

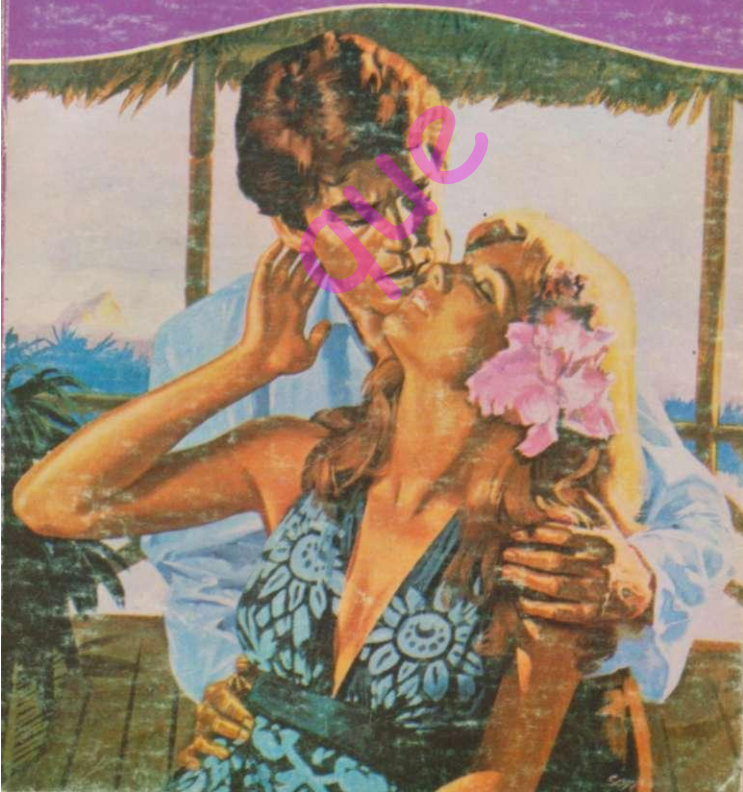
GELİŞİM AŞK ROMANLARI

Yeni Umutlar

15

Cennetteki Şeytan

Diane Crowford

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
Yeni Umutlar

Cennetteki Şeytan

Susan McRay, Pasifik Okyanusu'ndaki bu cennet adada kötü biten nişanlılığının yaralarını sarmayı umuyordu. Burada kalacağı süre içinde resim yapacak, dinlenecek ve iç huzurunu yeniden bulacaktı. Ne var ki Susan yakışıklı ve son derece mağrur bir adam olan ev sahibi Kaleb Knight'ı hiç hesaba katmamıştı... Geçmişte genç adamın da başından mutsuz bir ilişki geçmişti ve kalbini bir daha asla hiçbir kadına kaptırmamaya kararlıydı. Ama Susan aynı kararlılığı gösteremeyecek ve çok geçmeden cennetteki bu şeytanın büyüüne kendini kaptırıverecekti...

200 TL.

Cennetteki Şeytan

Diane Crowford

que

GELİŞİM AŞK ROMANLARI

Yeni Umutlar

GELİŞİM YAYINLARI

ingilizce adı : SAPHIRE ISLAND
.SECOND CHANCE AT LOVE
BOOKS.
Published by Berkley/Jove
Publishing Group

Copyright : 1982, Diane Crawford
1984, Gelişim Basım ve Yayım AŞ
Levent – İstanbul
Tel : 169 24 20

Kıbrıs satış fiyatı : 300.—TL.

Dizgi, baskı, cilt; Özofset Matbaacılık AŞ.
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik

Bölüm 1

Küçük deniz uçağı pamuk gibi beyaz bulutların arasından süzölürken Susan McRay'in nefesi kesilmişti. Aşağıda, mavi Pasifik sularında, ada, güneşin ilk ışınları altında bir mücevher gibi parlıyordu. Zümrütün bütün tonları, sahil boyunca uzanan beyaz kumlarla ve gizlenmiş koylarla birleşiyor, adanın tepelerine kadar ulaşıyordu.

Susan iniş için kemerim bağlarken, gelecek üç haftasını bu adada geçireceğini düşünüyor du. Bu tropikal cennette dinlenmeye, güneşlenmeye ve resim yapmaya bol bol vakti olacaktı. Bu arada Paul Shelley'yi de unutmaya çalışacaktı. Yanında oturan Essie Knight dünyadaki en iyi ev sahibesi olduğu gibi, aynı zamanda çok iyi bir dosttu. Susan onun bu davetine çok sevinmişti.

«Eğer seni misafirim olarak götüremeseydim, hiç davet etmezdim,» demişti Essie birkaç hafta önce. «Ekonomik durumum gayet iyi ve paramı nasıl harcayacağıma kimse karışamaz. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, buna üç hafta sürecek küçük bir iş diye de bakabilirsin Tüm harcamaların da bana ait olacak, Kayın-

biraderimin o inatçı karısını adada yaşamaktan vazgeçirip Amerika'da oturması için ikna etmem gerek. Kocasını yıllar önce öldü ve adayla Amerika arasında mekik dokuyan oğlu Kaleb dışında, birkaç hizmetçiyle beraber yaşıyor. Ama yine de adayı bırakmak istemiyor. Onun benimle San Francisco'ya gelmesini sağlamak için senin yardımına ihtiyacım olacak.» Essie dudaklarını ısırdıktan sonra devam etti. «Ayrıca senin de bir değişikliğe ihtiyacın var, Üç hafta bazı yaraların sarılması için yeterli bir süredir sanırım.

Susan yaralarının sarılacağını hiç sanmıyordu, ama bu yolculuk en azından, acılarına katlanabilmesini kolaylaştıracaktı. Belki burada, nişanlısını, o güzel, yarı çıplak sarışının kollarında bulduğu geceyi unutabilirdi.

Paul'ü delicesine sevmiş, ona her şeyini vermişti. Ama o kendisine yalan söylemiş, kandır, mış, dünyasını yıkmıştı.

Deniz uçağı, bir martı zarıflığıyla suya inip koylardan birine doğru yönelince Susan düşün celerinden sıyrıldı. Kıyıda denize doğru çıkıntı yapan iskelede, Essie'nin eltisi Helen, onları bekliyordu. Yanında da uzun boylu bir Samoalı vardı.

Susan ve Essie uçaktan inince kendilerini bir hoş geldin fırtınası içinde buldular. Helen Knight'ın kollan Susan'a sınımsız sarılmıştı. Helen oldukça uzun boyluydu ve Susan onun deniz yeşili gözleriyle, griye çalan saçlarına bakabilmek için başını yukarıya kaldırmak zorunda kalıyordu.

«Essie Mae, demek ki küçük arkadaşının güzel olduğunu söylerken şaka etmiyordun,» dedi Helen. «Ama gözlerinin, Katleya orkidelerinin

renginde olduğunu söylememiştin. Kestane ren-
gi saçıyla ne kadar iyi uyuyor.»

«Gözleri mor menekşe rengidir,» diye düzelt-
ti Essie. «Menekşeler Amerika'da bulunur, tıp-
kı senin de orada olman gerektiği gibi, sevgili
Helen.»

«Aman Essie, o konuyu tartışmak istemediği-
mi biliyorsun,» diye cevap verdi Helen, sabır-
sız bir şekilde. «Ayrıca burası da Amerikan Sa-
moa'sı, yani Birleşik Devletler'in bir parçası.»

«Parçası ama kendisi değil,» diye üsteledi Es-
sie, «Himm, kilo almışsın, sevgili Helen.»

Bu sırada yanlarındaki Samoalı, Susan'ın eli-
ni sıkarak «Talofa,» dedi. «Onların kusuruna
bakma. Beraber oldukları zaman hep böyle kav-
ga ederler, ayrıldıklarında da gözyaşı dökerler.»

«Talofa, Samoa dilinde, 'Hoş geldin,' demek-
tir,» diye söze karıştı Helen. «Sana benim sağ
kolum ve arkadaşım Sam Kahanakee'yi tanış-
tırayım. Sam, bu küçük hanım da Susan Mc
Ray, Miss Essie'nin bir arkadaşı.»

«Susan, San Francisco'daki büyük apartmanı-
nın dairelerinden birinde kiracı,» diye Essie de
konuşmaya katıldı. «Daireler gayet güzeldir.
Benimkinin iki yatak odası var. İki yaşlı kadın
için yeterli, değil mi sevgili Helen?»

Helen başını salladı. «Sapphire Adası da epey
insan için yeterli büyüklükte:»

Sam koyu renk gözlerini gökyüzüne doğru
kaldırdı. Ağzının kenarında küçük bir gülüm,
seme belirmişti. İki kadının bu tip tartışmaları-
na alışık olduğu belliydi. Biraz sonra tekrar sö-
ze kanıştı. «Miss Helen, Mr. Kaleli bizi bekliyor
olacaktı.»

Helen iç geçirirken başını salladı. Özur dile-
yen bir bakışla Essie'ye döndü. «Kaleb geçen
hafta geldi. Epey şaşırdım doğrusu. Onu Noel'

den önce göreceğimi hiç sanmıyordum. Neden geldiğini de Tann bilir. Yeni bir kitap için araştırma yaptığını söyledi, ama Kaleb'i bilirsin.»

«Evet, bilirim,» dedi Essie düşünceli bir şekilde. «Babasının ve amcasının bir kopyası. Bugün burada, yarın yok. Knight ailesinin erkeklerinde eski gezginci ruhu hâlâ yaşıyor, Kaleb'in de onları izlemesinde şaşılacak bir şey yok.»

Kaleb hakkında yapılan bu yorumlar Susan'ı kendi düşüncelerinden ayırmış, kafasında sormaya cesaret edemediği sorular uyandırmıştı Kaleb, Helen Knight'ın oğlu olduğu halde neden onları karşılamaya gelmemiştir? Essie ne de olsa yengesiydi. Ve Sam'in tavrı neden Çok aceleliydi? Helen neden özür diler gibi konuşmuştu? Susan'ın hayalinde bir kral canlandı ve daha Kaleb Knight'la tanışmadan, onu sevmedi gine karar verdi.

Bir iki dakika sonra ev gözükmeye Susan'ın hayretten ağzı açık kaldı. Ev, serin ve davetkâr ağaçların gölgesinde yükseliyordu. Önünde uzanan verandaya sarılan sarmaşıklarda sarı, mor ve beyaz çiçekler açmıştı, «Çok güzel bir ev,» diye bağırdı Susan. «Kocanız mı inşa etti?»

Helen başını salladı. «Asıl evi Kade yaptı, ama o şu anda gördüğünün çok basit bir modeliydi. Bu eserse oğlumun fikriydi. Tam bir yaz ve birkaç haftada tamamlandı. Bittiğinde Kaleb, evin bu halinin ihtiyaçlarımızı ancak karşılayacağını söylemişti. Ama aramızda kalsın, sadece kendi ihtiyaçlarına göre yapıldı. Benim için biraz fazla büyük. Kaleb'in üstünde durduğu en önemli nokta konfor oldu. Evimiz bu bakımdan çok rahattır. Bütün ihtiyaçlarımız haftada bir uçakla Samoa'dan gelir. Sütümüzü ve tavuğumuzu buradaki köylülerden, meyveyi ağaçlardan, sebze yi ise Sam'in sayesinde havuzun yanında yer

alan bahçeden sağlıyoruz.»

«Bahçenin bu parıltısında Laelia'nın da par. mağı olduğunu unutmayın. Miss Helen.» diye söze katıldı Sam.

«Laelia benim küçük dostum ve kâhyamdır,» dedi Helen. Sam'e hak vererek. «Sam ve Laelia hafta içinde burada kalırlar, ama aslında köy-dendirler. Gerçek bir Samoa köyünü görmekten herhalde hoşlanacaksın Susan.»

«Garip evlerine ve geleneklerine bir türlü alışmadım.» dedi Essie. «İnsanları çok iyi. ama ben pencerelerimde cam, kapımda kilit olmasını ve ayağımın altındaki yerin de sıkıştırılmış mercan yerine ahşap olmasını tercih ederim. Sam bu konudaki duygularımı bilir, öyle değil mi Sam?»

Sam hiç de alınmışa benzemiyordu. «Bizim hayat tarzımıza alışmakta pek çok insan zorluk çeker, ama yine de gelip kalmak isteyenler olur.»

Susan, Helen'i, Birleşik Devletler'e taşınmaya ikna etmenin kolay olmayacağını anlamıştı. Bu harika ada onun eviydi ve burayı gerçekten çok seviyordu. Garipti, ama Susan onun hissettiklerini anlayabiliyordu. Kendisini daha şimdiden, Sam'in dediği gibi, gelip de kalmak isteyenler, den biri olarak görüyordu.

Verandaya genç bir kadın çıktı. «Seni tekrar görmek ne güzel Laelia,» diye seslendi Essie, Gün geçtikçe daha da güzelleşiyorsun,» diye ekleyerek genç kızı öptü. «Sana dostum, komşum ve yolculuk arkadaşım Susan McRay'i tanıştırayım.»

«Talofa, Miss Susan,» diyerek gülümsedi Laelia. Gözlerinden arkadaş olmak istediği belli oluyordu. Giydiği, adaya özgü uçuk sarı şal üzerine tam oturmuştu ve vücudunun tüm hatlan-

nı belli ediyordu.

«Ben de burada bulunduğum sürece şal giymek istiyorum, ama bana, sana yakıştığı gibi yakışacağını hiç sanmıyorum.»

«Galiba iyi anlaşacaksınız,» diye gülümsedi Helen eve doğru yürürken. Sonra da dönüp Laelia'ya, «Kaleb nerede?» diye sordu.

«Buradayım anne.»

Kaleb salondan dışarı çıkarken Susan ona doğru döndü. Bozulan kalp atışları tekrar düzene girdikten sonra Susan'ın ilk düşüncesi, bu işte bir yanlışlık olduğu oldu. Onun yerinden kıpırdamasına engel olan şey, koyu yeşil gözleri, yüzünü çevreleyen kumral saçları ve sakalıyla bu dev gibi adam olamazdı. Solmuş bir blucin ve kolsuz bir kazak giyiyordu. Susan ona San Francisco'nun bir sokak köşesinde rastlamış olsaydı, onun henüz sandaldan çıkmış bir balıkçı veya şanslı yolunda gitmemiş bir serseri olduğunu düşünürdü. Ne olursa olsun, onun için gününün bir dakikasını bile harcamazdı. Ayrıca adamın görünüşü, bu güzel adaya o kadar ters düşüyordu ki...

Yine de otoriter havası Susan'a birdenbire ondan kaçıp kurtulmak isteği vermişti. Bu düşüncelyi zorla kafasından sildi. Ne de olsa karşısındaki adam Kaleb Knight'dı ve bu ada da onundu.

«Bu benim oğlum Kaleb,» diye Helen onları çabucak tanıştırdı. Sesi özür diler gibiydi. Susan'ın rahatsız olduğunu anlamıştı sanki. «Kaleb canım, bu da Essie yengenin arkadaşı Susan McRay.» Sustuktan sonra da endişeden dudaklarını ısırmaya başladı.

Kaleb, Susan'ı başıyla selamladıktan sonra genç kızı baştan aşağıya şöyle bir süzdü.

Susan da bu arada onu incelemeye başlamıştı. Burnu düz ve güçlüydü, gözleriye şaşırtıcı derecede koyu bir yeşildi. Susan yine de güneşten bronzlaşmış bu kaslı vücudun, güçlülüğün ve canlılığın sembolü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kaleb Knight'ın kesinlikle kibirli ve barbar bir havası vardı. Susan, onu kral olarak düşündüğü zamandan bile daha az sevdiğine karar verdi.

Bu sırada Susan, Kaleb'in de kendisini serettiğini fark etti. Kızarak, onun selamına karşılık kendisi de başım eğdiği zaman Essie'nin sıkıca gerilmiş dudaklarıyla, yüzündeki tasvip etmeyen ifadeyi gördü.

«En azından tıraş olup üstüne daha normal bir şeyler giyebilirdin,» diye mırıldandı Essie.

«Eğer tıraş olsaydım hayvanlarımı ürkütürdüm,» diye cevap verdi Kaleb gülümseyerek.

Yanaklarında beliren gamzeler ve bronz teninde bembeyaz görünen inci gibi dişleri genç kadının dikkatini hemen çekti. Susan, bakışla, rını zorla ondan kaçırırken bu adamın kötü yanlarının, iyi yanlarından çok daha fazla olduğunu düşündü.

«Bence, hayvanları şu andaki görünüşün ürkütür,» diye üsteledi Essie. «Sana söylüyorum, her geçen gün babana ve Carl amcana daha çok benziyorsun. Knight erkeklerinin bu kibir ve inatçılığı bir kilometre öteden fark edilir. Senin de daha değişik olmanı beklemek aptallık olur herhalde. Anneni, bir oğlu olduğu için hep kıskanmışımdır, ama bu yüzden çektiği üzüntüleri de anlayabiliyorum.»

Kaleb'in hayvanlarından bahsedilince Susan bir an için titredi. Kral Kaleb ve timsahlan... Sonra da bu saçma düşüncüyü hemen kafasından attı, çünkü etrafında dikkatini çeken pek

çok güzel şey vardı.

Bir kere, içinde bulundukları salon, şimdiye kadar gördüğü bütün salonlardan daha güzeldi. Sabah meltemiyle birlikte pencereden içeri giren güneş ışığı cilalı parkelerde pırıltılar saçarak dans ediyordu. Uzun beyaz kanepe ve koltuklarla, elle oyulmuş sephaların üzerindeki lambalar tam bir uyum içindeydi. Etrafa değişik biçimlerde rengârenk yastıklar serpiştirilmişti. Çiçek dolu vazo ve sepetler salona bir sera havası getirmişti. Gerdenya, yasemin ve zengin toprak kokusu Susan'ı bir düş âlemine götürdü. Bir süre için bile olsa cennetin ortasındaki bu güzellikler içinde yaşamak ne kadar güzel olacaktı.

«Gördüğüm kadarıyla güzellikten anlıyorsun,» diye güldü Helen. Susan'ın yüzündeki mutlu ifadeyi fark etmişti. «Evin geri kalan bölümüne de bayılacaksın, ama önce uzun yolculuğundan ötürü dinlenmen gerek. Laelia sana misafir kulübesini gösterecek, Essie geldiği zaman hep benle beraber evde kalır, onun için kendini bam. başka bir dünyada bulup, yalnızlık hissedince hiç paniğe kapılma. Evle doğrudan telefon bağlantısı var. Bu da Kaleb'in bir başka icadı.. Lütfen seni sürgüne yolladığımızı zannetme canım. Sadece ihtiyaç yüzünden,.. Bu ev epey büyük olduğu halde, yatak odaları pek fazla değildir. Biz de senin genç ve maceracı olduğunu bildiği mizden, kulübede kalmaya bir şey demeyeceğini düşündük. Kimbilir... belki de hoşlanırsın.»

Kaleb salonun öbür ucunda Laelia ile konuşuyordu. Helen sesini alçaltarak devam etti! «Aslında Kaleb kulübeyi kendisi için yaptı ve evdeyken de genellikle orada kalır, ama... neyse, fark etmez. Laelia sana yolu gösterecek. Bir saat sonra güney bahçesinde buluşmak üzere.»

Susan, Kaleb'den kurtulmanın verdiği rahatlıkla Laelia'yı izlemeye başladı. Sıcak bir banyo ve yalnız kalacağı bir iki dakikanın düşüncesi bile çok hoştu. Ama en çok ihtiyacı olan şey karmakarışık olan kafasını derleyip toparlaya. bilmek için, biraz zamandı.

'Kendini başka bir dünyada bulunca sakın paniğe kapılma.' Helen ne demek istemişti acaba? Ve oğluyla ilgili anlatmaya başladığı şeyi neden bitirmemişti? Neden Kaleb kulübede kalmıyordu? Aslında Susan evden ayrı kalmak fikrinden hoşlanmıştı, durumda bir gariplik olduğunu hissetmekten de kendini alamıyordu.

que

Bölüm 2

Laelia yapraklarla örtülü küçük bir patikadan kıvrılarak kuş sesleriyle dolu ormanlıkta yürümeye devam etti. Susan'ın heyecanı patikanın her kıvrılışında biraz daha artıyordu. En zengin hayallerinde bile bu kadar güzelliği bir arada düşleyemezdi.

Açıklığa ulaştıklarında gördüğü manzara karşısında Susan'ın soluğu kesildi. Laelia gülerek. -Güzel bir yer,» dedi. -Adamızın pek çok güzelliklerinden yalnızca biri.»

Susan'ın gördüğü şey kelimelerle anlatılamayacak kadar güzeldi. İçinde bulunduğu dakikanın büyüsünü bozmamak için kıpırdamaya bile cesaret edemiyordu. «Bu kulübe olamaz.» diye fısıldadı.

Laelia gülümseyerek cevap verdi. «Buna her halde ağaçların içinde bir ev demek daha doğru olur.»

Ev, küçücük bir gölün yanındaki kocaman ağacın koruyucu dalları arasında yükseliyordu. -Ne kadar da güzel!» diye hayretle bağırdı Susan. «Yukarıya çıkmak için merdiven gibi bir şey var mı?»

-Ağacın arkasında basamaklar var,» diye cevap verdi Laelia. Basamaklar kütüğe derin bir

şekilde oyulmuştu. İki yanda uzanan ahşap tirabzanların da yardımıyla Susan kolayca yukarıya çıktı.

Laelia. Susan'ın yanına çıkarken gözleri parlıyordu.

«Kalacağın yeri beğendin mi?» diye sordu me. rakla.

«Beğenmek mi? Oh. Laelia neredeyse âşık oldum. Mr. Knight'ın, evin konforunu buraya tercih etmesini bir türlü anlayamıyorum.»

Laelia, dudaklarında beliren garip bir gülümsemeyle gözlerini yere indirdi, «Belki sen de bu. rada bir gece geçirdikten sonra evde kalmayı tercih edersin. Adanın seslerine alışık olmayanlar geceleri bazen korkarlar.»

«Bu kadar güzel bir yerde korkacağımı hiç sanmam,» diye cevap verdi Susan. Hâlâ güzel bir düşteymiş gibi hissediyordu kendini.

Oturma odası serin ve temizdi. Yerdeki kilimler rengârenkti. Camsız ama panjurlu pencere-lerden içeri doğru hafif bir sabah rüzgârı esiyordu, Samoalı köylülerin yaptıkları enfes el işleri bu basit güzelliği tamamlıyordu.

Susan'ın bu tepkisine sevinen Laelia onu yatak odasıyla ona bağlı olan banyoya götürdü. İnce oymalı büyük karyola ve türkuaz rengi yatak örtüsünden, beyaz mermer banyoya kadar her şey Susan'm soluğunu kesecek güzellikteydi.

«Karyola, amcam Mutu tarafından yapıldı,» diye konuştu Laelia. «İyi bir sanatkârdır ve eserlerinin bazıları gemiyle Pago Pago'ya gönderilir.»

«Amcan çok güzel bir eser çıkarmış,» dedi. Susan, elini zarif oymalar üzerinde dolaştırırken. «Diğer eserler... kilimler, heykeller, kâseler de sizin köyden mi?»

-Evet. Mutfaktaki masayı da amcam yaptı.»

Laelia, Susan'ın gözlerinin hayretle açıldığını görünce susarak gülümsedi, «Sağındaki kapının arkasında bir veranda var, O da mutfığa açılıyor».

Susan mutfakta, Laelia'nin bahsettiği masadan başka içleri ağızlarına kadar dolu dolaplarla küçük bir de buzdolabı buldu. Verandaya çıktığında ise, aşağıda uyuyan gölü görünce mutluluktan uçacak gibi oldu.

Düşünceleri bütün bu güzellikleri gerçekleştiren adama, en başından beri bir türlü sevmeyemediği o adama döndü, Kaleb Knight'ı. kendisinden başka herkesi küçük gören bir kral olarak hayal etmişti. Hayal ettiği türde bir adam şatosunu böylesine titizlik ve ilgiyle bir ağaca yapmazdı. Acaba onun hakkındaki yargıların da yanlışmış mıydı?

«Adanın büyüğü gözlerinizde yansıyor, Miss Susan,» dedi Laelia yavaşça. «Adamızda güzel olan pek çok şey var ve hepsini zamanı gelince göreceksiniz, ama şimdi hazırlanmalısınız Miss Helen ve Miss Essie güney bahçesinde sizi bekliyor olacaklar.»

«Mr. Knight da olacak mı? diye sordu Susan ihtiyatla.

Laelia'nın kahverengi gözlen cevap verirken parlıyordu. «Mr. Kaleb de olacak. Bavulunuzu açıp eşyalarınızı yerleştireyim mi?»

Sorulmadan, Laelia'nın, Kaleb Knight hakkında tek bir kelime bile etmeyeceği belliydi. Susan da sorularıya fazla meraklı ve ilgili görünmek istemiyordu. Zamanla bu adam hakkında çözemediği sorulara cevap bulabileceğini umuyordu. «Evet, lütfen Laeha,» dedi. «Ve istersen bana giyecek bir şey seçebilirsin.»

«Sizin Amerikan giysilerinizden seçmek eğlenceli olurdu, ama buna gerek yok. Miss Susan

Şal giymek isteyeceğinizi sanıyorum. Miss Helen geleceğinizi öğrenince sizin için bir iki tane yaptırttı. Yatak odanızdaki dolapta bulacaksınız.»

Bu jest Susan'ın hoşuna gitmiş ama onu şaşırtmamıştı. Bu güzel adada artık onu hiçbir şey şaşırtamıydı.

Bir saatten daha kısa zamanda Susan ve Laelia işlerini bitirmişler, eve doğru yürümeye başlamışlardı. Çimenliğe ulaştıklarında, Laelia evin bulunduğu yerin aksi yönüne sapıp, portakal ağaçlarının bulunduğu küçük bir korunun arasında uzanan patikada yürümeye başladı.

«Portakal?» Susan çok şaşırmıştı. «Portakal deyince akla Kaliforniya veya Florida gelir, ama bir Güney Pasifik adası asla.»

«Mr. Kade adaya ilk defa Miss Helen'le geldiği zaman pek çok ağaç dikmişti,» dedi Laelia. «Portakal, limon, elma. Bunların, geride bıraktığı evinin anılan olduğunu söylerdi.» Biraz durakladıktan sonra devam etti. «Çok güzelsiniz Miss Susan. Bu renk size çok yakıştı.»

Susan böyle bir övgü beklemediği için kızardı. «Teşekkür ederim,- dedi. «Kendimi değişik hissettiğim şüphesiz.»

Gerçekten de kendini güzel hissediyordu. Aldığı banyo da çok iyi gelmişti, ama asıl heyecanı, turuncu ve beyaz renkli şalı giyince duymuştu. Birdenbire adalı bir genç kıza dönüşüvermişti. Görünüşünü tamamlamak için sandaletlerini giymiş ve kestane rengi saçlarına da bembeyaz bir gardenya takmıştı.

Portakal korusunun sonuna gelmişlerdi. Buradan içinde bir havuz ve üstünde tahta bir köprü bulunan Japon bahçesine geçtiler. Mavi Pasifik sularına bakan üstü kapalı çay evine doğru ilerlediler. Helen ve Essie, oturdukları

yerden, iki genç kadının ağaçların arasından gelmekte olduklarını görünce el sallamaya başladılar.

«Ah. işte geldiniz,, diye seslendi Helen. «Oh, Essie Mae, Susan'a bak. Ne kadar güzel değil mi?»

«Harika,» diye ona katıldı Essie. «Susan'ın o uzun şeyler içinde, senin görüldüğünden daha güzel olduğunu söylemem gerek.»

«Birazdan çayla beraber yemek için bisküvi ve meyvelerimiz gelecek,» dedi Helen, Essie'nin sözlerini dikkate almayarak. «Ama Kaleb bize katılana kadar bekleyeceğiz sanırım. Onun yemek yemesini ancak bu yolla sağlayabiliyorum. Otur canım ve bana kulübe hakkındaki düşüncelerini anlat.»

Susan tam cevap vermeye hazırlanırken, Kaleb gelmişti. Genç kızın hatırladığından daha da vahşi bir havası vardı. «O kulübe değil anne. Bir ağaç evi,» dedi sertçe.

«Aman Kaleb,» diye cevapladı Helen. «Ona bir ağaç evi demek çok çocukça olmuyor mu?»

«Ama yine de bir ağaç evi,» diye diretti Kaleb. Susan'ın kalbi yine küt küt atmaya başlamıştı.

Essie başını sallayarak konuşmaya başladı. «Tıraş olup üstünü değiştirecek bol bol vaktin vardı, sevgili yeğenim. Her geçen gün biraz daha inatçı olduğunu bilmeni isterim. Otuz üç yaşında olduğun halde on sekizindeymiş gibi davranıyorsun. Susan henüz yirmi beş yaşında olduğu halde sana öğretebileceği çok şey var.»

Kaleb, «Bundan eminim,» derken bakışları Susan'ın yüzünde geziniyordu. «Ama tıraş olursam hayvanlarımın beni bir yabancı sanacaklarını da unutmamak gerek.»

Annesi ayağıyla yere vururken «O zaman

hayvanlarını çağır da Susan ne hakkında konuştuğumuzu anlasın, olur mu?» dedi.

Susan ne beklediğini bilmeden, Kaleb'in yumuşak ıslığını dinledi. Aynı anda üç güzel kuşun uçarak Kaleb'in açılmış kollarına konduğunu gördü.

«Tasi, Pula ve Moana'yla tanışmanı isterim,» dedi Kaleb, Susan'a dönerek. Yanaklarında yine gamzeler belirmişti.

Açık yeşil kuşlar tüyleriyle oynayıp, birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Susan onları tutan adamı unutarak neşeyle haykırdı, «Birbirlerinden nasıl ayırt ediyorsunuz? Üçüz gibi görünüyorlar.»

Helen gururla oğlunun yerine cevap verdi. «Kaleb'in adadaki kuşlarla arası çok iyidir. Susan. Daha çocukken bile onları evcilleştirmeye meraklıydı. Çok şaşılacak bir şey, ama onları birbirlerinden ayırt edebiliyor. İş için Birleşik Devletler'de olduğu zaman, onu epey özlüyorlar.»

«Bu güzellere turkuvaz papağan denir,» diye söze karıştı Kaleb. «Adada bulunan 50 çeşit kuş. tan yalnızca bir tür. Turkuvazlar genellikle adanın kuzeyindeki kayalıklarda yuva-yaparlar.»

Susan şaşkın bir halde «Birini tutabilir miyim?» diye sordu.

Kaleb ayağa kalkarak kuşlardan birini yavaşça Susan'ın eline bıraktı. «Şu anda Tasi'yi tutuyorsun. Eğer fark ettiysen gagasının kenarında küçük mavi bir daire vardır.»

«Güzel bebeğim.» diye mırıldandı Susan. «Senden buradaki her şey gibi güzelsin.»

«Bu kuş Susan'ı beğendi galiba,» diye güldü Essie. «Dikkatli ol Kaleb, Susan onu senden çalacak galiba.»

Susan gözlerini yanındaki genç adama çevirirken yanakları kızarmıştı. Kaleb bu görünüşü.

şöyle adaya tamamiyle ters düşerken bir yandan da, nasıl olur da onun bir parçası olabilir-di? Susan onun cennete hükmeden güneşin oğlu olduğunu düşünürken, kendisinin de aptal bir romantik olduğunu fark edip kızardı.

«Kuşlarınızı benimle paylaştığınız için teşekkürler,, dedi. «Onlarla anlaşmayı çok iyi bece-riyorsunuz. Bundan gurur duymalısınız.»

«Duyuyorum. Senin de onları beğendiğine se-vindim,» diyerek gülümsedi Kaleb. «Belki de ya-şadıkları yeri görmek istersin.» Konuşurken göz-lerinin derinliklerinde yeşil ormanların ateşi parlıyordu. «Aslında adanın kuzey ucuna git-mek buradan görüldüğü gibi kolay değildir. Tehlikeli bir yolculuktur, ama eğer macerayı se-ven bir tipsen...

Helen «Galiba öyle,» diyerek Kaleb'in sözünü kesti. «Yoksa onu o kulübeye hapsedtim diye şimdi bana bağılıyor olması gerekirdi.» Sonra da Susan'a dönerek konuşmasını sürdürdü. «Kulübeyi beğenip beğenmediğini söylemedin, canım. Eğer orada oturmayı başaramayacağını düşünüyorsan, hiç çekinme, söyle. Yerini Ka-leb'le her zaman değiştirebilirsin. Zaten aslında öyle yapmalıydık, ama korkarım oğlum haya-tın önemli bir parçasının uzlaşma olduğunu he-nüz öğrenemedi...»

Kaleb annesine öyle bir bakış fırlattı ki. Su-san gülmek için kendini zor tuttu. «Mrs. Knight, bence ağaç evi bir düş kadar güzel. Çok hoşlandım ve üç hafta için de olsa, orayı ev ola-rak benimsemek benim için çok güzel bir duy-gu.» Susan'ın yumuşak gözleri yine Kaleb'e çev-rildi. «Mr. Knight, sizin de neden o evi tercih et-tiğinizi bir türlü anlayamıyorum. Bir yazar ol-duğunuzu biliyorum ve bence bir ağaç evi, il-ham kaynaklarınızı zenginleştirmek açısından

iyi olurdu.»

Susan'ın bu sözü üzerine Helen başka taraflara bakmaya, Essie de öksürmeye başladı. Susan'ın kalbi hızla çarpıyordu. Kaleb Knight için ağaç evinin çok kötü bir anısı olduğunu anlayarak, kuşu ona verdi, «Eğer sizi üzdüysem çok özür dilerim. Sadece düşünmüştüm ki...»

«Kaleb'in bir yazar olduğu gerçek,» diye atıldı Helen. «Arizona'daki ailemize ait gümüş madeninde olmadığı zamanlar. Güney Denizi maceraları hakkında yazar. Ama ağaç evinin ilham kaynağı olmasına gelince...»

Kaleb'in gözleri birer elmas parçası gibi parlıyordu. «Eğer olanlar anlatılacaksa, ben kendim anlatmayı tercih ederim,» dedi. Parmaklarını şıklatmasıyla kuşlar hemen havalanıp ağaçlara doğru uçtular. Kaleb, «Evet bir yazarım ama ağaç evinin bana ilham vereceğinden şüpheliyim,» diye devam etti. «Nişanlandığım sıralarda ağaç evini yapmıştım. Orası bizim evimiz olacaktı. Ama nişanlım Güney Pasifik'teki uzak bir adaya taşınıp, bir ağaç evinde oturma fikrini hiç tutmadı. Sonra evlilik düşüncesinin de ona hiç uymadığını anladım. İşte hikâyenin sonu. Ama annemin ve yengemin düşündükleri gibi dünyanın sonu değildi bu. Bir yara almıştım ve onunla yaşamayı öğrendim. Aşkın, hayatın en saçma yanı olduğunu hatırlatan o kulübeyi yıkmak istedim, ama annem orayı misafir kulübesi olarak kullanmayı tercih etti. Her zamanki gibi haklı da. Beğendiğine ve rahat ettiğine sevindim. En azından şimdi bir işe yaradı.»

Susan'ın boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Genç adamın çektiği acıyı anlıyordu, çünkü kendisi de çok kısa bir süre önce aynı şeyi tatmıştı. Adanın bütün bu güzelliklerini sevdiği

kadınla paylaşamaması ne kadar da üzücüydü.

«Kulübeyi yıkmadığınıza memnun oldum,» diyebildi sonunda. «Harika bir yapıt. Bana da çok iyi geleceğine eminim. Bir iki hafta önce ben de nişanımı bozdum ve düşüncelerimi bir düzene koyabilmek için böyle güzel bir yere ihtiyacım vardı. Yengenizin beni buraya getirmesi çok iyi oldu.»

«Essie yengem harika bir kadındır,» diye doğruladı Kaleb. «Şimdi geçmişi unutup, yakın gelecekte bizi neyin beklediğine bakalım mı?»

«Yakın gelecekte çay, bisküvi ve meyve var,» dedi Helen, Laelia'yı elinde tepsiyle gelirken görünce.

«Susan canım, kulübede ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın, ama yemekleri bizimle evde yemeni isteriz. Tatilde yemek pişirmen gereksiz.»

«Eğer yemekler de şimdi yediklerim gibi nefis olacaksa tabii ki sizinle yerim.» Bisküvi ağzında eriyivermişti. Hele o meyveler... Limon büyüklüğünde çilekler, şekere batırılmış portakal dilimleri, kavunlar... Aç olduğundan, yiyeceklerini seçmek için bir merasime gerek görmemişti. Kaleb de aynı onun gibi davranmıştı.

Essie çayını yudumlarken, «Kaleb de galiba Susan gibi açlık grevindeydi,» dedi. «Kötü biten bir aşk macerası kadar mideye zararlı başka bir şey yoktur. Ama galiba ikisi de iyileşme yolunda, öyle değil mi Helen?»

«Ada sayesinde,» diye cevapladı Helen. «Ağaç evinin ona iyi geleceğini söylerken Susan haklıydı. Adamızdaki her şey insanlara sorunlarını unutturuyor.»

«Bize karşı komplo kurdukları duygusuna kapılıyor musun?» diye sordu Kaleb gülümseyerek.

Susan da başını sallayarak onu doğruladı. «Birilerinin bizimle ilgilendiğini görmek beni

sevindiriyor.»

Helen öksürdükten sonra konuşmaya katıldı. «Bildiğim kadarıyla baban Los Angeles'ta yaşıyor, Susan.»

«Şu anda evet. İnşaat işinde olduğu için çok dolaşır. Annem hayattayken biraz daha yerleşik bir hayatımız vardı.»

«Tek çocuk musun?»

«Evet. Ama Essie aile bağlarımın gevşekliğini bana hissettirmiyor. Şimdi sanki bütün ailem onun kişiliğinde toplanmış gibi. Ayrıca arkadaşım da...»

Essie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. «Susan da benim için çok şey ifade ediyor. Hiçbir zaman sahip olamadığım kızım gibi. Bu kadar ciddiyet yeter. Susan'ın adayı görüp dolaşması gerek. Sen ne dersin Helen? Sam'i çağıralım mı?»

«Sam bahçede çalışıyor.» diye söze karıştı Kaleb. «Eğer Susan adayı görmek isterse, onu dolaştırmak benim için zevk olur.» Elini uzatarak Susan'ın ayağına kalkmasına yardım etti. 'Ama her yeri bugün göremeyiz. Ada göründü, gündün de büyüktür. Bugünlük yakın çevreyi gezelim, yarın da erkenden kahvaltımızı edip. turumuza atla devam ederiz.»

«Atla mı?» Susan çok şaşırmıştı.

«Uzun yola başka nasıl çıkarız ki?» Hâlâ Susan'ın elini tutuyordu. «Ata binebilirsin, değil mi?»

Susan sinirlenip elini çekti. Kaleb'in ona gül. düğünü sanıyordu, ama emin olamamıştı, çünkü genç adamın sakalı yüz ifadesinin çoğunu saklıyordu... «Evet, ata binebilirim Mr. Knight,» demeyi başardı sonunda. «Sadece adada at olmasına şaşırdım, o kadar. Ama bu adada adım başı bir sürprizle karşılaşacağımı çoktan öğrenmem gerekirdi...»

Bölüm 3

«Deniz uçağından indiğıinden beri her anın sürprizlerle doluymuş gibi konuşuyorsun,» dedi Kaleb, Susan'a.

Plaja uzanan patikada yürüyorlardı. Susan durarak pembe bir çiçeğın ince yapraklarını okşadı. «Bir kere böyle nefes kesici bir güzellikle karşılaşacağımı ummuyordum,» dedi. «En güzel düşlerimde bile böyle bir cennet yer almıyordu. Çiçekler ve yeşilin tüm tonları... Boş zamanlarımda yağlıboya resim yaparım. Sanat öğretmenliği yaparak geçimimi sağladığım için de, tüm bu renkler bana meydan okuyormuş gibi geliyor. Doğru renkleri karıştınp tüm bu güzelliğı yakalayabilmek...»

Susan karşı taraftan hiç ses çıkmayınca konuşmasını sürdürdü. «Yukardan bakarken ada zümrüt rengi bir kilime benziyordu. Ama şimdi, onun bir parçası haline geldiğimde görüyorum ki hayal ettiğimden daha da güzelmış. Es-sie buranın gönlümü çeceğini söylemişti, öyle de oldu.»

Kaleb'in profiline bakarak durakladı. Acaba böyle konuştuğı için genç kadının bir aptal olduğunu mu düşünüyordu? Ama genç adamın aklından geçenleri anlamak olanaksızdı.

Ve Sam'le Laelia o kadar iyi davranıyorlar ki diye devam etti Susan, rahatsız olduğunu belli etmemeye çalışarak. «Bu kadar güzel İngilizce konuşabilmelerine şaşırdım. Aslında ne beklediğimi bilmiyordum.» Dudağını ısırarak yi. ne sustu. Kaleb Knight'ın yanında neden bütün soğukkanlılığını Kaybediyordu?

«Samoa halkı gerçekten çok misafirperverdir dedi Kaleb gururla. «Ve çoğu İngilizce konuşabilir. Annemle babam adaya otuz dört yıl önce ilk geldiklerinde, başka hiçbir yerde rastlamadıkları bir kültürle karşılaşmışlar. Halk, geleneklerine sadık kalmakla beraber Batı dünyasının hayat tarzını ve dilini öğrenmeye çok hevesliymiş. Çoğu zaten Pidgin İngilizcesi konuşabiliyormuş ve Pago Pago'da eğitici televizyon yayınları başlayıp, Tutuila'da da lise açılınca İngilizce epey yayılmış. Ama kendi dillerini ve kültürlerini de bu arada unutmamışlar.»

Kaleb duraklayarak düşüncelere daldı.

«Lütfen devam et,» dedi Susan. «Çok ilginç.»

Kaleb ona bakarak devam etti. «Sam'le Laelia'nın akıcı İngilizceleri annemle babamın sayesinde oluştu. Özellikle de babamın... O iyi bir öğretmen ve arkadaşı. Köye dilden başka, daha önemli şeyler de getirdi. Onlara tarımı ve hayatlarını iyileştirme yollarını öğretti. Biz de kar. şılığında onların basit ama zarif yaşantılarını öğrenerek, iç huzuruna ve mutluluğa kavuştuk.»

Susan, Kaleb'in bu renkli anlatımından Çok etkilenmişti. «Adada mı doğmuşsun?» diye sordu.

Kaleb, «Evet,» diye cevaplarırken, Susan'ın gözlerinin içine bakıyordu. «Uzun bir hikâyledir. Dinlemek istediğinden emin misin?»

«Oh, evet,» dedi Susan. Onun anlatacağı her şeyi dinlemeye hazırdı.

Bu arada plaja gelmişlerdi. Kaleb solunu işaret ederek konuştu. «Köşeyi dönünce uzun bir sahil şeridi var. Eğer o kadar yolu yürümek istersen begeneceğinden eminim.»

Susan başını sallayarak sandaletlerini çıkar, dı. Beyaz kumlarda Kaleb'i izlerken, onun düşüncelere dalmış olduğunu gördü. Yoksa fikrini mi değiştirmişti? Geçmişini onunla paylaşmak istemiyor muydu? 'Onu üzecek bir şey mi söyledim,' diye düşündü. Acaba onun kalbini çalabilmeyi başaran kadın kimdi? Kaleb sakalsız nasıl görünüyordu? Susan'ın kafasında bunlara benzer bir sürü soru dolayıyordu.

Bir süre sonra kumdan fışkıran bir palmye korusuna geldiler. «Biraz burda oturup dinlene, ceğiz,» dedi Kaleb. «İstersen şu kaynaktan su içebilirsin. Gayet güzeldir.»

Kaynak rengârenk kayaların üstünden bir havuza dökülüyordu. Susan dizlerinin üstüne çöküp konuşmaya başladı. «İşte yine oluyor Her şeyi gördüğümü zannettiğim anda yepyeni bir şeyle karşılaşveriyorum.»

«Ve son taşı kaldırına kadar da öyle olacak,» dedi Kaleb, bir palmiyenin gölgesine oturarak. «Maalesef burada uzun süre kalmayacaksın. Ben otuz üç yıldır hâlâ son taşı arıyorum. Her yeni gün yeni bir şeyler getiriyor. Yeni bir gonce, değişik bir yaprak, bir göçmen kuş, sahilde güzel bir deniz kabuğu, köyde yeni doğan bir çocuk... Kum bile zamanla değişiyor. Tropikal bir fırtına bir derenin yönünü değiştirip, araştırma için yepyeni olanaklar sağlıyor. Çok uzun bir yaşam bile, görülecek her şeyi görmek için yeterli bir süre değildir.»

Susan, Kaleb Knight gibi bir adamla hiç karşılaşmadığını düşündü. Yalnız bir insandı. Güçlü, kibirli ve duygusal... Onu bütünüyle anla-

yabilmeyi başarabilecek miydi? Derin bir nefes aldı. Şimdi onun geçmişini eskisinden de fazla merak ediyordu.

«Eğer çocukluğunu bana anlatmak istemezsen...»

Kaleb'in gamzeleri yine belirdi. «Demek ki unutmadın. Anlatmak istemediğimden değil, sadece uzun bir hikâye o kadar. Senin de sadece üç haftan var...» Gamzeleri iyice belirginleşmişti. «Belki de biraz kısaltabilirim. Annemle babam 1946'da, savaştan hemen sonra evlenmişler. Düğün hediyesi olarak büyükbabam onları balayı için Samoa'ya yollamış. Adaları çok beğendikleri için de büyükbabama karşı gelerek burada kalmaya karar vermişler. Büyükbabamsa, iki oğlundan büyük olanın yani babamın, ailenin maden işini yürüteceğini umuyormuş, ama sözünü dinletememiş. Neden bu adaya yerleştikleri ise pek açık değil. Annem, Pago Pago'yu yakınlığı dolayısıyla, seçtiğini söylüyor. Ama nedeni önemli değil. Gerçek şu ki, cennette yaşadılar ve sevdiler...» Gözleri, 'Devam etmemi istiyor musun?' diye sorar gibiydi.

Susan «Lütfen devam et,» diye onu cesaretlendirdi. «Knight ailesi hakkında her şeyi bilmek istiyorum.»

«İki sene sonra. San Francisco'nun önemli savcılarından biri olan Carl amca, Essie teyze ile evlendi. O yaz ben doğmuşum, Samoalı çocuklarla oynayarak büyüdüm. Hattâ kendimi onlardan biri sanıyordum. Bu arada büyükbabam da hepimizi reddetmeyi düşünmeye başlamış. Bizim şeytan tarafından zehirlendiğimize emindi. Carl amca da maden işine girmeyi reddetmişti. Babam ise zaten o işle ilgisini tamamen kesmişti. Eğitim ve öğretim alanında ilerlemeyi düşünüyordu.

«Sekiz yaşıma gelinceye kadar bana babam öğretmenlik yaptı. Sonra, hem büyükbabamla barışı sağlamak hem de dış dünyayı biraz öğrenmem için beni Arizona'ya gönderdi. Büyükbabamın yanında liseyi ve üniversiteyi bitirdim. Eğitim ve gazetecilik alanlarında okudum. Babamın yolundan gidip öğretmen veya yazar, ya da ikisini birden olmak istiyordum. Maalesef ikisine de pek fazla vakit ayıramadım.

«Doktoramı yaparken büyükbabam hastalandı ve sonunun geldiğini hissedince maden işini bana bıraktı. Bütün hayatını verdiği bu işi devam ettirebilecek, güvendiği tek kişi olarak beni görüyordu. Gözlerimin önünde eriyip yok olan yaşlı adama baktım ve neler hissettiğimi anlatmama imkân olmadığını anladım. Bütün bunlar sekiz yıl önce oldu. İşte o zamandan beri de bu kapana kısıldım kaldım.

«Bir sınıf dolusu gülen yüzü veya Sapphire Adası'nın güzelliğini, Arizona'nın çölleri tercih ederdim. Şanslıyım ki orada iyi adamlarım var. Merakta kalmadan buraya gelebiliyorum. Büyükbabam böyle olmasını istemezdi, ama ben de kendimi bütünüyle o işe adayamıyorum. Duyduğum vicdan azabının altında da eziliyorum.»

Susan, genç adamın bu dürüst ve açık hikâyesini dinledikten sonra başını salladı. «Kendini suçlu hissetmen çok saçma. Senden beklene ni yapıyorsun, o kadar.»

-Belki de, ama büyükbabamın mutsuzluğunu unutamıyorum. Büyükannem yirminci evlilik yıldönümlerinden önce ölmüş, sonra da bütün oğulları kendi yollarına gitmişler. Onun tek istediği ise ailesini çevresinde görebilmek ve maden işinin bir aile geleneği olarak büyüüp gelişmesiydi. Gururlu bir adamdı ve madencilik

onun hayatıydı.»

Kaleb ayağa kalkarak gerindi. Sanki vücudunun yanı sıra, vicdan azabını da rahatlatmaya çalışıyordu. Susan, onun neden öyle düşündüğünü anlayabiliyordu ama ona hak vermiyordu. «Ama bu sizin hayatınız Mr. Knight. Babanızın veya amcanızın değil. Sizin de onlar gibi seçme hakkına sahip olmanız doğal değil mi? Gelenekler, yıkılmak ve tekrar başlatmak için yapılmıştır. Hiç kimse tümüyle geleneklerin tutsağı olmamalı. Hayat çok kısa.»

Susan, Kaleb'in yanına yaklaşıp, koluna dokundu. «Bir gün sizin de bir oğlunuz olacak, o zaman ne yapacaksınız? Büyükbabanızın isteklerini ona da kabul ettirmek için mi çalışacaksınız? Belki Arizona'daki gümüş madenini işletmeyi isteyecektir, belki de bu cennet adaya âşık olacaktır, belki de şu anda sizin de yaptığınız gibi ikisini birlikte yaşayacaktır, önemli olan acı çekmeden duyma ve suçluluk duygusuna kapılmadan, karar verme şansına sahip olabilmesidir.»

Susan duraklayarak nefes aldı. Kaleb'e hayatını ne yapıp ne yapmaması gerektiğini söyleme, ye hakkı yoktu. Kendisine ne olmuştu da, onun özel hayatına bu kadar ilgi duymuştu?

Kaleb'in gözlerinin yeşili koyulaştı. Konuştuğu zaman sesinde bir kış gününün soğukluğu hissediliyordu. «Hiç oğlum olmayacak. Çünkü hiçbir zaman evlenmeyeceğim ve hiçbir zaman da âşık olmayacağım. Sadece aptallar âşık olur.» Bakışlarındaki ifade Susan'ın şaşkınlığını görünce yumuşadı. «Ama ilgilediğin için teşekkürler. O güzel gözlerin kadar güzel ve iyilik dolu bir kalbin var. Unutmadan söyleyeyim; arkadaşlarım bana Kaleb der.»

Susan onun yüzünde hiç bir düşmanlık izi

bulamadı ve gerginliği yok oldu. Kaleb kendisine arkadaşlık öneriyordu. Susan da bundan daha güzel bir şey düşünemezdi. «Pekâlâ Kaleb,» dedi gülümseyerek. «Yaşam öykünü benimle paylaştığın için teşekkürler.»

Susan havuzun kenarındaki kayalardan birine oturup ayaklarını soğuk suya sokarak sallamaya başladı.

Acaba Kaleb onun gözlerindeki mutsuzluğu fark etmiş miydi? Susan da kırık bir kalbin verdiği acıyı biliyordu. Ama yine de bu yüzden hayatının geri kalan kısmını yalnız geçirmeyi düşünemiyordu. Herkesin aşkta ikinci bir şansı vardı ona göre.

«Ve şimdi sıra sizin küçük hanım,» dedi Kaleb, onun yanına oturarak. Güneş ışığı saçlarında oynuyor, gözlerinde parlıyordu. «Ben de McRay ailesi hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum.»

Susan kızardığını hissetti. Kaleb'in duyduğu ilgi yüzünden miydi acaba bu? Yoksa onun, kendininkine değen kaslı bacağının içinde uyanırdığı hisler yüzünden miydi? «Korkarım, benim hayat hikâyem seninkine oranla çok can sıkıcı,» dedi.

«Ona ben karar veririm. San Francisco'da oturduğunu ve yengemin kiracısı olduğunu biliyorum. İkiniz iyi arkadaş olmuştunuz. Annen yıllar önce ölmüş, baban da Los Angeles'ta oturuyor. Tek çocuksun ve yakın zamana kadar nişanlıydın. Boş zamanlarında resim yapmayı seviyorsun... Peki resim yapmadığın zamanlar ne yaparsın?»

«Yine resim,» diye gülümsedi Susan. «San Francisco'daki Ulusal Sanatlar'da, sanat öğretmeniyim. Her geçen gün yeni öğrenciler kayıt oluyor. Diğer öğretmenlerden daha değişik bir

teknikim var. Yağlıboya kullanıp, sulu boyayı hatırlatan resimler yaparım.» Yanakları pembeleşmişti. «Beni bu konuyu anlatmam için teşvik etme, yoksa seni ayrıntılarla sıkabilirim».

«Sanat hiçbir zaman sıkıcı olamaz,» dedi Kaleb içten gelen bir sesle. «Demek ki gece gündüz resim yapıyorsun. Peki boya kokusundan kurtulmak istediğin zaman ne yaparsın?»

«Yüzmeyi, dans etmeyi, dağcılığı ve kayak yapmayı severim. Zaten Paul'ü de, Squaw Valley'deki bir partide tanıdım...» Burada biraz duraklayarak yutkundu.

«Ah,» dedi Kaleb. «Güzel ve maceracı genç kız, rüyasındaki prensle bir partide tanışır ve daha ilk bakışta ona âşık olur. Karlı dağlar, küçük dağ kulübesi ve güzel geceler bu aşkı daha da alevlendirir. Ama gerçeklere döndüklerinde büyü bozulur. Şehirde, caddelerde, süpermarkette her şey başka türlü görünür. Belki de adam genç kızın işine ayırdığı zamanı kıskanmaktadır. Her neyse, rüya kâbusa dönüşmüştür...»

Gözleri genç kadının gözlerini deliyor, sanki ormanın yeşili, sabahın erken saatlerinde görülen menekşe rengi sise karışıyordu. Susan'ın hayatında Kaleb kadar şaşırtıcı, sinirlerini bozan başka hiç kimse yoktu. Kızarak bağırdı. «Nasıl oluyor da bu kadar çabuk karara varabiliyorsun? Paul ve benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Paul'le olan problemlerimin işim veya düşünce ayrılıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu!»

Kaleb sabırsızca omuzlarını silkti. «O zaman ne oldu? Bu Paul denen adam sana ne yaptı ki yaralarını sarmak için dünyanın ta öbür ucuna gitmeye karar verdin?»

Susan bir an nefes bile alamadı. Kaleb bu sorulan neden soruyordu? Bu kadar güzel bir

günü sorularıyla neden mahvediyordu? Onun da dediği gibi 'dünyanın öbür ucuna' Paul Shelley'yi unutabilmek için gelmişti. Eğer her dakika bu kendisine hatırlatılırsa, onu nasıl unutabilirdi ki? «Eğer yeni kitabın için bir hikâye arıyorsan, yanlış kapı çaldın.»

Kaleb, Susan'ın yanaklarının kızardığını görünce, «özür dilerim. Susan,» dedi. «Seni sinirlendirmek istememiştim.» Gülümseyince dişlerinin beyazlığıyla birlikte gamzeleri de belirmişti «Beni bağışlıyor musun?»

Gülümseyişi genç kadının buzlarını eritmeye yetmişti. «Eğer sen de benim savunmaya geçi. şimi bağışlarsan...» Susan, Kaleb'in gözlerinin içine bakarak ilk defa oradaki altın rengi parıltılara rastladı. «Onu çok sevmiştim, onun da beni sevdiğini sanıyordum. Bütün istediğim dürüstlüktü. Oysa o, neredeyse bütün nişanlılığımız süresince başka kadınlarla da buluşuyor, muş. Böyle erkeklerin bulunduğunu biliyorum... Özgürlüğü seven erkekler. Onu anlamamı istiyordu. O sarışınla yakaladığım gece de olayın bizimle hiçbir ilgisi olmadığını ve beni ne kadar çok sevdiğini söyledi. Bana ihtiyacı varmış ve neden açık görüşlü olamıyor muşum? Benden, karanlık çağlardan çıkmamı ve gerçikle tanışmamı istedi.» Susan, Kaleb'in gözlerindeki anlayışla göz göze gelmemek için başını çevirdi

Kaleb ayağa kalktı ve Susan'ın eline uzandı «Artık yolumuza devam etsek iyi olacak. Sana bahsettiğim plaj buradan pek uzak değil ve anem öğle' yemeğine bizi bekliyor olacak.»

Susan, Kaleb'in dokunuşundaki güçlülüğü hissetti. Beraberce plaja doğru yürümeye başladı. lar. Şimdi güneş tam tepelerindeydi. Susan, çıplak ayaklarının altındaki kumların iyice kızgın, laştığını hissediyordu.

«Suyun kenarında kumlar daha serin olur, teinetiti,» diye gülümsedi Kaleb. «Ama deniz kabuklarının üstüne basmamaya dikkat et.»

Susan 'teinetiti'nin ne demek olduğunu bilmiyordu, ama o anda içinden sormak da gelmedi nedense.

Suyla bembeyaz kumların birleştiği yere doğru ilerlediler, Kaleb genç kadının elini hâlâ bırakmamıştı. Susan o anda kendi elini kavrayan bu uzun ve güçlü parmaklardan başka bir şey düşünemiyordu.

«İşte şurada. Kumun pembeleştiği yeri görüyor musun?»

Susan başını salladı. Bu pembemsi kum da ağaç evinin yakınındaki gibi binlerce deniz kabuğu ve mercanın ezilmesi sonucu meydana gelmişti.

«Beğeneceğini biliyordum,» dedi Kaleb. «Bunu da sürprizler listene katabilirsin.»

«Bu kadar değişik türde deniz kabuğu olduğuna inanamıyorum,» diye hayretle bağırdı Susan. «Hepsinin isimlerini biliyor musun?» Kaleb değişik türlerin adlarını sıralarken Susan dikkatle dinledi. Genç adam bunları tamamladıktan sonra sığ sularda dolaşan rengârenk balıklar da saydı. Susan başını iki yana sallayarak, «Bir ressamın fırçası imkânı yok bütün bunları kâğıda aktaramaz,» dedi.

«Yine de deneyeceğini sanıyorum,» dedi Kaleb.

«Evet, deneyeceğim. Sen de bu şahane adanı kitaplarında kullanmıyor musun?»

«Sen nasıl bütün bu güzelliği tuvale aktarmayı düşünmeden duramıyorsan, ben de bir yazar olarak yazmayı düşünmeden duramıyorum. Şimdiye kadar iki kitabım yayınlandı. İkisinin de konusu Samoalarda geçiyor. Gelecekteki ki-

taplarımın da öyle olacağına eminim. Bu güzeli-likleri yaşamaktan, yazmaktan vazgeçeceğimi hiç sanmıyorum. Kimbilir belki de bundan sonraki kahramanımın kestane rengi saçları ve menekşe rengi gözleri olur.»

Susan'ın gözleri hayretle iri iri açılmıştı. «Romantik kitaplar mı yazıyorsun?»

«Hayır. Cennette geçen maceralar yazarım. Ama her zaman bir erkek bir de kadın kahra- manım olur. "Ve tabii aşk da.»

O kadar yakınında duruyordu ki. Susan onun sıcaklığını, gözlerindeki arayışı hissedebiliyordu. Kaleb sonu gelmeyecek gibi bir yavaşlıkla eğildi. Genç kadın onun kendisini öpeceğini anlamıştı. Onu durdurmak için gerekli gücü de yoktu. En sonunda dudakları onunkilerin üstüne kapanınca. Susan içinden gelen bir sesle inledi. Daha, çok kısa bir süre önce, hiçbir sınır tanımayan bir aşk hikâyesi yaşamıştı, ama en arzulu dakikalarında bile kendini şu anda hissettiği gibi hissetmemişti. Vücudu Kaleb'in her dokunuşuyla zevkten ürperiyordu. Susan genç adama biraz daha sokuldu.

Öpüşmelerinin sonunda Kaleb biraz geri çe kilerek genç kadının gözlerinin içine baktı. Nefesi Susan'ın yanağını okşuyordu.

«Güzel bir kadını öpmenin verdiği zevk, hayatın en güzel zevklerindendir,» dedi yavaşça. Sonra da Susan'ın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

«Eve dönmeye hazır mısınız?»

«Bir iki dakika içinde,» dedi Susan titreyerek. «Burası o kadar güzel ki sonsuza kadar kalabilirim.»

Kaleb'in gözlerinde garip bir parıltı belirdi. Yani adada mı demek istiyorsun?»

Hayır, bu plajda, sahilde demek istedim.»

Kaleb gülümseyerek Susan'ın eline uzandı
«Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, benim
küçük romantik arkadaşım. Hiçbir şey.»

Ama Susan en azından bir şeyin sonsuza kadar süreceğinden emindi. Bu da Kaleb'in dudaklarının kendi dudakları üzerinde yarattığı o harika duygulardı.

que

Bölüm 4

öğlen yemeği bahçede hazırlanmıştı. Beyaza boyanmış ahşap sandalyelerin üstlerine parlak yeşil yastıklar yerleştirilmişti. «Bütün ev böyle zarif bir sera görünümünde mi?» diye sordu Susan.

Evet,» diye cevapladı Helen. «Tabii pek çoğu Kaleb'in sayesinde, ama bitkilerde benim de payım var. Onlarla uğraşmak en büyük hobim, dir.» Gözlerinde bir parıltıyla devam etti. «Yüzündeki ifadeden adamızı beğendiğin anlaşılıyor, canım. Şu yanaklardaki pembeliğe bak, Essie Mae. Tropikal güneşimizin sayesinde.»

Essie başıyla onayladı, ama gözleri Kaleb'deydi. «Belki de Susan'ın yanaklarındaki o güzel pembeliğin başka bir sebebi vardır. Belki Kaleb'in de yüzü kızarmıştır, ama yüzü kurt adamın-kine benzediği için anlamak imkânsız.» Biraz duraklayarak devam etti. «Arizona'daki gümüş madeninde değilsin, sevgili yeğenim. Bu güzelliği tamamlamak dururken neden karşı geliyorsun? Bir tıraş sayesinde Susan'a yakışıklılığın hakkında bir fikir verirdin.»

«Essie Mae, duvarla konuşuyorsun,» diye söze karıştı Helen. «Onun nasıl olduğunu bilirsin. Boşuna nefesini tüketme.»

«Evet, bilirim,» diye alayla cevap verdi Essie. «Annesi kadar inatçıdır.»

«Başkalarının önünde birbirimizin farklı yollarını tartışmayacağımıza söz vermiştik,» diye hatırlattı Helen.

İki kadın birbirlerini düşmanca süzmeye başladılar. Kaleb'in dudağının ucunda bir gülümseme behrmişti. «Onları bağışla. Susan. Tartışıp birbirlerini suçlarken gerçeği bir türlü göremiyorlar. Annem adada, Essie yenge ise Birleşik Devletler'de mutlu. Zamanla onların bu haline alışacaksın. Bütün bu davranışlarına rağmen birbirlerine yakındırlar. Bu, onlar için bir hayat tarzı haline geldi.»

«Hımm,» diye mırıldandı Essie bir büsküviye uzanırken. «Nasıl Kaleb'in antika deniz kabukları onun hayat tarzı haline geldiyse... Van Gogh görse utanırdı.»

«Tahiti'de yaşayan Van Gogh değil, Gauguin'di,» diye alay etti Kaleb. «Burası Samoa ve eğer farkındaysan iki tane de kulağım var.»

Konuşma bütün yemek boyunca böyle devam etti, ama Susan alışmıştı. Onu üzen, diğerlerinin dışında kalmış olmaktı.

Herkes yemekten kalkıp, verandada çay içmeye giderken Susan'ın melankolik hali daha da belirgin bir hal aldı. Genç kadın çok geçmeden bu mutsuzluğunun nedenini anlamıştı. Adaya beslediği sevgi, onun sahibine duyduğu ilgiye dönüşmüştü. Kaleb'in güçlü kollarını, dudaklarını ve, 'Güzel bir kadının öpüşü,' sözleri, ni unutamıyordu. Ama Kaleb için her şey o kadardı işte! İçinde bulunduğu anın zevki... O da Susan gibi kötü biten bir aşk macerası yaşamıştı, ama Susan'ın tam tersine bir daha kalbini kimseye kaptırmamaya kararlıydı. Genç kadın, sa şu anda kendi kalbinin Kaleb tarafından

çalınmasının hiç de zor olmayacağını farkın daydı. Dikkatli olmalıydı. Bütününü savunma sızdı ve bir acıya daha dayanamayacak kadar zayıftı.

Birer fincan çay içtikten sonra Helen, Susan'a, adada öğleden sonralarını nasıl geçirdiklerini anlattı. «Maalesef, biz elli yaşın üstünde kiler için dinlenme saatleridir bunlar. Laelia işlerine bakar, sonra da akşam yemeğini hazırlar. Sam de köye yumurta almaya ve babasını ziyarete gider. Onun için korkarım bir iki saat yalnız kalacaksın. Tabii arkadaşlık etmek için Kaleb'i çağırabilirsin, ama onu çalışma odasından çıkarmanın pek de kolay olacağını sanmam»

Susan gözlerini Kaleb'e çevirdi, ama o düşüncelere dalmıştı. Eğer annesinin sözlerini duyduysa da bunu belli etmedi.

«Kendime biraz vakit ayırmak benim için de iyi olur.» diye gülümsemeyi başardı Susan. «Böylece kendi başıma biraz dolaşmak ve belki de resim yapmak fırsatını bulurum.»

Helen tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. «Öyleyse biz şimdi içeri girebiliriz. Akşam yemeğini altıda verandada yiyeceğiz.»

Kaleb o zaman Susan'a yeşil gözlerini dike rek baktı. «Etrafta istediğin gibi dolaşabilirsin, teinetiti. ama bildiğin yerlerden fazla uzaklaşma. Adamız masum görünse de bilmeyenler ve akılsızlar için tehlikeli olabilir. Kendini bir yabancı domuzu tuzağında bulabilirsin. Ormanda hem tuzaklar, hem de domuzlar boldur.»

«Hey,» diye söze karıştı Helen. «Onu korkutmanın hiçbir anlamı yok.»

«Korkutmaya çalışmıyorum,» diye cevapladı Kaleb. «Ama onun maceracı bir kişiliğe sahip olduğunu sen kendin söyledin. Benim de onun

peşinde koşturacak zamanım yok.»

«Merak etmeyin, akılsızlık yapmam Mr Knight,» dedi Susan. «Kimse meraklanmasın kendime bakabilirim.» Ama aynı anda da bu sözlerinden dolayı pişman oldu. Güzel bir ye meği bitirmek için şanssız bir konuşma olmuş tu. Ama Kaleb'in, kendisini, başını derde sok masın diye ağaca bağlanması gereken macera cı bir kız olarak görmesine de dayanamıyordu Genç kadını öfkeliendiren bir başka şey de Ka leb'in gözlerinde gördüğü o alaycı ifadeydi.

Susan hâlâ sinirli bir halde, mavi bikinisini giyip gölün kenarına gitti. İnsanları tropiklere çekip, bazıların da ömür boyu kalmasını sağ- layan şeyin ne olduğunu anlayabiliyordu. Or- man, insanın kalbini ve duygularını etkiliyor, alınan soluğun bir parçası haline geliyordu.

Saçını ensesinde topuz yaparak suya atladı. Kuvvetli ve rahat kulaçlarla gölün ortasına ka- dar yüzdükten sonra duru ve temiz suda dönüp yüzünü güneşe çevirdi. Öğle yemeğinden beri üstünden atamadığı sinirli halini- nihayet yen- mişti. Yüzmeye karar verdiğiine sevindi. Daha sonra resim yapmak için bol bol vakti olacaktı, cennetteki bu ilk gününde ise tüm güzellik- leri tatmak istiyordu.

Laelia'nın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldığı zaman havlunun üstünde güneşleniyordu. «Dik- kat etmezseniz kötü yanacaksınız, Miss Susan. Teni beyaz olanlara güneşimiz hiç acımaz.»

Susan yerinden doğrularak gülümsedi. «İlgilendiğin için teşekkürler Laelia, ama koruyucu bir güneş yağı kullanıyorum. Zaten çabuk bronzlaşıyorum. Sepette ne var?»

Laelia diz çökerek sepeti Susan'ın önüne koydu. «Mr. Kaleb sizin için biraz çiçek toplamamı istedi.» Sepetin içindeki orkideler, gardenyalar

ve diğer rengârenk çiçeklerden yayılan kokru lar insanı adeta sarhoş ediyordu.

Kaleb'in ince davranışı Susan'ı çok şaşırtmış tı. «Beni düşünmesine sevindim,» dedi yavaşça Acaba onun da özür dileme yolu bu **muydu** Eğer öyleyse başarmıştı.

«Bunları sizin için suya koyduktan sonra eve dönmem lazım. Akşam yemeğini hazırlayacağım.» Kahverengi gözlerini yere indirdikten sonra devam etti. «Saat nerdeyse dört, Miss Susan.»

Susan gülümsedi. «Merak etme Laelia, altı. dan önce hazır olurum.»

Laelia başını salladıktan sonra ağaç evine doğru yöneldi. Susan havlusunu kapıp onu merdivenlerin başında yakaladı. «Laelia, Mr. Knight beni bir iki kere teinetiti diye çağırdı. Bu ne demek bana söyler misin?»

Laelia gözlerini yine yere indirdi. Teninin koyu rengi yüzünden pek belli olmuyordu ama. Susan onun kızardığını hissetti.

«Küçük kız demektir, Miss Susan.»

Laelia çiçekleri vazoya yerleştirip eve gittikten sonra Susan'ın öfkesi yine depreşti, Kaleb Knight'ın kendisini nasıl gördüğünü biliyordu artık.

Bu olayın üstünde fazla durduğunu anlayınca banyoyu doldurup içine girdi. Kalbine dikkatli olmasını söylediği halde duygularının mantığını bastırmasına şimdiden izin vermeye başlamıştı bile. Buna bir dur, demesi şarttı.

Bir havluya sarınıp, yatağının kenarına oturdu ve ne giyeceğini düşündü. İlk düşüncesi, şık ve ilk bakışta çarpıcı bir şeyler giymek oldu. Böylece Kaleb, ona çocuk demeden önce bir kere daha düşünmek zorunda kalacaktı. Ama yanında öyle bir şey getirmemişti. Zaten getirse bile ne fark ederdi ki? Güzel bir elbise de giy-

se, un çuvalı da giyse Kaleb onu hep Essie'nin küçük yol arkadaşı olarak görecekti.

Yumuşak bir şal giymeye karar vererek aynada kendisine baktı. Laelia'nın korktuğu başına gelmişti. Güneşte çok fazla kalmıştı galiba. Teni alev alev yanıyordu ve kıpkırmızıydı. Samoa güneşinin San Francisco'dakinden daha yakıcı olduğunu bilmeliydi. Hafif bir makyaj yapması bile adeta işkence olmuştu. Bir kaşını yukarı kaldırmayı deneyince de bütün yüzü acıyla gerildi. İşte Kaleb Knight'ın alay edeceği bir başka konu daha doğmuştu.

Sandaletlerini giyip saçına bir çiçek ilıştirdikten sonra eve doğru yürürken göğsü ve sırtı ateş gibi yanıyordu. Gülümsemesi kolay olmayacaktı, ama başarmalıydı. Acısını veya aptallığını Kaleb'e belli etmektense ölmeyi tercih ederdi.

«Aman Tanrım!» diye bağırdı Essie: «Şu hali-ne bak.»

Helen de Essie'nin gösterdiği tepkiyi gösterdi. «Güneş konusunda seni uyarmalıydık.»

Kaleb, gamzeleri belirlediği halde hiçbir yorum yapmadı. Güzel bir pantolon ve kahverengi ipek bir gömlek giymiş olan genç adam tıraş olmuştu ve bu haliyle müthiş yakışıklıydı. Saçları kesilmişti ve o tanıdık koyu yeşil gözler olmasaydı Susan onu neredeyse tanıyamayacaktı. Genç kadın sükûnetini korumaya çalışarak yeni Kaleb Knight'ın kendisini eskisinden de fazla etkiliğini hissetti.

«Sirke ve su,» diyordu Essie. «En iyisi onu bir an önce sirke ve su dolu bir küvete sokalım.»

«Hayır, Essie Mae. Ona iyi gelecek bir ilacım var,» dedi Helen.

Susan konuşabilecek gücü kendinde bulduktan sonra başını salladı. «Ben iyiyim, gerçek

ten. Konuyu çok büyütüyorsunuz. Çabuk yanarım ve hemen bronzlaşıyorum. Yarına kadar kahverengi olacağım, göreceksiniz.»

«Umarım doğru söylüyorsunuzdur,» dedi Kaleb sonunda «Yarin ada turuna çıkacağız, unuttun mu?»

Nasıl unutabilirdi? Kaleb'e bakarak, «Dört gözle bekliyorum,» dedi.

«Galiba Laelia kokteyllerimizi verse iyi olacak,» dedi Helen. «Essie'yle ben beyaz şarap içeriz, ama sen belki Kaleb'in ananas sulu romunu tercih edersin.»

Susan, Kaleb'e arkasını dönmüştü, ama onun kendisine doğru yaklaştığını hissetti. Sıcak solugunu ensesinde duyuyordu. «İhtiras şampanyamdan denemeni tavsiye ederim,» diye fısıldadı Kaleb, genç kadının kulağına. «Acını hafifletir, özellikle sırtın çok fena yanmış. Bu arada çok güzel bir sırtın olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim.»

«Bir bardak beyaz şarap rica edeceğim,» dedi Susan, Kaleb'i duymamazlıktan gelerek. Onun erkeksi kokusu esen meltemle beraber Susan'ı sarhoş etmişti.

Laelia elinde bardaklarla görününce Susan düşüncelerinden bir an olsun kurtulacağı için sevindi. Ama Laelia'nın kahverengi gözleri Susan'ın yanık teninde dolaşınca Susan iyice kızardı. Sapphire Adası'ndaki ilk gecesini kendisi berbat etmişti.

Susan bardağını alarak verandanın parnıaklığına yürüdü. Başım yumuşak melteme uzatarak, batan güneşi ve altın rengi gökyüzünü seyretmeye koyuldu.

«Çok güzel, değil mi?» diye sordu Kaleb, yanına geldiğinde. Susan bir yudum şarap alarak başını salladı. Nedenini bilmediği halde içinden

ağlamak geliyordu.

«Nedense aramızın açıldığı hissine kapıldım,* dedi Kaleb, Susan'ın gözlerini kendi gözlerine bakmaya zorlayarak. «Arkadaş olduğumuzu zannediyordum, teinetiti. Bugün birbirimizle hayatlarımızı ve bazı başka şeyleri de paylaştık. Seni sinirlendirecek bir şey yaptım? Kızdıracak bir şey mi söyledim?»

Gözlerinden gerçek bir ilgi okunuyordu. Genç kadının gözleri dolmuştu. «Eğer arkadaşım olmak istiyorsan, bana teinetiti demekten vazgeç,» dedi Susan, sinirli bir şekilde. «Ben senin küçük kızın değilim. Senin sandığın gibi mace-racı ve akılsız bir kız da değilim. Her an beni küçük düşürmekten hoşlanıyor gibisin ve bu yüzden de seni hiç sevmiyorum.»

Kaleb'in yanağında bir gamze belirdi. «Oh. demek mesele buydu. Sanırım Laelia'ya teinetiti'nin anlamını sordun. Sana bu sözün sevgi ifadesi olduğunu da söyledi mi? Samoa'lı kadınların bu sözü büyük bir iltifat saydıklarını da söyledi mi?»

Kaleb'in bakışları dürüsttü ve Susan utancından ne yapacağını bilemedi.

«Herhalde söylemedi», diye devam etti Kaleb, «Ama emin ol ki iyi niyetle söylemiştim. Benim gözümde sen çok genç ve çok masum bir kızsın. Ve cazibenin de farkında olmadığından eminim. Seni küçük düşürmeye gelince, güneş senin düşüncelerini bulandırmış. Kötü bir niyetim yoktu. Evet, biraz alay ederim, ama sadece sevdiklerimle. Eğer istemiyorsan...» Yeşil gözleri parlıyordu. «Neden tıraş olup saçımı kestiğimi zannediyorsun? Senin için sevgili Susan. Mutsuzluğunun sebebi bensem özür dilerim. İlkbaharın soluğu gibisin sen ve eğer arkadaşlığımızı bozarsan inan çok üzülürüm.»

Yine alay mı ediyordu? Susan anlayamamış, tı, ama bir şey kesindi. Kaleb'in hayatını bir iki dakika için bile olsa paylaşmak hiç unutulmayacak bir tecrübeydi.

«Barış?» diye sordu Kaleb yavaşça.

Susan söyleyecek bir şey bulamadı.

«Ah... hımmm,» diye Helen verandanın öbür ucundan bağırdı. «Yemek hazır.»

«Evet?» Kaleb üsteliyordu. «Laelia'nın güzel yemeklerinin tadını, dost olarak mı yoksa düşman olarak mı çıkaracağız?»

Susan, Kaleb'e uzun uzun baktı. «Arkadaş olarak,» dedi sonunda. Yine de Kaleb Knight'la arkadaş olmanın mümkün olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı.

Sofra porselen ve gümüşlerle donatılmıştı. Mis gibi kokan çiçeklerle şamdanlar da unutulmamıştı. Susan, Kaleb'in karşısına oturtuldu. Ne reye bakmaya çahşsa onun yeşil gözleriyle karşılaşılıyordu. Laelia'nın yemekleri de dedikleri kadar vardı, soslu tavuk ve soğanlı pilav harika olmuştu. Arkasından da ananas şerbeti ve kahve içtiler. Ama Susan pek aç olmadığı için bütün yemek boyunca tabağındakilerle oynamış, kahvenin hemen arkasından da izin isteyerek kalkmıştı.

«Çok fazla güneşten,» dedi Essie.

Helen da ona katıldı. «Bir an önce yatsan iyi olur canım. Yarın da tur için kendini iyi hissetmezsen, söylemen yeter.»

«Onu kulübeye kadar geçireyim,» dedi Kaleb. «Hain güneşimizi bağışlatmak için başka ne yapabiliriz ki? Susan'ın şimdi serin bir banyoya ihtiyacı var, sonra da biraz nemlendirici kreme. Şansı varsa bir iki gün içinde iyileşir. Ama yarın kendini tur için iyi hissetmezse söylemesi gerek.» Kaleb şimdi Susan'a bakıyor, gözleri

de sesi gibi endişeli görünüyordu. «Söylediklerimi duydun mu Susan?»

Susan duymuş ve yine sinirlenmişti. Üzerine bu kadar çok düşülmesini istemiyordu, özellikle, le de Kaleb Knight tarafından! Bir iki adım attıktan sonra başı döndü ve ne yazık ki onun koruyucu kollarına yaslanmak zorunda kaldı.

Ağaç evinin merdivenlerine geldikleri zaman, Kaleb genç kadını kucaklayarak basamakları tırmanmaya başladı.

Susan çok yorgun olduğu için hiçbir şey demedi. Hatta onun banyoyu doldurmasına ve kendisi üstündekileri çıkartırken havluyu tutmasına bile karşı gelmedi. Ama serin suya girdiğinde Kaleb dışarı çıkmak için bir harekette bulunmayınca Susan canlandı. «Çık dışarı,» diye haykırdı. «Tanrı senin cezanı versin, Kaleb Knight.»

Kaleb'in kahkahaları banyoyu cınlattı. «Çok hasta olmadığını görüyorum.» Bakışları, genç kadının kendine doğru çektiği bacakları ve göğsüne kavuşturduğu kollarında dolaştı. «Biliyor musun, modam dünyamızda, bulunması çok zor birisin. Kuşlarıma benziyorsun. Zarif ve güzelsin, ama biri seni tutmaya çalışsa hemen bağırma başlıyorsun. Merak etme seni tutmayacağım.» Gamzeleri yine belirdi. «Aklıma gelmişken söyleyeyim, kızarmak sana çok yakışıyor. İyi uykular, teinetiti.»

Susan söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı, ama çok geç kalmıştı. Konuşmayı başardığı zaman Kaleb çoktan gitmişti bile. Hem de arkası na bile bakmadan...

Ertesi gün Susan yatağında gerinip, vücudu, nu inceleyince, yanıklarının epeyce geçmiş olduğunu gördü. Ayrıca geçen akşamın sinir bozucu olaylarına rağmen yine de iyi uyumuştı.

Hemen yataktan kalkmayıp, kalbinin bir bölümünü fethetmeyi başarmış olan adama karşı neler hissettiğini düşündü. Kaleb Knight'ın zor bir insan olduğuna şüphe yoktu. Onu anlamak da insanın bütün bir ömrünü alabilirdi, ama Susan'ın adada kalacağı süre yalnızca üç haftaydı ve Kaleb'in bu süreyi kendisine zehir etmesine izin vermeyecekti.

Ama Susan, söz konusu olan kalbiyken, mantığının pek işe yaramayacağını da hissediyordu.

Şu anda düşünmesi gereken konu ise, hâlâ ateş gibi yanan vücuduna giysilerini nasıl geçireceği ve at sırtına nasıl oturacağı olmalıydı.

Yumuşak bir sabahlığı giydikten sonra kah. ve bulmak ümidiyle mutfaka gitti.

Kaleb'i, elinde fincanla sandalyelerden birinde otururken bulunca çok şaşırdı. 'Aman Tanrım!' diye düşündü Susan. Kaleb geceyi nereden geçirmişti acaba? Yoksa genç kadının rüyasında gördüğünü zannettiği o dudaklar, koyu

yeşil gözler ve arzulu kucaklaşmalar gerçek miydi?

Kaleb, Susan'ın kızaran yüzünü ve dağınık saçlarını seyrettikten sonra, «İyi uyudun mu?- diye sordu.

Susan soğuk bir sesle, «Günaydın,» diye cevap verdi. «Evet, iyi uyudum Burada ne yaptığınızı söyler misin, lütfen?»

«Samoa güneşinin doğuşunu seninle birlikte seyretmek istedim,» diye gülümsedi genç adam, bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak.

Susan gözlerini onun daracık pantolonunda, gomleğinde ve parlayan çizmelerinde gezdirdi. Bakışlarını ondan alamıyordu. Kaleb'in bütün geceyi yanında geçirmediğini öğrenince rahatlayıp, gülümsedi. «Günü at sırtında geçirmeye hazır gibisin,» dedi ve Kaleb'in hazırladığı fincana kahvesini koydu. «Ne yazık ki ben senin kadar hazırlıklı değilim. Solmuş bir blucin, gömlek ve spor ayakkabı idare eder, değil mi?»

«Kendini ata binecek kadar iyi hissediyor musun?»

«Elbette.» Kaleb'in karşısındaki sandalyeye oturdu,

«Atın senin ne giydiğini fark edeceğini hiç sanmam,» diye gülümsedi Kaleb. «Güneş doğdu. Kahvemizi dışarda içelim.»

Beraber verandaya çıktıklarında Susan gördüğü manzara karşısında çok şaşırdı. Güneşin ışınlan palmyelerin üstünden gelirken, dünya sanki altın bir battaniyeye sarınmış gibi duruyordu. Göl de bir mücevher gibi parlıyordu.

Ağaç evi için burayı seçmemin nedeni bu, dedi Kaleb yavaşça. Burada, şu anda durduğum gibi durabilmek ve doğan her günü içtenlikle karşılamak istedim.»

Susan onun yüzünü görmediği halde üzgün

olduğunu hissetti; kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Kaleb yavaşça bir ısıklık çalınca kuşlar gelip verandanın parmaklıklarına kondular. «Seni, nereye gitsen izlerler mi?» diye sordu Susan.

«Hiç bir zaman çok uzaklaşmazlar,» diye yanıttı verdi Kaleb.

Tasi gelip Susan'ın omzuna konmuştu. «Beni hatırladı mı dersin?»

«Öyle galiba,» dedi Kaleb. «Biraz sabırla onu sen eğitebilirsin. Seni özel dostu olarak seçmiş baksana.» Gözleri Susan'ın gözlerinde bir şeyler arıyor gibiydi.

Genç kadının boğazına bir şey düğümlenmişti. Tasi'yi eğitmeyi isterdi, ama gitme vakti gelince ayrılması güç olacak şeylerin listesine onu da eklemek istemiyordu. «Üç haftadan az vakit var,» diyebilirdi sonunda. «Tasi'yle dostluğum ilerlese ayrılmam daha da güçleşir.»

Ama her zaman geri gelebilirsin. Bir başka zaman, başka bir yolculukta.»

«Bundan emin değilim. Böyle bir yolculuğa çıkmaya parasal durumum uygun değil ve Essie'ye de bir daha böyle yük olamam. Bu sefer kabul etmemin sebebi de çok ısrar etmesi oldu. Evden uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu ve anneni kandırmada ona yardımcı olacağımı düşündü.»

«Essie yenge bunu yıllardır deniyor, ama başaramayacağı kesin. Belki de sadece bir yol arkadaşısı istedi.»

«Belki.»

Kaleb kuşu Susan'ın omzundan aldıktan sonra, genç kadını uzun uzun inceledi. Sonra elini uzatıp yanağını okşadı.

Susan, Kaleb'in dokunuşuyla titredti. O kadar savunmasızdı ki. Eğer kendisini kollarına ala-

cak olsa...

Ama Kaleb elini çekip hemen ciddileşti. «Gi. yinsen iyi olur,» dedi çabucak. «Laelia kahvaltıyı hazırlamıştır. Sam de atları. Eğer erkenden çıkmazsak çok uzun ve yorucu bir gün olur.»

Susan, bir kral havasına sahip olan bu acımasız adamın nasıl olup da bazen anlayışlı ve kibar davranabildiğine şaşıtı. Anlaşılması çok güç bir adamdı. İç geçirerek yatak odasına yöneldi.

Bir saat sonra, iki harika Arap atının sırtında, kumların üstünde yol alıyorlardı. Kaleb kahvaltıda Pasifik'e dökülen küçük nehre ulaşana kadar plajdan gideceklerini anlatmıştı. Sonra iç tarafa dönerek köye kadar nehrin kenarındaki patikada yol alacaklardı.

Susan, Kaleb'in sessizliğine şaşıyordu. Sabahleyin beraber güneşin doğuşunu seyretmişler, o altın kafeste birbirlerine dost gibi davranmışlardı. Şimdi ise yanındaki adam hiç konuşmayan bir yabancı gibiydi.

Aslında kendisi de güne pek iyi başlamamıştı. Dar blucinini giyerken az kalsın ağlayacaktı. Teni bunun için fazla nazikti. Bu yüzden, resim yaparken giydiği hafif ve bol bir pantolonla tişörtte karar kılmıştı. Kaleb de aptal görünüşlü bir şapkayı burnunu ve yanaklarını güneşten koruması için vermişti ona. Susan bunu hiç itiraz etmeden almıştı, çünkü tartışmanın anlamı yoktu. Kaleb'in şu andaki hali nedeniyle gün zaten keyifsiz geçiyordu.

Atlarını, nehre ulaştıktan sonra yukarıya doğru sürdüler. Susan bütün bu güzelliklere hayran kalmıştı, ama Kaleb'in yüzündeki ifadeden dolayı konuşmaya çekiniyordu. Sarmaşıklar, palmiyeler ve yosun kaplı ağaçlar arasından geçtiler.

«Neredeyse geldik,» dedi Kaleb en sonunda.

Susan rahatlamıştı. Köyü görmeyi ve insanlarıyla tanışmayı çok istiyordu. Böylece suskun yol arkadaşından da bir an olsun kurtulmuş olacaktı.

Biraz sonra üç tarafı palmyelerle çevrilmiş küçük bir vadiye girdiler. Güney tarafta okyanus bütün maviliğiyle uzanıyordu. Köy tam ortada yer almıştı. Küçük çıplak çocuklar koşup, onları karşılamaya geldi.

Değişik renk ve biçimde şallar giymiş kahverengi derili kadınlar onlara el sallayıp işlerine devam ettiler. Bu sırada diğerlerinden daha büyük bir kulübeden dev gibi bir adam çıktı,

«Şef Fua,» dedi "Kaleb. Bu arada Susan'ın atından inmesine yardımcı oluyordu. «Köyün en önemli insanı.»

«Onun kulübesi bu yüzden mi daha büyük?» diye sordu Susan.

«Evet, kulübesini ailesiyle paylaşır. Kardeşi Nea, Sam'in babasıdır. Fua aynı zamanda bir matai'dir, yani ailesinin reisidir. Burada pek çok akraba bir arada yaşar ve bütün işleri aralarında paylaşırlar.»

Şefe yaklaşırlarken çevredeki kulübelere bir iki erkekle kadınlar ve çocuklar çıktı. Bir yer ocağından dumanlar yükseliyor, pişen yemeğin kokusu Susan'ın burnuna kadar geliyor, du. Kadınlar utangaç bir şekilde gülümsediler, erkeklerse gözleri Susan'da olduğu halde Kaleb'le el sıkıştılar.

«Talofa,» diye gülümsedi Şef Fua. Kaslı vücudu güneşin altında parlıyordu. Yetmiş yaşın üzerinde olmalıydı, ama hiç de yaşlı göstermiyordu. Kırmızı bir kumaşı beline etek diye sarmıştı, çıplak ayakları da kızgın kömürü

bile hissetmeyecek kadar sertleşmişti.

Kaleb yaşlı adamın elini sıktı. «Talofa, Şef Fua. Sana bir dost getirdim. Susan McRay.»

«Talofa Miss Susan. Samala'nın anlattığından daha da güzelmişsiniz.»

«Sam,» diye açıkladı Kaleb, Susan'a, «Babam onun adını Sam diye kısaltmıştı.»

O sırada uzun boylu yakışıklı bir adamla bir kız görüldü. Kız Laelia'nın kardeşi, adamsa onun kocasıydı. İsimleri Luina ve Tuai'ydi. Luina'nın hamile olduğu belli oluyordu, ama Susan'ın sanatçı duygularını kabartan, genç kadının güzel yüzü olmuştu. Çıkık elmacık kemikleri, badem gibi gözleri vardı. Susan onun bir resmini yapmayı istedi. Ama o anda sormaya cesaret edemediği için bu konuyu daha sonra Laelia'ya açmaya karar verdi.

Kulübede yere, kilimlerin üstüne oturup ikram edilen çayı içmeye başladılar. Susan bunun tadını değişik bulunca şef açıkladı. «Sizin alışık olduğunuz çaydan farklıdır, Miss Susan. Kuru portakal yaprağından yapılır.»

Susan bu değişik lezzetteki çayı yudumlar-ken konuşmaları dinledi. Şef köyün problemlerini anlatırken Kaleb onu dikkatle dinliyor, bazen de çözümler öneriyordu. Konu daha sonra balıkçılığa geldi. Bu sırada şef, Susan'ın sıkılabileceğini düşünerek Luina'yı çağırttı ve ona Susan'a köyü gezdirmesini söyledi.

Susan. Luina'yı izleyerek dışarı çıktı. «Mr. Kaleb bizden biri gibidir,» dedi Luina gülümseyerek. «Adadan gittiğinde hepimiz özleriz onu.» Susan'a uzun kirpiklerinin altından bak-tı. «Mr, Kaleb'i seviyor musunuz?»

Kızın ne demek istediği açıktı. Ayrıca Susan'ın duygularını saklamasına da hiç gerek yoktu, çünkü Samoalılar her şeyi hemen anlı-

yorlardı. «Evet, Mr. Kaleb'i seviyorum.» dedi Susan kızarak.

Luina gülerek Susan'ın elini tuttu. «Eğer onunla evlenirseniz siz de bizden biri olabilirsiniz, Miss Susan. İyi arkadaş olurduk, aile gibi.»

Susan başını çevirerek, kızın gözlerine bakmamayı başardı. Kaleb'le evlenmek? Buna nasıl cevap verebilirdi ki?

Luina yer ocağına vardıklarında, «Bugün yemek pişirme günü. Köye iki gün yetecek kadar yemek hazırlanmalı. Bir dahaki yemek pişirme gününde bu işi başka biri yapacak,» diye açıkladı.

Bundan sonraki yarım saat, Susan sepet ören kadınları, kulübeleri onaran erkekleri seyretti. Bir grup anne de, ağaçların gölgesinde çocuklarını emziriyordu.

«Erkeklerin çoğu,» diye açıkladı Luina «Balık tutmaya gittiler. Bebeği olmayan kadınlar ya tarladalar ya da yemek için bir şeyler topluyorlar. Çocukların bazıları da onlara yardım ediyor, birazdan güneş tepeye gelince, yemek vakti gelecek. Bundan sonraki bir iki saat uykusu saatidir. Ortalık tekrar serinleyince akşam yemeğimizi yeriz. Geceleri eğlencelidir. Bazen bütün köy su kenarına gidip, fenerlerin ışığında balık tutar. Bazen gece geç vakitlere kadar dans ederiz. Bazen de âşıklar plajda dolaşır.»

Susan, Luina'nın açıklamalarını gülümseyerek dinliyordu.

En sonunda Luina ve Laelia'nın ailesine ait kulübenin önünde durdular. Anneleri Nuta, Susan'a bir bardak serin kaynak suyu ikram etti. Nuta ağaç evindeki masa ve karyolayı yapan Mutu'nun kız kardeşiydi. Nuta, Susan'ı Mutu'nun çalıştığı yere görürdü. Mutu beyaz saçlı,

kahverengi gözlü, yaşlı bir adamdı. Susan günün geri kalan bölümünü Mutu'nun çalışmasını seyrederek geçirebilirdi, ama o sırada Kaleb göründü. Gitme vakti gelmişti.

Atların bağlı bulunduğu ağaca doğru yürüyüp herkesle kucaklaştılar. 'Hoşça kalın,' demek zor olmuştu ve Susan uzun süre sesine güvenemediğinden konuşamadı. Birazdan İyice acıktığını hissetti. Ayrıca yorulmuştu da.

«Daha ne kadar yolumuz var?» diye sordu Kaleb'e.

Neredeyse geldik,» dedi genç adam.

Kaleb'in bu kısa cevabından sonra tırmanışa geçtiler. Susan tam yolu kaybettiklerini sandığı anda da tepeye vardılar. Burası adanın en yüksek yeri idi. Pasifik sanki sonsuzluğa uzanıyor, mavi suları zümrüte dönüşüp ufka doğru da grimsi mavi bir renge bürünüyordu.

Manzara Susan'ın solüğünü kesmişti. Yükseklik korkusu olmadığı halde başı dönmeye başlamıştı,

Kaleb ona bakarak tek kaşını kaldırdı. «Aşağıya, plaja kadar inebilecek misin?»

«Kayaların üstünde piknik yapmayacak mıydık?»

«Burası biraz rüzgârlı, hem sen de epeyce solgun görünüyorsun. Bayılmadan aşağıya insek iyi olacak. Kayalıklarda başka gün geziniriz.»

Aşağıya inerlerken dar patikada öne Kaleb geçti, çünkü Susan'ın bu yüksekliğe alışık olmadığını sanıyordu. Susan'a yine çocuk gibi davranmaya başlamıştı, genç kadının da onu durduracak gücü yoktu.

Plaja indiklerinde Susan, «Kayalıklardan senin yardımın olmadan da inebilirdim,» dedi Başını kaldırıp yukarıya baktığında gerçekten

o kadar yükseğe mi tırmandıklarını kendi kendine sordu.

«Elbette, sonra da korkudan düşebilirdin. Değim gibi, bunu başka bir güne saklayalım. Bu arada şu manzaraya bak. Buranın adı Ke Plajı, yani dönüşü olmayan plajdır.»

Susan başını kaldırarak sordu. «O da ne demek?»

«Yani sular yükseldiğinde hiç çıkış yolu yoktur. Bakalım Laelia bize neler hazırlamış? Onları ziyan edip, martılara bırakmayı düşünmüyorsun değil mi?»

Küçük plaj gerçekten de kayalarla çevriliydi. Kaleb atları alıp ağaçlardan birine bağladı.

Çantasından çıkardığı yiyecekler arasında kızarmış tavuk, peynir, bisküvi ve meyve vardı. Bir şişe kırmızı şarapla iki plastik bardak da Laelia'nın onlara sürprizi oldu.

Kaleb ona şarap bardağını uzatırken, «Düşünceli görünüyorsun,» dedi. «Aklından neler geçiyor?»

Susan bardağından bir yudum alıp gülümsemeyi başardı. «Eğer bilmen şartsa, seni anlamamın ne kadar güç olduğunu düşünüyordum? Bir dakika arkadaş gibisin, ertesi dakika ise benden nefret ettiğine yemin edebilirim.» Susan, Kaleb'in nasıl davranacağını, ne söyleyeceğini bilemediğinden gözlerini ondan kaçırdı.

«Merak etme,» diye cevap verdi Kaleb sertçe. «Eğer gerçek Kaleb Knight'ı anlasaydın, eşyalarını toplayıp bu gece ayrılmak isterdin burdan. Şerefe...»

Bardaklarını tokuşturdular. Susan onun bu davranışına kızması gerektiğini düşündü, ama Kaleb'in sesinde bir şey vardı. Pişmanlık mıydı acaba? «Eğer bana biraz şans tanısaydın, gerçek Kaleb Knight'ı anlayabilirdim sanıyo-

rum,. dedi Susan. Bunları nasıl söyleyebildiğine kendi de şaşırmıştı.

Kaleb'in gözleri parladı. «Öyle mi? Bunu ya. kın bir gelecekte denemeliyiz.»

Susan onun ne demek istediğini anlamıştı ve hemen paniğe kapıldı. Onu çok beğeniyordu ve Kaleb'in kendisine hazırlayacağı herhangi bir duygusal ya da fiziksel sınavda, bunun belli olacağını da biliyordu.

Kaleb kısa ve keskin bir kahkaha attı. «O kadar heyecanlanma, teinetiti. Eğer beni kışkırtmazlarsa güzel kadınlara saldırmak huyum de. gildir.»

Yine alay mı ediyordu? Kirpikleri gözlerini kapattığı için Susan anlayamamıştı. Öpüşünün üzerinden henüz yirmi dört saat geçmemişti. Unutmuş muydu yoksa? Yoksa kendisini gerçekten ayak altında dolaşan bir çocuk olarak mı görüyordu? Susan üstündeki boyalı giyeceklerle, çoraplarına ve eskimiş ayakkabılarına baktı. Bu garip haliyle Kaleb'in başka türlü düşünmesini bekleyemezdi zaten.

Kaleb ona bir tavuk parçası uzattı. «Karnını iyi doyur, canım, adanın yarısını hâlâ gezmedik.»

«Şu ana kadar her dakikasından hoşlandım,» dedi Susan içtenlikle. «Özellikle köyden ve insanlarından. Luina ve Mutu'nun çalışırken resimlerini yapmak, isterdim. Nasıl karşılarlar acaba?»

-Bundan çok hoşlanacaklarımdan aminim.» Sonra sert bir şekilde ekledi. «Yalnız köye tek başına gitmeye kalkışma, olur mu?»

«Söz veriyorum.» Ellerini bir kâğıt peçeteye sildikten sonra, bir palmyenin gölgesine çekildi.

«Umarım bu sözünü tutarsın,» diye üsteledi

Kaleb. «Macerayı sevdiğini ve kararlı biri olduğunu biliyorum. Kaybolman değil, ama tuzağa düşmen veya bir yaban domuzuna yakalanman beni korkutuyor. Daha önce de söyledim, ormanda ikisi de boldur.»

Genç adam duraklayıp Susan'ın bir şey söylemesini bekledi, ama Susan mavi okyanusu seyretmekle yetindi.

«Belki sana ben on yaşındayken başıma gelenleri anlatsam, ne demek istediğimi daha iyi kavrarsın.»

Bu sefer Susan'ın menekşe rengi gözleri Kaleb'in yüzüne çevrildi. Genç adam gerçekten ilgileniyordu onunla. Susan için için sevindi buna. «Demek istediğinin önemini kavırıyorum, Kaleb. Ama yine de hikâyeni dinlemek isterim.»

Kaleb'in bakışları Susan'ın hafifçe ürpermesine neden oldu. Güneşin altında o kadar yakışıklı görünüyordu ki...

Dudakları hafif bir gülümsemeyle büküldü. «Daha on yaşındayken bile adanın her yerini bilirdim. Ayrıca kullanılmayan patikaların ne kadar tehlikeli olduğunu da. Ormanın derinlikleri yiyecek toplayan köylüler dışındakiler için tehlikelerle doludur. Adamız başka adalara göre küçük olabilir, ama derinlikleri hâlâ yüz yıllar önceki gibi vahşidir.

«Neyse, bildiğimi okuyan bir çocuk olduğum için ve babamla da kavga ettiğim için o gün köye doğru koşmaya başladım. Beni bir gün sonra bir ağaçta baş aşağıya sallanırken bulmuşlar. Bir yaban domuzu tuzağına yakalanmıştı, o domuz da gelmiş tam benim başımda durmuştu. Eğer ip bir iki santim uzun olsaydı, şimdi burada olamazdım. Beni bulduklarında baygınmışım. Gördüğün gibi adamız güzel ve

nazik olduğu kadar, tehlikelidir de.»

Hikâye Susan'ı ürpertmişti. «Ne kadar korkunç,» diye fısıldadı.

Kaleb sadece gülümsedi. «Üzülmene gerek yok. Gününü berbat etmek istemedim, sadece dikkatli ol.» Yeşil gözleri neşeyle parıldadı «Adamdaki herkesi korumak benim işimdir, canım. Sende gençliğin verdiği düşüncesizlik de var.»

Susan'ı çıldırtan onun söyledikleri değil, söyleyiş tarzı oldu. Bu adamın kibirli tavırları onu sinirden çatlatıyordu. «Gençlik düşüncesizlikleri insanı genç tutar,» diye bağırdı. «Bu da öfkeli ve inatçı olmaktan iyidir.»

«Benim öyle olduğumu mu söylüyorsun?» diye sordu Kaleb merakla.

«Evet. Beni anlamadığını zannediyorum. Alçaklığın buradan kaynaklanıyor.»

«Öfkeli, inatçı ve alçak... Listeye eklemek istediğin başka bir şey var mı?»

«Evet. Senden nefret ediyorum. Bir bakıyorum, beni adanın kötülüklerinden korumaya çalışıyorsun, hemen arkasından ise aptal ve düşüncesiz olduğumu söylüyorsun. Her dakika duygularımla alay etmenden bıktım. Karşıma çıkan her kadına böyle mi davranırsın?»

«Seni sinirlendirdiysem özür dilerim,» dedi Kaleb. «Şimdi yola devam edelim mi, yoksa biraz daha dinlenmek ister misin?»

Susan atına atlayıp bu şeytandan kaçmaktan başka bir şey istemiyordu, ama öfkesi bütün mantığını alıp götürmüştü. «Bir bardak şarap daha içip biraz daha dinlenmek istiyorum,» dedi küstahça.

Kaleb cevap vermeden onun bardağını doldurdu ve pikniklerinden arta kalanları toplamaya başladı. Ondan sonra da pantolonunu ve

gömleğini çıkarıp mavi mayosuyla okyanusa doğru yürüdü. Susan onun bir yunus zarafe tiyle dalgalara karışmasını seyretti. Sonra da şapkasını çıkartıp, bunu bir yastık gibi kullanarak uzandı ve gözlerini kapadı. Kumlar sıcak ve rahatlatıcıydı. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Karmakarışık duygularına rağmen gevşedi ve uykuya daldı.

Atlardan birinin kışnemesiyle uyandığı zaman hâlâ plajda olduğunu anladı. Kaleb yanında durmuş, ne dediğini belli etmeyen gözleriyle kendisini seyreliyordu. Susan kızardı. Kaleb'in üzerinde hâlâ su damlaları vardı ve güneş ışınları saçının üstündeki damlalarda dans ediyordu. Susan ona bakarken kendi arzusundan kurtulamadığını hissetti.

Kaleb, ona o kadar uzun bir süre baktı ki bu Susan'a sonsuzluk gibi geldi. Gittikçe soluk alması zorlaşıyordu. Kaleb'in dudakları kendi dudaklarına kapanınca, önce itiraz ettiyse de sonra onun nemli vücuduna büyük bir ateşle sarılıp teslim oldu. Kaleb'in öpüşü yumuşak ve nazikti. Susan'ın içinde bir şeyler kıpırdıyor, vücudu genç adama gittikçe daha çok sokuluyordu. Cennetin ve cehennemin tüm güçlerine sahip olan bu adamı seviyor muydu yoksa? Bu adama âşık olabilir miydi? Yoksa arzu, mantığın üstüne mi çıkmıştı?

Kaleb'in, dudakları genç kızın narin boynunda gezinmeye başladığı sırada bir iniltiyle durdu. Susan'dan ayrılıp oturdu. «Aklımı kaçırmış olmalıyım,» dedi sertçe. Ama elleri hâlâ titriyordu.

Susan reddedildiğini hissedince gözpınarlarına yaşlar dolmuştu. «Beni öpmeyi çok sıkıcı bulduğun için özür dilerim,» diye mırıldandı. Kırık kalbinin acısına dayanamıyordu. Kaleb

Knight'ın cehenneme kadar yolu vardı. Ve onun aşkını isteyen kendi kalbinin de!..

Kaleb yine Susan'ın nefret ettiği o kontrollü ve kibirli insana dönüşüvermişti. Giyindikten sonra, gözlerinde buz gibi bir ifadeyle hafifçe gülümseyerek Susan'a döndü. «Sen kendi duygularını biliyorsun, ben de benimkileri, teinetti. Sana güzel kadınlara saldırmadığımı söylemiştim. Nasıl hissettiğimi anlamana imkân yok.»

«Senin de benim nasıl hissettiğimi anlamaman imkânsız.»

Buz gibi yeşil gözler Susan'a çevrildi. «Ama ben seni anlıyorum, canım. İşte bu yüzden de hemen burdan gidiyoruz. Nişanını yeni bozmuş olabilirsin ama yine de çok cazibelisin. Bense, kırık kalbinden ve şu andaki savunmasız duru. mundan yararlanmak istemiyorum. Yakında evine döneceksin ve bir gün rüyalarındaki erkekle tanışınca şu anda kendimi tuttuğum için bana teşekkür edeceksin.»

«Senden nefret ediyorum.»

«İyi, o zaman güvencedesin demektir.»

Susan ayağa kalkıp Kaleb'e doğru döndü. «Bu gerçeğe inanılmaz bir şey. Ne yapsam veya ne söylesem, evirip çevirip beni aptal durumuna düşürmeyi beceriyorsun...» Susan durarak dudaklarını ısırmaya başladı. «Ve yüzündeki ifadeden boşuna nefes tükettiğimi anlıyorum. Sen eğlenmeye devam et. Bu arada da cehennemine dibine kadar yolun var.»

Kaleb'in gamzeleri yine belirdi. «Biz en iyisi yolumuza devam edelim, canım. Galiba güneş altında biraz fazla kaldın. Hırçınlık sana hiç yakışmıyor.»

Atlarını patikaya çevirdiklerinde Susan, bu büyüklük havalara Kaleb'e hiç yakışmadığını düşündü.

B ö l ü m 6

Susan'ın düşündüğünün aksine dönüş yolculuğu oldukça sakindi. Kaleb'in öfkesi yaz yağmuru gibi gelip geçivermişti. Tatlı tatlı sohbet edip, Susan'ın ilgisini çekebilecek ağaç ve çiçeklerden söz etmeye başladı.

Susan plajda olanları unutmaya çalışarak rahatladı. Vücudu hâlâ yanıyor ve bütün gün at üstünde dolaştığı için de bacakları ağrıyordu.

En sonunda ahırlara geldiler. Sam onları görünce gülümsedi.

Susan, Sam'in tımar ettiği atı gördüğünde hayretler içinde kaldı. Kaleb onun bu halini görünce gülümseyerek, «Çok güzel bir at değil mi?» diye sordu.

«Evet, harika.» Susan atından atlayıp diğer safkan Arap atının yanına koştu. «Sam, bu muhteşem bir şey.»

Sam bütün dişlerini göstererek gülümsedi. Susan kollarını atın boynuna dolayarak kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı.

«Şuna bak Sam,» diye güldü Kaleb. «Moonflight'ın daha önce kimseye böyle yakınlık gösterdiğini gördün mü sen?»

«Hayır, Mr. Kaleb. Miss Susan atlarla çok iyi anlaşıyor.»

«Karşı cinsin diğer üyelerinden çok daha iyi olduğu bir gerçek,» diye alay etti Kaleb.

«Neden bugün buna binmedin?» diye sordu Susan, Kaleb'e kızgın bir bakış atarak.

«O, Sam'in atı. Ben ondan, uzun bir süre önce vazgeçtim. Moonflight iyiyi kötünden ayırabilen, ama bunu uygulamayan bir çocuk gibidir. O yalnızca kendi kafasına estiğini yapar.»

Kaleb, Susan'ı bir kere daha yenmişti. «Belki de aranızdaki bağ zayıftır,» diye karşılık verdi Susan. «Onun tercihlerinin seninkilere uymaması mümkün.»

Kaleb birdenbire kahkahalarla gülmeye başladı. «Bazı erkekler bir kadının olduğu kadar bir atın da güzelliğine kapılabilirler. Ama ben onlardan biri değilim. Ada bana çok şey öğretti. Akıl ve önlem bunlardan biri. Erkekler ancak bu sayede kalplerinden asılmamayı başarabilirler.»

«Bir erkeğin kalbinden asılabilmesi için, önce onun bir kalbinin olması gerekir,» diye karşılık verdi Susan. Gözleri öfkeyle parlıyor, Kaleb'i cennetteki şeytan gibi görüyordu.

Kaleb'in gülümsemesi buz gibiydi. «Ve sen de kendini erkek kalpleri konusunda usta olarak görüyorsun, öyle mi? Ev ödevini tekrarlasan iyi olacak, teinetiti. Daha öğreneceğin çok şey var.»

Susan cevap vermemek için kendini zor tuttu. Atı son bir kere okşadıktan sonra, dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Kaleb onu havuzun başında yakaladı, ama Susan adımlarını yavaşlatmadı. İçinden bir ses, durup, Kaleb'e bütün kızgınlığını ve öfkesini boşaltıp bu işi burada bitirmesi gerektiğini söylüyordu. Ama öyle yaparsa da gözyaşlarını tutamayacağını biliyordu. Ve böyle çocukça ve aptalca bir davranış da şu anda istediği en son

şeydi.

«En iyisi gülümsemeye çalış, canım,» dedi Kaleb. «Yoksa annem kavga ettiğimizi sanacak.»

Susan bu söz üzerine durup bütün öfkesi ile Kaleb'e bağırmaya başladı. «Etmedik mi? Tanış, tığımızdan beri didişiyoruz ve ben senin oyunlarına gelmekten bıktım artık! Papatya falına mı bakayım? Beni seviyor, sevmiyor. Bugün ar. kadaşız, yarın değiliz. Belki sen bu tip bir ilişkiye katılabilirsin. Ama ben yapamam. O kadının seni terk etmesine hiç şaşmaman gerekir. Senin bu kibrin ve değişken hallerine hiçbir kadının katlanabileceğini sanmıyorum!» Susan gözlerini kapatıp, içinden yükselen korkuya engel olmaya çalıştı. Çok kötü şeyler söylemişti, söylediği anda da pişman olmuştu.

Kaleb anında iki eliyle genç kadının başını tuttu ve gözleri kendininkilerle karşılaşınca kadar başını geriye itti. «Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?» diye bağırdı. «Sevdiğin adam seni bir başkası için terk etti diye ağlıyorsun. Bunun sebebini hiç kendine sordun mu? Paul bir kadının arzusunu, bir çocuğun sevgisine tercih etmiş besbelli.»

Susan birbirine kenetlediği dişlerinin arasından konuştu. «Sen bir alçaksın. Aşk, arzu demek değildir. Aşk temiz bir duygudur, anlayış ve sevgi doludur. Ama tabii sen bunları bilemezsin.»

«Ve sen de bir rüyalar âleminde yaşıyorsun, teinetiti. Aşk da tüm diğer kelimeler gibi yalnızca bir kelimedir. Sen benim kibirimden ve değişken hallerimden bahsediyorsun, ama sen de en az benim kadar suçlusun. Bir an bakıyorum masum bir kızsın. Nerdeyse seni korumak için ejderhalarla boğuşacağım. Sonra bir anda değişip menekşe gözlerinle bir erkeğin ruhunu

eritebilecek arzulu bir kadın oluyorsun. Ve ben de seninle sevişebilmek için ruhumu satacak kadar deliriyorum.»

«Ejderhalarla boğuşmayıp, benle sevişmek istemediğin zamanlarda da nefret dolu oluyorsun, diye fısıldadı Susan, ondan kurtulmaya çalışırken.

Ama Kaleb onu sımsıkı tutuyordu. «O zaman tüm vaktimi ya ejderhalara ya da senle sevişmeye ayırmalıyım. Tabii ki ikinciye tercih ederim.»

Çevreden yayılan çiçek kokulan Susan'ın başını döndürüyordu. Yoksa başını döndüren, ona bu kadar yakın olan bu adam mıydı? Gözleri arzuyla yanan bu adam Susan'ın dizlerinin titremesine yol açıyordu.

«Beni tahrik ettiğini bilmek seni ilgilendirir mi?» diye sordu Kaleb. Susan'ın burnunu ve kaşlarını öpmeye başlamıştı.

Susan, o anda vücudunun onun kollar arasında olduğundan başka bir şey düşünemiyordu. Uzanıp ellerini Kaleb'in saçlarında kenetledi. Genç adamın dudakları Susan'ın boynunda doluşırken genç kadının boğazından bir inilti çıktı. Kaleb'in dudakları Susan'ın kolları ateşli bir şekilde öperken kolları da onu daha sıkı sarmaya başlamıştı. Susan onun kalçalarındaki kasları hissedebiliyor, göğsünün sertliğine dayanıp içini saran ateşli arzuya teslim oluyordu. Kaleb öpücüklerinin arasında onun adını fısıldamaya başladı. Susan genç adamı o kadar çok istiyordu ki... Güneşin ısısı ikisinin arasında beliren kıvılcımların yanında hiç kalırdı.

Sonunda geri çekilen Kaleb oldu. Kendine gelmişti ama soluğu hâlâ kesik kesik çıkıyordu. «Siz bir cadı olmalıymışsınız. Susan McRay. Sadece bir cadı insanı bu kadar çıldırtabilir

inan bana bir daha olmayacak.»

«Sen delisin,» diye bağırdı Susan. Esmeye başlayan rüzgâr yanan yüzünü serinletiyordu.

«Beni delirten senin bu harika vücudun. Aşkı hiç tatmadığın belli.»

«Zevki demek istiyorsun,» diye hırsla bağırdı Susan.

Kaleb'in gözleri onu okşuyordu. Ama konuştuğunda sesi oldukça sert çıktı. «Aşkla zevk arasında pek bir fark yoktur, teinetiti. Ama bunu benden öğrenmeyeceksin. Şimdi iyi bir kız ol ve koşup anneme döndüğümüzü söyle. Birazdan ben de geleceğim.»

Kaleb bir sözüyle ona söz geçineceğini sanıyordu. Onun için, Susan'ın evcilleştirdiği kuşlardan hiçbir farkı, yoktu. İstedikini alıyor, sı. kılınca da bir kenara atıveriyordu. Gerçekten çıldırmıştı. Susan bir daha onunla yalnız kalmamaya çalışacaktı.

B ö l ü m 7

O gün Susan için her açıdan yıpratıcı olmuştu. Eve gideceğine, ağaç evine gidip oradan Helen'e telefon etmeye karar verdi. Helen akşam yemeğinin saat yedide verandada, hazırlanacağını söyledi. Oysa şu anda yemek yemeği düşünemiyordu.

Susan gözyaşlarına engel olamadığı için kendi kendine kızıyordu. Bir banyo almaya karar verdi. Vücudunun kırmızı rengi yavaş yavaş altınimsı bir kahverengiye dönüşüyordu. Kaleb'in kollarının, dudaklarının ve arzulu yeşil gözlerinin uyandırdığı duygulan unutulması hiç de kolay olmayacaktı.

Susan gittikçe daha fazla içine kapanıyordu. En azından kendisine karşı dürüst olamaz mıydı? Kötü biten bir aşktan kaçıp, burada çok daha kötüsüne yakalanmıştı. Kaleb'i beğenip beğenmediğini bile bilmiyordu. Kendisini bir zamanlar Paul'e tamamen vermişti, çünkü onu çok sevmişti. Ama şimdi daha doğru dürüst tanımadığı bir adamın kollarına atılması büyük bir çılgınlık değil de neydi?

Güneş palmyelerin arasından kaybolduğu halde hava hâlâ sıcaktı. Susan mutfığa gidip kendisine buzlu çay hazırladı. Kendini hâlâ kö-

tü hissediyordu. Çok dikkatli olmaya karar verdiği halde nasıl olmuş da böyle bir ilişkiye girmişti.? Daha ilk tanışmalarında, Kaleb'i beğendiğini hissettiği anda bütün kontrolünü kaybetmiş ve ona kayıtsız kalamamıştı. Şimdi bile Kaleb'in dokunuşlarını hatırladıkça vücudunu bir ürperti sarıyordu.

Kendine ikinci bir bardak çay daha alarak verandaya gitti. Oturup gözlerini kapattı. Ada'nın kokusu, rüzgârla, Susan'a kadar geliyor, ona burada oluş nedenini hatırlatıyordu. Zamanı çok değerliydi. Kısa bir süre sonra eve döndüğünde her şey için çok geç olacaktı. Buraya yaralarını sarmaya gelmişti. Kalbine yeni yaralar açmaya değil. Adada olduğu sürede keyfine bakmalıydı. Şimdi giyinecek ve akşamı cesaretle karşılayacaktı. Tıpkı önündeki diğer günleri karşılayacağı gibi.

Susan eve saat yediden biraz önce geldi. Verandada Kaleb'le karşılaştı. Kaleb beyaz dişleriyle gamzelerini ortaya çıkaran kısa bir gülümsemeden sonra başını başka tarafa çevirdi. Sanki daha fazla ilgi göstermeye gerek duymuyor gibiydi.

Susan o akşam giymek için bronz tenine uygun sarı bir şal seçmişti. Saçına da beyaz bir gardenya tutturmuş, kendinden emin bir şekilde gelmişti. Artık her şey için hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Ama şu anda yine kendini çok çaresiz hissetmeye başlamıştı. Kaleb beyaz ayak kabırlarla beyaz ipek gömlek giymişti. Gömleğinin açık olan iki düğmesinin arasından kaslı bronz göğsü görünüyordu. Susan kendini zorlayarak bakışlarını ondan kaçırdı. Dikkatini Helen'le Essie'ye vermeye çalıştı.

Öpüşme ve kucaklaşmalardan sonra Helen, ertesi sabah Essie'yle beraber alışveriş için Tu-

tuila'ya gideceklerini söyledi. «Önce senin de bizimle gelmeni isteyecektik, Susan canım. Ama sonra bizim gibi iki yaşlı kadınla iki veya üç gün geçirmenin senin için sıkıcı olacağını düşündük.»

«Zaten seni de burada yapayalnız bırakmıyoruz,» diye atıldı Essie. «Tabii Laelia'yı da beraberimizde götürüyoruz, ama Sam burada olacak. Kaleb'de...»

İki kadın da başlarını Kaleb'e çevirdiler. Ama o yüzünü parmaklıklara dönmüş, düşüncelere dalmıştı.

Helen şaşırmış görünüyordu. «Aman Tanrım, ben de birlikte bir gün geçirdikten sonra ikinizin iyi arkadaş olacağınızı sanmıştım. Ama Susan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, Kaleb'in sırtının dönük olması onu rahatlatıyor. Kaleb, konuşmamıza katılır mısın lütfen? Ne dediğimi duydun mu?»

«Evet duydum. Bir iki gün için Tutuila'ya gidiyorsunuz ve benim de ev sahipliği yapmamı bekliyorsunuz.» Yüzünü onlara' döndüğünde gözleri koyu yeşildi. «Anne, yaptığım plana göre kitabımda zaten gerideyim ve korkarım Miss McRay'le ilgilenmek için pek vaktim yok. Eğer bir felaket olursa her zaman Sam'e başvurabilir, ama ben maalesef pek vakit ayıramayacağım.»

«Ben de Mr. Knight'ı hiçbir nedenle meşgul etmek istemem zaten,» dedi Susan hemen. Gülmsemeyi başarabilmişti. «Bence ikinizin gidip alışveriş yapması harika bir şey. Nerede kalacaksınız?»

«Bazı arkadaşlarda,» diye cevapladı Helen. Gözleri Susan'dan Kaleb'e, ondan da Essie'ye gidip geliyordu. «Sam telsizle deniz uçağına ve Nelsonlara haber verdi. Çok eski arkadaşları-

mızdır. Essie de onları yıllardır görmedi. Güzel bir gezinti olacak.»

«Eğer beni merak etmezseniz,» diye tamamladı Susan. «Hiç endişelenmeyin ben kendime bakabilirim. Zaten bir iki resim yapmak istiyordum. Buna başlamak için de yarından daha uygun bir gün olamaz. Sizler gidin ve bol bol eğlenin. Oldu mu?»

İki kadın da rahatlamıştı. Kaleb yine onlara arkasını döndü. Laelia verandaya gelip buzlu içkilerini getirdi. Susan, kasten Kaleb'in İhtiras Şampanyası'ndan alıp genç adamın ona bakıp bakmadığını araştırdı. Ama o hiç ilgilenmemişti.

«Üzüldüğüm tek şey, yemekleri kendin yapmak zorunda kalman canım,» dedi Helen. «Buradaki veya kulübedeki mutfakı kullanmakta serbestsin. Laelia gününü erkeklere yemek hazırlamakla geçirdi. Senin için de mutfakta bol bol malzeme var.»

«Ben resim yaparken ağaç evimde kalmayı tercih ederim,» dedi Susan. «Mr. Knight nasıl yazarken sıkıcı oluyorsa, ben de resim yaparken öyleyimdir. Kendimi bütünüyle önümdeki işe veririm ve yemek hazırlamaktansa bir sandviç yemeyi tercih ederim. Sanatçının tipik gıdası,» diyerek gülümsedi.

«Ama sakın hiçbir şey yememezlik etme, olur mu?» dedi Essie endişeyle.

Kaleb yüzünü onlara dönerek Essie'ye baktı. «Miss McRay, söylediği gibi kendine bakabilir, Essie yenge.»

Kaleb rahatsız olmuş gibiydi. Bakışları karşılaştığında, genç adamın gözlerinin yeşil derin. liklerinde bir şeylerin oynadığını fark etti Susan.

«Evet, tabii canım,» diye atıldı Helen. «Ama

Susan bizim konuşumuz. Endişe etmezsem nasıl iyi bir ev sahibi olabilirim? Senin de bu konuya biraz ilgi göstermen gerek. Arizona çöllerinde edindiğin huyları orada bırakabilseydin iyi olurdu. Hayatın çok katılaştı.»

Kaleb omzunu silkti. «Hayat böyle anne. Çölün kanunu bu.»

«Ama bu gece çölde değilsin, sevgili yeğenim,» diye mırıldandı Essie. «Hayatın yumuşa, cık ve çok güzel olduğu Sapphire Adası'ndasın. Söylediklerini kulağın duysun.»

Kaleb gülümsemekle yetindi. «Heyecanlanma Essie Yenge. Sapphire Adası'nın zevklerinin far. kındayım.»

Laelia yemeğin hazır olduğunu söylediği zaman kadınlar rahatladılar. Yemeğin hazır olup olmaması Susan'ın umurunda değildi. İhtiras Şampanyası onu iyice çarpmıştı, kendini haffalardan beri ilk defa bu kadar iyi hissediyordu.

Yemeğin sonuna geliyorlardı. Kahveden sonra da Laelia brendi getirdi. Susan, başı hâlâ döndüğu için içkisini alıp parmaklıklara yürüdü. Gecenin temiz havasını içine çekmeye başladı. Günün sıcaklığı şimdi yerini güzel bir serinliğe bırakmıştı. Yavaşça esk, bir melodiyi mırıldanmaya, başladı.

«İhtiras Şampanyası'ndan içmemeliydin,» dedi Kaleb.

Helen ve Essie içeri girdikleri için yalnız kalmışlardı.

Susan ürperdiğini hissetti. «Neden? İçimden şarkı söylemek geldiği için mi? Hayatın tümü, çöllerde olduğu gibi sert değildir, Mr. Kaleb Knight. Yengenizin de dediği gibi Sapphire Adası yumuşak ve çok güzeldir.»

Kaleb'in sesi alay doluydu. «Evet ama yumuşaklık ve güzellik de bir gün gerçeğe yüz

yüze gelmek zorundadır.»

«Öyle mi?» Susan söylediği her şeyi kendine göre yorumlayan bu adamdan nefret ediyordu.

«Dünya benim gibilerle dolu,- dedi Kaleb. -Yaşamayı becerebilenler de biziz. Sadece senin gibi genç kadınlar dünyayı toz pembe görürler.»

«Çok akıllısınız, Mr. Knight, ama dünya görüşünüz hakkındaki fikrimi değiştiremezsiniz.»

«Öyle bir şey yapmayı düşünmüyordum zaten, Miss McRay. Değerli zamanımı size harcamak istemem.-

Kaleb'in sözleri keskin bir bıçak gibiydi. Susan'ın öfkesi de gittikçe artıyordu. «Ben de istemem, Mr. Knight. Sizinle tartışmanın da bir anlamı yok. Bu geceyi daha iyi bir şekilde değerlendirmek isterim.» Susan başını gökte yanıp sönen yıldızlara ve koyu gökyüzüne çevirdi.

Ay palmyelerin ardından yükseliyor, gümüş rengi parıltılar saçıyordu. Her şey gerçekten çok güzeldi. Susan bütün bunları Kaleb Knight'ın mahvetmesine göz yummayacaktı.

«Bu gece düşüncesiz küçük bir kediye benziyorsun,» dedi Kaleb soğuk bir sesle.

«Kedi mi?» Susan tüm soğukkanlılığını toplamıştı. «Eğer avını avlamak için haber vermeden üzerine atılan kaplandan bahsediyorsan, bu benzetmene sevinirim. Çünkü kaplan her zaman dikkatli ve akıllıdır. Ben de senin gururuna, değişken hallerine ve alaylı tavırlarına karşı böyle olmalıyım. Senin gibi bir adama daha önce hiç rastlamadım. Dayanılmaz bir insansın.»

«Böyle düşünmene hiç şaşırmadım. Çünkü henüz çok tecrübesizsin. İnsan tek bir aşk macerasıyla bu konunun uzmanı olamaz. Buna içelim mi?» Gözlerinde alaylı bir parıltıyla bardağını kaldırdı.

«Neden olmasın? Ben bir uzman olmayabilirim, ama en azından duygularım var ve insanları seviyorum. Bunlar senin bilmediğin şeyler Ben de buna içeceğim.»

Susan ürperdiğini hissetti. Sebebinin de öfke mi yoksa bu adamın varlığı mı olduğunu anlayamamıştı. Aralarında yalnızca bir adımlık bir uzaklık kalmıştı.

Bu adamın her şeyi keskindi. İsteddiği zaman genç kadının duygularıyla oynayabiliyordu. Ay daha da yükselmiş, Kaleb'in yüzü gölgede kalmıştı. Susan yine de onun gözlerinin etkisinde kalıyor, göz göze geldiklerinde zaman onun için adeta duruyordu.

«Alaycılığım ve kibrimin yanı sıra herkeste olduğu gibi bende de bir kalp var, teinetiti. Bir de ihtiras.»

«Bu konuyu daha önce konuşmuştuk,» diye fısıldamayı başardı Susan, Genç adamın sıcak, lığını çok yakınında hissediyordu.

«Evet, ama benim istediğim şekilde değil. Senin gibi küçük masumlar hayatın bir peri masalı olduğuna inanırlar. Kendilerinin de bazı ihtirasları olduğunu bilmeyerek.»

Susan bir adım geri çekilerek elindeki bardağı kuvvetle sıktı. «Neden hâlâ sıkıcı olmakta ısrar ediyorsun?» dedi. «Dün dost olarak bir-birimizin geçmişlerini ve adanın büyüğü güzelliğini paylaştık. Şimdiyse düşmanız. Bu cennetteki üç haftamın senin yüzünden cehenneme dönmesini istemiyorum. Senden gelecek saldırılara karşı hazırlıklı durmaktan bıktım.» Susan'ın soluk alması güçleşmişti. Kaleb neden gitmiyordu sanki? Neden Arizona'daki gümüş madenine uçup kendisini adanın huzuru ve güzelliğiyle baş başa bırakmıyordu?

«Dostluk karışık bir kavramdır,» diyerek yi

ne yaklaştı Kaleb. Genç kadına o kadar yakındı ki Susan onun soluğunu yüzünde hissedebiliyordu. «Dostluk ancak iki insan birbirini severse oluşur.» Kaleb elini uzatarak Susan'ın yanağını okşadı. Dokunuşu gayet hafifti. «Yine de aramızda bir şeylerin var olduğunu inkâr edemezsin.»

Eğildiği zaman Susan donup kalmıştı. İşte şimdi kendisini öpecekti.

Ama Kaleb'in ne yapacağı bir yaz fırtınası gibi önceden belli olmuyordu. Bu seferki öpüşü kısıydı ve Susan'ı alnından öpmüştü. «Şimdi gözlerinizi açabilirsiniz, Miss McRay,» dedi yavaş bir sesle.

Kaleb'in alaylı hali Susan'ın yüzünde bir tokat gibi patlamıştı, alnından öpüşü ise sanki dudağından öpmüş gibi duygular uyandırmıştı içinde. Kaleb'se gülüyor, onunla alay ediyordu. Dokunuşlarının kendisini nasıl etkilediğini biliyordu genç adam. Susan bir daha böyle bir şey olmaması için kendi kendine söz vermişti, ama yine kendi vücudu tarafından ihanete uğramıştı.

Gözlerini Kaleb'inkilere çevirdiğinde yanakları hâlâ kırmızıydı. «Güçlü kollarınız ve keskin bir bıçağınız var, Mr. Knight. Kalbiniz de taştan yapılmış.»

Kaleb'in gamzeleri yine belirdi.

«Neden bu kadar dramatiksin, canım? Oysa demin dostluktan bahsediyordun. Sence bu dost, ça bir öpücük değil miydi?»

«Yüzüme atılmış bir tokattan farkı yoktu,» diye haykırdı Susan. «Çünkü dost olduğumuz için yapılmamıştı. Eğer şimdi izin verirsen, benim de değerli zamanımı harcayacak daha başka işlerim var.»

Susan ay ışığı altında ağaç evine doğru yürürken öfkesini yenmeye çalışıyordu.

Susan'a daha önce, hayatında, gecelerin bitmek tükenmek bilmez bir şekilde uzayacağı bir zamanın geleceğini söyleseler inanmazdı. Paul'le olan ilişkisini bitirdiği zaman da bir iki uykusuz gece geçirmişti, ama şimdiki durum bambaşkaydı. Erotik, duygusal ve korkutucu rüyalar görüyordu. Hepsi de Kaleb Knight'la doluydu. Rüyaları bile ona ihanet ederken Kaleb'e duyduğu arzuyu nasıl söndürebilirdi ki?

Günün ilk ışıklar yüzüne vurunca. Susan yorgun bir şekilde yataktan kalktı. Bugün Esie'yle Helen, Tutuila'ya gidiyorlardı. İkisini de adada bulunduğu süre içinde pek görmemiş olduğu halde, yine de özleyecekti. Belki kendisi de gitse iyi olacaktı. Annesi ve yengesi uzaklaşınca Kaleb'in tavırları daha da mı dayanılmaz olurdu acaba? Şimdiye kadar, adadan ayrılacağı günü düşününce üzülmüyordu, ama şimdi bir an önce buradan gidip kurtulmak istiyordu. San Francisco'daki kaçuk dairesinin hayali bile içine huzur veriyordu.

Susan tost ve kahveden oluşan kahvaltısını bitirdikten sonra beyaz şortunu ve sarı gömleğini giyip saçını san bir tokayla at kuyruğu yaptı. Bronz teni sabah güneşi altında harika

görünyordu. San Francisco'ya herkesin kiskanacağı bir renkle dönecekti en azından.

İkinci kahvesini verandada içerken düşüncelere dalmıştı bile. Ada bir sanatçının rüyası gibiydi. Göl, palmyeler, okyanus ve hatta ağaç evinin kendisi bile resim için iyi birer konuydu. Ama şu anda Susan hiçbirini yapmak istemiyordu.

Köye gidip Laelia'nın kız kardeşiyle amcasını çizmeyi düşündü, ama Kaleb oraya yalnız gitmesini yasaklamıştı. Susan'ın dudağının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Kaleb Knight onun muhafızı değildi. Köye gitmeye karar verdiğine göre gidecekti. Bu konuyu Sam'le görüşmeye karar verdi. Şam uygun bir at seçmesi için kendisine yardımcı da olurdu. Bu Susan'a ilk resim konusu için harika bir fikir verdi: Moonflight. İşte bu güzel bir konuydu.

Susan ahıra geldiğinde güneş palmyelerin arasından yükseliyordu. Sam'i atlarla uğraşırken görünce sevindi. Solmuş blucini, dar kalçaları ve çıplak göğsüyle muhteşem görünüyor-du genç adam.

«Yakın bir zamanda senin bir resmini yapmak isterim,» dedi Susan. «Ama o Samoa eteklerinden birini giymelisin.»

«Onlara lava-lava denir,» diye gülümsedi Sam. «Genellikle onlardan giyerim, ama atlarla veya bahçede uğraşırken pantolonu yeğliyorum. Bu sabah çok erken kalkmışsınız, Miss Susan.»

«Evet. Helen'le Essie gittiler, değil mi? Dün akşam yemekte vedalaşmıştık.»

«Deniz uçağı altı buçukta kalktı, Miss Susan. Sabah çok hareketli geçti. Miss Essie okuma gözlüklerini bulamadı, Miss Helen de beyaz şalını.»

Susan olanları gözünde canlandırarak güldü

Hava epey sıcaktı ve Susan da Sam'in işine engel olmak istemiyordu. «Moonflight'ın bir iki tane resmini yapmak istiyorum, Sam. Onu dışarı çıkarman mümkün mü?»

Sam başını salladı. «Onu talim meydanında mı. yoksa bir ağaca bağlı mı istersiniz?»

«Talim meydanında. Bu harika hayvanı, olduğu gibi yakalamak isterim, özgür ve vahşi...»

Sam atı getirmeye gittiğinde Susan parmaklığı oturarak resim defterini ve kalemini eline aldı. Manzara veya duran bir şeyle çalıştığı zaman hemen boya ve fırçalarıyla işine başlardı, ama hayvan veya insan portrelerinde önce bir iki karakalem çalışma yapmayı tercih ediyordu.

Sam atı meydana getirip kapıyı kapadı. «Eğer onunla çok ilgilenirseniz iyice şımarır,» diye gülümsedi adam. «Özel biri olduğunu sanmaya başlar.»

«O zaten özel bir hayvan. Sam. Hiç bu kadar güzelini görmemiştim. Şu kasların oynayıp, şu renge bak. Güneş altında gümüş gibi parlıyor. Mr. Knight onu da diğerleriyle beraber mi yetiştirdi?»

«Arizona'daki çiftliğinde epeyce Arap atı vardır,» diye açıkladı Sam. «Uzun bir süre önce. köye gidiş geliş ancak kanoyla veya yürüyerek sağlanıyordu. Mr. Kade hastalanınca, Mr. Kaleb Birleşik Devletler'deki atlarından bazılarını bu raya getirip, ahır yaptı.»

«Laelia da ata biniyor mu?»

«O da sizin dün bindiğiniz kısırağa biner, Miss Susan.»

«Köye yalnız başıma gitmeye karar verirsem, o kısırak iyi bir seçim olur mu? Luina'yla, çalışırken Mutu'nun bir iki resmini yapmak istiyorum da»

Susan soluğunu tutarak Sam'in vereceği cevabı beklemeye başladı.

«Kısarak tabii ki iyi bir seçim olur.» Gülümseyince bembeyaz dişleri ortaya çıkmıştı. Susan'ın köyün insanlarıyla ilgilenmesi onu memnun etmiş ve sevindirmişti.

«O zaman, kendi başıma gidebileceğimi gözün kesiyor demek.»

Sam sıcak bakışlarını ona çevirdi. «Siz kendiniz bu yolculuğu yapabileceğinize inanıyor musunuz?»

«Mr. Knight'ın peşinden giderken hiç de zor görünmedi.»

«Değildir. Patikayı izlemek sadece iki yerde zordur, ama dün dikkatle baktıysanız, başaramanız imkânsız.»

En azından Sam'in onu akılsız biri gibi görmeyeğine sevinen Susan, Moonflight'in resmini yapmaya başladı. Sam de işine koyuldu. Genç kadın yaptığı işe kendini tamamiyle vermişti. Moonflight sanki Susan'ın ne yaptığını biliyor ve onun için bir gösteri sergiliyordu.

İkinci çalışmasını tamamladıktan sonra Susan bir Pandanas ağacının gölgesine gidip oturdu. Bir iki dakika sonra, yaptığı çalışmaların konusu yanına gelerek burnunu genç kadının bacağına sürtmeye başlamıştı.

«Çok güzelsin.» diye mırıldandı Susan, onu okşayarak. «Seni beğendiğimi biliyorsun, değil mi? Moonflight başını kaldırırken dikkatli gözleriyle Susan'ın her hareketini izliyordu. Yaklaşan ayak seslerini de Susan'dan önce o duydu.

Gelen Sam'di. Bir termos, eski bir battaniye. Ve bir do büyük kesekâğıdı vardı ellerinde. «Kahve molası,» diyerek gülümsedi. «Amerika'da böyle diyorsunuz, değil mi?»

Susan gülerek başını salladı. Battaniyeyi ağa.

cın gölgesine sererek üstüne oturdular. Sam cebinden bir iki parça havuç çıkararak Susan'a verdi. «Moonflight'a vermeniz için.» dedi. «Aslında onun kalbini şimdiden kazandığınız belli»

«Onu çok beğendiğimi biliyor, hepsi bu.» Sam'e yaptığı çalışmaları gösterdi. Hepsini iyi olmuşlardı, ama Susan özellikle bir tanesini çok beğenmişti. Bu resimde atı tam istediği şekilde yakalamayı becermişti. Sam de, hepsine teker teker baktıktan sonra, Susan'ın beğendiğini seçti. «Ben de onu boyayacağım,» dedi Susan.

Sam kesekâğıdından yumurta, peynir, kek dilimleri ve iki de muz çıkardı. Bu piknik fikrinden çok hoşlanan Susan gülererek, «Sam, her şeyi düşünmüşsün,» dedi.

«Her şeyi düşünen Laelia, Miss Susan. Bütün adayı bir hafta doyuracak kadar yemek hazırlamış.» Kahverengi gözleri bulutlanarak devam etti. «Ama eğer Mr. Kaleb kış uykusuna devam ederse çoğu çöpe gidecek.»

Susan elini ağzına götürürken yarı yolda durdu. «Mr. Knight yemek yemiyor mu?» diye sordu.

«Hayır, ama bu olağandır. Çalışırken, bazen iki üç gün yemek yemek aklına bile gelmez.»

«Ve şimdi de çalışıyor, öyle mi?»

«Evet, çalışma odasında. Annesiyle yengesi gittiğinden beri daktilo yazıyor.»

Susan, Kaleb Knight'ın kendisini ilgilendirmediğini düşünmeye çalışarak daha güzel bir konuya geçti. «Kız arkadaşın var mı. Sam?» diye sordu

Sam'in kahverengi gözleri parlamıştı. «Pago Pago'da. Oradaki lisede öğretmenlik yapıyor.»

«Sizin için çok zor olmalı. Birbirinizle nasıl görüşüyorsunuz?»

«İzinli olduğum günler bazen Tutula'ya gide.

rim. Evlendiğimiz zaman Sapphire Adası'na gelecek ve köydeki çocukların öğretmenini olacak.»

«Peki ne zaman evleneceksiniz?»

«Bir ev yapmaya yetecek kadar para biriktirebildiğim zaman. Nehrin kenarında bir arazim var. Orası güzeldir.»

«Peki, ya Laelia? Onun erkek arkadaşı var mı?»

«Laelia'nın kocası geçen sene bir fırtınada öldü, Miss Susan. Daha bir iki haftalık evliy-diler. Diğer adalar gibi burada pek fırtına olmaz, ama ara sıra çok şiddetlilerine rastlanır Geçen seneki başladığında Kei sahildeydi. Üstüne bir ağaç düşmüş.»

Susan dehşetle ürperdiğini hissetti. -Aman Tanrım! Ne kadar korkunç!»

Adamız çok güzel ve zevklidir, ama bazen çok zalim olur. Daha kahve ister misiniz?»

Susan fincanını Sam'e uzattı, ama onun söylediklerinden çok etkilenmişti. Cennette bile hayatın acı taraflarıyla karşılaşılıyordu. Kaleb'in kendisine anlatmaya çalıştığı bu muydu?

«Çok düşüncelisiniz, Miss Susan. Çok da üzgün. Söylediklerim ruhunuzu karartmasın. Etrafta mutlu olacak çok şey var. Gelin, size Sunbird'ü göstereyim. Moonflight'ın eşi. Yakında doğuracak.»

Sam'in iyi bir gözlemci olmasına sevinen Susan onu izleyerek ahıra girdi. Bir köşede altın rengi bir safkan Arap atı samanların üzerinde yatıyordu.

«Bir hafta içinde doğurması bekleniyor. Adadan gitmeden önce yavrusunu göreceksiniz. Bu, Moonflight'ın ilk yavrusu olacak. Mr. Kaleb de bu yüzden çok heyecanlı.»

-Normali de o,» dedi Susan yumuşak bir sesle. «Arizona çölünün bir bölümünü cennete ta

sımayı başarmış, öyle değil mi? Bu çok güzel bir kısrak.»

«Aynı zamanda yazdığı kitaplarla da adamı, zın bir bölümünü Arizona'ya ve tüm dünyaya götürmeyi başardı. Bu bakımdan babasına çok benziyor. Kendinden hep o kadar çok şey veriyor ki, insan bazen daha ne verebilir ki diye düşünüyor. Ama o hep bir şeyler buluyor,»

Susan'ı, Kaleb Knight'ı gerçekten tanıyamamış olmanın verdiği garip bir duygu sardı. Çok üzölmüştü. Onu hiçbir zaman tanıyamayacaktı, ama nereye giderse gitsin Sapphire Adası'nın güzelliklerini her zaman içinde taşıyacaktı.

«Benim tanıdığım Kaleb Knight'ı anlatmıyor, sun sen,» dedi Susan. «Mr. Knight bir an benimle yakın bir arkadaş gibi ilgileniyor, ama çok geçmeden sanki bana tahammöl edemiyor, muş gibi davranıyor. Hiç anlayamıyorum.» Susan kızardı, kalbi de hızla çarpmaya başlamıştı. Sam'la oturup, Kaleb'i çekiştirmesi doğru değildi, ama birine açılma ihtiyacı duyuyordu Sam de onun arkadaşığıdı.

«Hayatta neyi anlayabiliyoruz ki?» diye sor. du Sam. «Bir işi neden yaptığımızı kim söyleyebilir ki? Mr. Kaleb sandığınız gibi taştan yapılmamış. O eşini arayan bir şahine benziyor. Onu bulana kadar da çevresindekileri bir öfke yağmuruna tutacaktır» Sam burada durarak göz. lerini yere indirdi. Kaleb Knight hakkında bir yabancıyla konuşmasının doğru olmadığını anlamış gibiydi.

Susan uzanarak onun koluna dokundu. «Eğer Mr. Knight hakkında konuşmak seni rahatsız ediyorsa, konuyu değiştirebiliriz. Sam. Ama haksızsın. Mr. Knight eşini aramıyor. Kötü biten aşkı onu acılara sürüklemiş. Artık aşka inanmıyor.»

«Bütün erkeklerin bir kadına ihtiyacı vardır» diye cevapladı Sam. «Zaman geçtikçe yaralar kapanır ve hayat göze başka türlü görünür Mr. Knight da bir gün bunu anlayacak ve tekrar mutlu olacaktır.»

«Bu arada da kalbinin yaralarım saracak çok güzel bir yere sahip. Herkes böyle bir adada yaşamının hayalini kurar. Mr. Knight ne kadar şanslı biri olduğunu biliyor mu acaba?»

Sam gülümsedi. «Adanın büyüğü gözlerinizde yansıyor, Miss Susan.»

-Korkarım öyle. Ben de galiba senin ilk gün bahsettiğin insanlardanım. 'Gelip de kalmak isteyenler,' demiştin. Ama ne yazık ki ben kalamam ve yine ne yazık ki aptal, duygusal kadının tekiyim.» Defterini ve kalemini eline aldı. Sam güneş ışığının iyi geldiği bir yerde oturuyordu. Susan onun resmini yapmak için daha iyi bir zaman düşünemezdi.

«Daha güzel bir konu bulmalıydınız,» diye gülümsedi Sam.

«Benim şu anda sana ihtiyacım var, arkadaşım. Senin gücüne ve iyiliğine. Şimdi kıpırda madan otur.»

Resim bittiğinde Susan onu Sam'e gösterdi Sam kahkahayla gülmeye başladı. «Bu adam ben olamam. Bu adam ıslıl ıslıl gözleri olan çok yakışıklı bir adam.»

«Sen yakışıklısın. Sam, gözlerinde de dans eden pırıltılar görüyorum.»

«O zaman siz de, benim sizi gördüğüm gibi çizmeme izin vermelisiniz. Miss Susan.»

Susan'ın hayretten ağzı açık kaldı. «Sen de mi sanatçısın?»

«Hayır ama resim yapmayı severim.»

Sam tek kelime etmeden çalışmaya başladı, resim bittiğinde de Susan önün çizgilerine hay-

ran kaldı. Sadece yüzünü değil, tüm vücudunu çizmişti. Kollar iki yana açılmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Gerçekten güzeldi. «Sen bir sanatçısın,» diye bağırdı. «Hiç boyalarla resim yapmayı düşündün mü? Bir tuval üstünde renklerle çalışmayı denedin mi?»

Sam utanarak, hayır anlamında başını sallayınca Susan devam etti. «Denemek ister misin? Bir akşamüstü, birlikte bu işe başlayabiliriz. Lütfen Sam, evet de.»

Sizi bu denli sevindirdiğine göre, nasıl reddedebilirim ki?» diye gülümsedi Sam. «Eğlen, celi olacak.»

Susan ağaç evine dönmeye karar verdiğinde akşamüstü olmuştu." Bir duş aldıktan sonra sabahlığını giyip hafif bir yemek hazırlamaya başladı. Bir tepsi poğaçaya fırında kızarıırken, bir kadeh buzlu beyaz şarap hazırlayıp verandaya çıktı. Ona rahatlık hissini veren Sam'di. O kendisi için özel bir dosttu. Susan istediği resimleri yapmış, kendine bir de yeni öğrenci bulmuştu. Sam'in yeteneği Susan için güzel bir sürpriz olmuştu. Zaten bütün günü çok güzel geçmişti.

Sandalyesine daha da gömülerek derin bir soluk aldı. Güzel bir geceydi. Yakındaki orman, kuşların sesleriyle canlanmış gibiydi.

Moonflight'ın resmini boyarken ne renkler kullanacağını düşünüyordu ki, Kaleb'in yeşil kuşlarından birisi ağaçların arasından uçup Susan'ın omzuna kondu. Gelen Tasi'ydi. Susan'ın kalbi duracak gibi oldu. Kuş yalnız başına mı gelmişti acaba?

Bu sorusunun cevabını ipek gömleği ve kahverengi pantolonunun içinde tüm yakışıklılığıyla çıkagelen Kaleb'i görünce almış oldu. Verandaya açılan kapıya dayanmış duruyordu. «Kapını çaldım, onun için beni hırsız sanma. Zaten kendimden önce de habercimi yolladım. Burası güzel bir şeyler kokuyor.»

«Po.. poğaça,» diye kekeledi Susan. Bu adamın yanındayken neden hep dili dolaşıyordu? «Şimdi fırından çıktı.»

Yemeğe eve gelmeni bekledim,» dedi Kaleb. Yeşil gözleriyle Susan'ı inceliyor, hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Bronz teni, kahverengi bukleleri, sabahlığının altında inip kalkan göğsü...

«Bu akşam ağaç evinin sessizliğini tercih ettim,» dedi Susan. Bir yandan da bunun ne ön-

mi olduğunu düşünüyordu. Kaleb deliğinden dışarı çıkmak istedi diye her şey onun istediği gibi mi olacaktı?

«Yani gitmemi mi istiyorsun?»

Eğer Susan, 'Evet,' derse gidecekti. Böyle birdenbire gelmesinden hiç hoşlanmamıştı, ama gitmesini de gerçekten istiyor muydu?

«Sen karar verinceye kadar, ben de kendime bir içki hazırlayayım. Seninkini de tazeleyeyim mi?»

«Sadece beyaz şarap,» dedi Susan kadehini ona uzatırken.

«Ve bir de buz. Şarap içmenin değişik bir yolu olmalı.» Verandadan mutfığa geçerken Susan onun gülümsediğini fark etti. Tanrı cezasını versindi. Demek şarabı buzlu içmesini garipsemişti.

Bu arada Tasi ağaçlardan birinin dalına konmuştu. «İnsanı deli eden bir sahibin var, küçük arkadaşım,» diye mırıldandı Susan. «Huyunun güzel yüzüne benzememesi ne kötü.»

Susan içindeki yakıcı arzuyu söndürmeye kararlı bir şekilde üstündeki sabahlığını düzeltti. Sabahlığından içi oldukça görünüyordu, ama gidip başka bir şey giymesi de Kaleb'e yeni bir alay konusu yaratırdı.

Kaleb döndüğünde Susan'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. «Bu gece çok güzelsiniz, Miss McRay,» dedi kısık bir sesle. «Üzerinizdeki de çok güzel.» Gözleri sanki sabahlığı delip geçiyordu.

Onun alay edip etmediğini anlayamamıştı Susan, ama bütün vücudu ürpermişti.

«Bu arada, poğaçaların üstlerini bir örtüyle örttüm.»

Susan cevap vermeye gerek duymadan başını dışarıya çevirdi. Şarabını içerken tadını iyi.

ce alabilmek için ağzında dolaştırdı. Kaleb şimdi kendisine biraz daha yakınlaşmıştı. Susan onun sıcak soluğunu omzunda hissediyordu.

«Geçen gece için beni bağışlayabilecek misin?» dedi Kaleb. «Aptal gibi davrandım. Burada oluşumun bir nedeni de bu, beni bağışlamayı istemek.»

Susan onun alay etmediğini anlamıştı. Gözlerinden ve sesinden, içten olduğu belli oluyordu. «Gelişinin öbür nedeni nedir?» diye sordu Susan ancak duyulur bir sesle.

«Gecenin güzelliğini seninle paylaşmak istedim. Susan. Âşıklar için bir gece bu.»

«Ama biz âşık değiliz, Kaleb. Biz seninle arkadaş bile değiliz. Senin dostun olmak istemiş, tim, ama sen bu ilişkiyi daha başlamadan bozmayı basardın.»

Bakışları karşılaştığında Susan onun yeşil gözleriyle, bembeyaz dişlerini fark etti. «Kızgınlığını anlıyorum, ama ben bir erkeğim ve sen de çok güzel bir kadınsın. Eğer aklımı başıma toplamaya söz veririm, benimle barışır mısın?»

Susan, Kaleb'in yüzünde dostluktan başka bir şey göremeyince başını salladı. Onu hiçbir zaman anlayamayacaktı.

Kaleb eğilip genç kadının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra. «İyi, dedi. «Akşam yemeği için bir arkadaş ister misin?»

«Daha yemedin mi?» diye sordu Susan.

«Korkarım iştahım da arkadaşılığım ile beraber yok olmuştu. Benim üstümde müthiş bir gücün var, canım. Buzdolabında demin hazır salata gördüm galiba.

Susan onu nasıl reddedebilirdi ki? «İki kişiye yeter, ama poğaçalar şimdiye kadar soğumuştur herhalde.»

«o zaman biz de bir şişe şarap açıp içmeye devam ederiz,» dedi Kaleb, Susan'ı yerinden kaldırıp mutfığa sürüklerken. Mutfaktaki masa Helen'in gümüş ve porselenleriyle donatılmıştı. Ortasında bir de orkide vardı.

Susan küçük bir hayret çığlığı attı. «Bunların hepsini içkilerimizi hazırlarken mi yaptın?»

«Ben sürprizlerle doluyum, canım,» diye güldü Kaleb. Bu arada da buzda soğumaya bırakılmış bir şişe şampanyanın mantarını çıkarmaya çalışıyordu. «Güzel adamı en az benim kadar seven biriyle paylaşmak çok hoş. Doğru söylüyorum, değil mi Susan? Sen de buraya âşık oldun. Bunu gözlerinden okuyorum.»

«E... evet,» diye cevapladı Susan. Kısık sesi duygu doluydu. «Kaleb Knight, galiba seni hiç. bir zaman anlayamayacağım, bütün bir hayat boyu uğraşsam bile.»

«Ben zamanın taşları gibiyim teinetiti. Hepsinin çevirip altında ne olduğunu görmek tüm bir yaşama ancak sığar. Genellikle ben de kendimi anlayamam.» Kadehini kaldırarak devam etti. «Hiç kimse cennette sonsuza kadar yaşamayacaktır. Ama bunu denemek için, sadece bir anın gerçekliği ve güzelliği yeterlidir... Ve ben de şu anda bana bir hayat boyu yetecek kadar gerçeğe ve güzelliğe sahibim.»

Kadehlerini tokuştururken Susan boğazında, ki yumruyu çözmeye çalışıyordu, «Çok güzeldi, Kaleb,» dedi en sonunda.

«Demek yine Kaleb oldum? Bu, özürümü kabul ettiğin anlamına mı geliyor?»

Bir tepsi poğaçanın daha kızarmasını beklerken. Susan salatayı iki kişiye yetecek gibi çoğalttı. Kadehlerine yeniden şampanya doldururlarken ikisi de huzurluydu.

«Bu arkadaşça bir yemek için biraz fazla ro

mantık olabilir,, dedi Kaleb, iki şamdanı masaya yerleştirirken. «Ama ikimiz de nereden geldiğimizi bildiğimiz ve anladığımız sürece...»

Susan kendisinin bunu bilip bilmediğini düşündü. Ama şu anın büyüsünü, bir milyon yarına bile değişmeyeceği için bir şey demedi.

•Ne düşünüyorsun?» Kaleb'in yeşil gözlen dikkatle Susan'ı inceliyordu.

«Bunu bana bir kere daha sormuştun, hatırladın mı?»

«Hımm... ve cevabin ne olmuştu?»

«Seni anlamanın ne kadar zor olduğunu düşündüğümü söylemiştim.»

«Şimdi de onu mu düşünüyorsun?»

«Evet. Ve buradan ayrılmanın ne kadar zor olacağını. Bana çektiğin bütün acılara rağmen, burada geçirdiğim hemen hemen her andan hoşlandım diyebilirim.»

«Hemen hemen?»

«Kavgalı olduğumuz saatlerden pek hoşlandığımı söyleyemem.»

Kaleb'in gamzeleri belirmişti. «Yan yana gel. diğimizde aramızda galiba bir kıvılcım oluşuyor.»

Susan huzur içindeydi. «Bence bu şekilde tanımlamak olanların yanında çok hafif kalıyor.»

«O zaman bir anlaşma yapalım, canım. Bir daha o kadar öfkelenmek yok. Tamam mı?»

Susan başını sallayarak, Kaleb'in uzattığı eli sıktı.

Poğça ve salatalarını yedikten sonra Kaleb genç kadının aşçılığını övdü.

«Ben pek çok yeteneği olan bir kadıyım,» dedi Susan. «Bugün ilk resimlerimi yaptım.»

Demek bugün onun için ortalarda yoktun. Ağaçlarla denizin mi resmini yaptın?»

«Hayır, ahırda Moonfhght'la Sam'in resimle-

rini yaptım. İkisi de çok güzel konular. Eğer görmek istersen, defterim içerde.»

Kaleb genç kadının elini tutarak onu da içeriye götürdü. Susan'ın resmini görünce, «Ve bu da kendi çalışmalarından biri mi?» diye sordu.

«Yo, hayır. Onu Sam yaptı. Gerçekten çok yetenekli. Ona boyalarla çalışma tekniği hakkında bir iki ders vereceğim.»

Kaleb'in yüzü bir anda değişmişti. «Bunları mı giyyordun?» diye sordu sinirli bir sesle.

Susan onun gösterdiği tepkiye çok şaşırdığı için hiç düşünmeden cevap verdi. «Şort ve gömlek. Yanlış bir şey mi yaptım?»

Böyle giyinip ortalığa çıkmanın pek doğru olduğunu sanmıyorum. Susan. Özellikle Sam'in karşısında.»

Susan kulaklarına inanamıyordu. «Şort ve gömlekle mi? Aman Tanrım, Kaleb, Orta Çağ'da yaşamıyoruz...»

«Öyle olmasa bile bu giydiklerin bir adamı istemediği şeyleri yapmaya itebilir. Sam senin gözünde bir Samoa yerlisinden başka bir şey olmayabilir, ama o da bir erkek. Etrafında yarı çıplak dolaşmaya devam edersen aklına başka şeyler gelebilir.»

Susan kaskatı kesilmişti. Öfkeye kapılarak bağırmaya başladı. «Eğer şort ve gömlek giymeyi yan çıplaklık olarak kabul ediyorsan şu anda bütünüyle çıplak olman gerekir. Şort ve gömlek bu sabahlıktan çok daha kapalı sayılır ve sen de ölümlü bir insan, bir erkeksin değil mi, Kaleb Knight?»

Kaleb gözlerini Susanın yüzünde, boynunda ve çıplak omuzlarında gezdirdi.

Genç kadının menekşe rengi gözleri öfkeyle kararmıştı. Kaleb'in dostluk hakkındaki bütün

güzel konuşmalarına yine kanmıştı işte.

Genç adamın gözlerindeki ifade şimdi biraz yumuşamıştı, ama Susan'ın umurunda değildi. Kaleb bir güzel geceyi daha mahvetmeyi başarmıştı. Genç kadın acı acı ne zaman dersini alacağı düşünmüştü.

«Susan...»

Bana Susan deme. O eski nefret dolu insan olduğunu hatırlamalıydım. Sen güzel olan her şeyi yok eden bir şeytansın. Dostluk senin gözünde sadece alay ifade eden bir kelime.»

Kaleb'in deminki yumuşak hali yine yok olmuştu. Şimdi ulaşılmaz, tehlikeli ve sert görünüyordu. «Eğer bu konuda çocukça davranmak istiyorsan bu benim haklı olduğumu gösterir. Artık uyansan iyi olur küçük hanım. Yoksa çok geç kalmış olacaksın.»

«Çok geç mi? Ne için çok geç?» Kaleb'in suratına bir tokat atmamak için güç tutuyordu kendini. «Bekâretimi korumak için mi? Onu zaten hayatımın erkeğini bulduğumu zannettiğim zaman kaybettim. Paul'e bekâretimi, sana da dostluğumu verdim, ama ikisinde de suratıma bir tokat yedim. Şunu bil ki. Sam Kahanakee senden ve Paul'den on kere daha iyi bir erkek. İyi, anlayışlı ve nazik!»

«Ve Tutuila'da da bir kız arkadaşı var. Bunu da sana söyledi mi?»

«Elbette söyledi. Ve onların ilişkisini veya Sam'in benle olan arkadaşlığını o saçma sapan suçlamalarıyla mahvetmeye kalkışmana da izin vermeyeceğim. Şimdi, hâlâ bir çift uygar insan gibi davranabiliyorken defol buradan. Üzgünüm, ama hiç de eğlenceli olmadı.»

- «Çünkü sen bir çocuksun.» diye bağırdı Kaleb. «Neden bu kadar aptalca davranıyorsun?»

Susan'ı sıkıca bileğinden yakalayınca genç

kadın acıyla bağırdı. Kaleb'in dudakları kendi dudaklarına zorbaca kapandığında bir an paniğe kapılır gibi oldu Susan. Ama hemen ardından da arzuyla kıvranmaya başladı.

Ama Kaleb, tıpkı başladığı gibi aniden geri çekildi. Genç kadın onun kollarıyla kendisini sarmasını, onu öpmesini istiyordu. Kaleb'e yaslanmış, inliyor, yalvanyordu.

Kaleb, onun gözlerinin ihtirasla koyulaştığını görünce uzanıp sabahlığının düğmelerini açtı.

«Hayır,» diye bağırdığını duydu Susan. Ama bu kendisine bile anlamsız gelmişti. Kaleb'den ayrıyken kendi kendine söz vermesi onun kollarındayken hiç bir işe yaramıyordu. Kaleb tarafından büyülenmiş gibiydi ve bu büyüyü çözebilmek imkânsızdı. «Senden nefret ediyorum,» diye mırıldandı kadın, zayıf bir sesle.

Kaleb genç kadını yine kendisine çekmişti. Bu sefer dudakları birleştğinde Kaleb nazik ve istekliydi. Sanki Susan'ın tüm ruhunun ve vücudunun kendisinin olmasını istiyor gibiydi. Genç kadının elleri Kaleb'in gömleğinin düğmelerini açtı, sonra da kaslı sırtını ve omuzlarını okşamaya başladı.

Kaleb onu haliya yatırmıştı. Susan hiç karşı gelmiyor, bütün vücuduyla onu istiyordu. Çıplak göğüsleri Kaleb tarafından öpülürken inip kalkıyor, genç adamın okşamalarına cevap veriyordu. Susan'm karşı gelmesi imkânsızdı, ama bunun nedeni büyü değildi. Kaleb'e âşık olmuştu. Bütün düşünceleri bu gerçekte toplanırken bir zamanlar Paul'le birlikteyken hiç böyle şeyler hissetmediğini hatırladı. Bir de Paul'e âşık olduğunu sanmıştı. Ne kadar da aptaldı.

Bu sırada Kaleb büyük bir çaba harcayarak Susan'dan uzaklaştı. Güçlkle ayağa kalkarak

Susan'ın da ayağa kalkmasını sağladı. -Eğer bu zevk değilse neydi?» diye sordu kuru bir sesle. «Beni aşağılamaya hazırsın, ama sen de, senin deyimle ölümlü bir adamla fiziksel bir ilişkiye girdiğin anda yumuşuyor ve istekle doluyorsun. Evet küçük hanım, Sam Kahanakee'yi kıskırtamayacağım, çünkü buna izin vermeyeceğim.»

O anda Susan, Kaleb'e âşık olduğunu söyleyebilirdi, ama asla inanmayacağını biliyordu. Ne kadar aptalca bir düşünce olursa olsun Sam'i kıskırtmaya çalıştığına inanmıştı bir kez. Ayrıca genç kadının aşkına inansa bile karşılığında verebileceği hiçbir şey yoktu. Kaleb buz tutmuş kalbini bir daha kimseye vermemeye kararlıydı. Bunu daha ilk tanıştıkları gün söylemişti.

Susan bütün öfkesiyle sabahlığını ilikledi ve kapıya yöneldi. «Defol!» diye bağırdı. «Ve bir daha da geri gelme.»

«Merak etme. Senden uzak duracağım, eğer sen de Sam'den uzak durursan. Eğer durmazsan, geri geleceğim. Bundan emin olabilirsin.»

Giderken kapıyı o kadar hızla kapadı ki, Susan'ın gözleri yaşla doldu. Bu adamı aynı anda hem sevip hem de ondan nefret edebilir miydi? Deliriyor muydu yoksa?

Çıplak ayaklarıyla yatak odasına koşup yatağına kapandı, uzun süre ormanın ve kalbinin sesini dinleyerek yattı. Kaleb'in kollarını ve dudaklarının tadını hatırlayınca her yanını bir ürperti kaplamıştı. 'Şimdi ne yapacağım?' diye düşündü. Şeytanın ta kendisine âşık olmuştu...

B ö l ü m 10

Ertesi gün Susan ahıra geldiğinde güneş yeni doğmaktaydı. Bütün gece uyuyamamış ve nihayet günün ilk ışıklan içeriye sızınca da blucini ve gömleğini giyip sabah serinliğine çıkmıştı.

Gün yeni ağarmaya başladığı halde hava ılıktı. Her taraf güzelliklerle doluydu, ama Susan bunların farkında değildi. Kendini sanatı, na kaptırıp kafasını başka düşüncelere kaydırmamayı umuyordu.

Ahıra girdikten sonra Sunbird'ü ve köye gittiği kısrağı okşadı ve Moonlightı görünce de tüm sıkıntılarına rağmen gülümsedi. «Kıskandın, değil mi?» diye mırıldandı hayvanın boyununu okşarken. «Belki de talim meydanında bir tur atmak seni rahatlatır.»

Onu meydana doğru götürürken bir an için korktuğunu hissetti. Ona binmeye cesareti var mıydı? 'Neden olmasın,' diye düşündü. Moonlight kendisine bir zarar vermezdi ki. Önce talim meydanında onu dener, sonra da... Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Moonflight'la plaja ve belki daha da uzağa, köye gitme düşüncesi içini heyecanla doldurmuştu. Buralardan kurtulmak, rüzgâr gibi uçmak istiyordu. Bu-

nun için de bu muhteşem ata ihtiyacı vardı. Onun gücüne, zarafetine ve duygusallığına muhtaçtı.

«Bana uyacak mısın yoksa sen de sahibin gibi şeytan mı kesileceksin?» diye mırıldandı Susan, yumuşak bir sesle. At burnunu genç kadına sürttü. «Bu, uysal olacağın anlamına mı geliyor,» diyerek güldü Susan. «Öyleyse bir deneme yapalım.»

Moonflight'ı eyerledikten sonra üstüne atladı. At hemen binicisine uyum göstermişti. Susan duyduğu mutlulukla eğilip, onu öptü. Talim meydanında zaman harcamaya gerek yoktu. Moonflight, Susan'ın arkadaşıydı ve zorluk çıkarmadan onun her istediğini yerine getiriyordu.

Plaja geldiklerinde Susan, Moonflight konusunda epey rahatlamıştı. Eyerin üstüne daha sağlam oturmaya başladı. Sam'e Moonflight'la gittiğini bildiren bir notu ahırın kapısına sıkıştırmıştı. Notu Kaleb'in değil de Sam'in bulması için dua etti. Sam onu anlardı. Aslında ne olursa olsun artık fark etmeyeceğini düşündü. Uykusuz bir gece geçirdiği halde şimdi eskisinden de kararlıydı. Kaleb Knight bir daha kendisine ne fiziksel ne de duygusal olarak yaklaşamayacaktı.

Susan nehre ulaştığı zaman güneş tepeye gelmişti. İçeriye doğru yönelerek atla konuşmaya başladı. Küçük bir havuzu geçerken onun ilerisinde patikanın sarmaşıklar altında kaybolduğunu hatırladı. Tüm dikkatini toplayarak patikayı biraz ötede tekrar bulmayı başardı. Bundan önceki gelişinde yol arkadaşı çok sessiz ve sıkıcı olduğu için bu detaylara dikkat edebilmişti. Kaleb'i böyle nefretle dolduran, hayata ve kadınlara küstüren şeyin yalnızca o

kötü biten aşk macerası olup olmadığını düşündü. Yoksa öteden beri böyle biri miydi acaba? Susan nefretin Kaleb'in bir parçası olduğunu düşündü. Eğer gerçekten öyleyse hiçbir kadın onunla mutlu olamazdı.

Susan, Kaleb'i kafasından atamadığı için kendisine kızarak yoluna devam etti.

Öğleden biraz önce köye varmıştı. Onu gülen çocuklar ve havlayan köpekler karşıladı. Susan atından inerken Şef Fua da kulübesinden dışarı çıkmıştı.

«Talofa, Miss Susan,» diye gülümsedi. «Bu bizim için bir sürpriz.»

Susan yaşlı adamın elini sıkarak cevap verdi. «Talofa. Şef Fua. Sizi rahatsız etmediğimi umarım.»

«Adamızda bulunduğunuz sürece burası sizin eviniz sayılır. Yolculuğunuzdan sonra yorulmuş olmalısınız. Biraz dinlenip, yemek yemelisiniz.»

Luina'nın kocası Tuai yakındaki kulübelerin birinden çıkarak Susan'ı selamladı: Sonra da şefin kulağına bir şeyler fısıldadı.

«Tuai, karısının kendini iyi hissetmediğini söylüyor, ama siz yemeğe gelmelisiniz.»

Yaşlı adam Susan'a neden yalnız geldiğini sormamıştı. Susan daha önceki gelişinde olduğu gibi yine neşeyle karşılanmıştı.

Kulübede aile üyeleri gruplar halinde toplanmıştı. Luina'nın yüzü solgun görünüyordu, ama gülümseyerek Susan'ın yanına oturdu.

«Hastalandın mı?» diye sordu Susan. «Kocan kendini iyi hissetmediğini söyledi.»

«İyiyim, Miss Susan. Kocam çok fazla meraklanıyor. Bugün balığa gitmesi gerekli, beni yalnız bırakacağı için üzülüyor. Bebeğin vakiti geldi sayılır. Bir veya iki hafta sonra...»

Luina'nın annesi Nuta, Susan'a bir fincan portakal yaprağı çayı vererek gülümsedi. «Laelia, Miss Helen'le Tutuila'ya gitti, ama doğumda burda olacak.»

«O zaman da Laelia teyze olacak,- diye gülümsedi Susan. «Yeni bir bebek her zaman bir heyecan kaynağıdır.»

«Kutlama törenleri için de iyi bir zamandır,- diye devam etti Nuta. «Samala'mn atıyla gel missiniz. O iyi mi?»

Susan kızardığını hissederek bu insanların atı izinsiz aldığını bilseler ne diyeceklerini düşündü. «Sam çok iyi Nuta. Dün öğleden sonrayı beraber geçirdik. Çok güzel resim yapıyor. Ben de geçimimi öyle sağlarım, sanat öğretmiyim. Gitmeden önce ona boyama hakkında bir iki ders vereceğim.»

Susan onların bu konuyla ilgilendiklerini görünce devam etti. «Buraya gelişimin sebeplerinden biri de bu. Luina'yla Mutu'nun bir iki resmini yapmak istiyorum. Bu mümkün mü acaba?»

Luina gülerek başını eğdi. «Beni mi çizmek istiyorsunuz?»

«Evet,» dedi Susan. «Çok güzel bir yüzün var. Harika bir resim olacak.»

«Ve yaşlı Mutu,» diye güldü Nuta. «Onun resmi de harika mı olacak?»

«O da çok tatlı. Değişik bir konu olacak,» diye cevapladı Susan.

«Resmimi yapmanı isterim,» dedi Luina,

«Güzel. Yemekten sonra kendini iyi hisseder sen yakında bir yere gideriz. Rahatça poz verebileceğin güzel bir yer vardır sanırım. Şöyle gözden irak bir yer.»

«Suyun kenarında,» dedi Luina. «Uzak değildir. Oraya deniz kabuğu toplamak için hemen

hemen her sabah giderim. Ben Pago Pago'da satılmak üzere kolyeler yaparım. Ürünlerimizi hep orada satarız. Buna karşılık biz de tarım araç ve gereci alınız. Aslında Mr. Kaleb, Tu-tuila'daki satışlara gerek kalmadan araç ve ge-recimizi bize kendisi vermek istiyor, ama biz de ona karşılık bir şeyler ödemek istiyoruz. Masiyi sevdiniz mi? Yani bisküvileri?»

«Çok lezzetli olmuşlar.»

«Bunlar meyvelerden yapılır. Size nasıl yapıldığını göstereyim. Siz de böylece Mr. Kaleb'i bilginizle şaşırtabilirsiniz.»

Korkarım Mr. Kaleb'le aram pek iyi değil,- dedi Susan, gerçeği söylemeyi tercih ederek. «Gideceğim zamana kadar onu pek fazla göreceğimi sanmıyorum.»

Nuta 'hayır' anlamında başını salladı. «Mr. Kaleb iyi ve nazik bir insandır, ama onu anlayabilmek için sevmek gerek.»

Susan bu insanların gerçeği kavrayışlarındaki çabukluğa- ve basitliğe şaşıyordu. Kaleb'e olan aşkı bu kadar belli miydi?

Susan içini çekerek, «Sevildiği zaman bile onu anlayabilmek çok güç,» dedi. Zaten bildikleri bir gerçeği onlardan saklamaya gerek görmüyordu. «İsteddiği zaman nazik ve anlayışlı olabiliyor, ama çok kırıncı olduğu zamanlar da var. Değişken mizacına bir türlü ayak uyduramıyorum. Ve artık onu anlamaya da çalışmaya-çağım.»

Kadınlar birbirlerine anlamlı anlamlı bakıp bu konuyu kapadılar.

Yemekten sonra Luina, Susan'ı adanın güney ucundaki plaja götürdü. Burada kumlar bembeyaz ve yumuşacıktı. Ağaçların arasından çiçekler fışkırıyor, kumun üstüne doğru yayılıyorlardı.

«Yüzünüzden burayı sevdiğinizi anladım,- dedi Luina. «Solunuzda gördüğünüz kayalıklar deniz uçağıyla inmeden önce üstünden geçtiğiniz kayalıklardır.»

«Aynı zamanda da balık tuttuğunuz yer, değil mi?»

«Evet. Adamızdan ayrılmadan önce bir gece mutlaka siz de gelmelisiniz, Miss Susan. Bir hafta sonra her ay kutladığımız karnavalımız, Fia Fia var. Onun için balık tutacağız. Karnavala da gelirsiniz, değil mi?»

Susan bu olayı kaçıracağını hiç sanmıyordu «Şimdi sana rahatça oturabileceğin bir yer bulmalıyız,» dedi.

«Bir palmyeye yaslanarak kuma oturabilirim. Bu çok heyecanlı olacak, daha önce hiç modellik yapmamıştım.»

«Modellik hakkında bilgin var demek ki?» Susan çok şaşırmıştı.

«Bir sene Tutuila'da okula gittim, Miss Susan. Orada çok şey öğrendim.»

«Köydeki diğer insanlar da okula gittiler nü?»

Luina başını salladı, «İlk önce Mr. Kade bize dış dünya hakkında çok şeyler öğretti, sonra da bizi Tutuila'ya gönderdi. Samala'nın karısı adada yaşamaya başlayınca da buradaki çocuklara öğretmenlik yapacak.»

«Biliyorum, Sam bana anlattı. Onu çok seviyor olmalı.»

«Evet, çok seviyor, Miss Susan. Kız da çok güzeldir. Onunla tanışabilerseniz ne iyi olurdu.»

'Pek çok şey iyi olurdu, diye iç geçirdi Susan.

İkisi de rahatça yerlerine yerleştikten sonra Susan büyük bir zevkle Luina'nın doğal güzelliğini kâğıda dökmeye başladı. Onun iki resmini yapıp birini kendisine armağan edecekti.

Susan ikinci resmindeyken Luina iki buklüm

olup inlemeye başladı. Koyu renkli teni grileşmiş, terlemeye başlamıştı Susan hemen onun yanına koştu. «Ne oldu canım? Hasta mısın?»

Luina'nın gözleri büyümüşü. «Galiba bebek.. Karnıma bir sancı girdi...» Kıvranıyor, nefes almak için uğraşıyordu.

Susan gözlerini kapatıp, kendini düşünmeye zorladı. Etrafta kimseler yoktu. Köy de beş on dakikalık bir uzaklıktaydı. Çığlık atsa sadece etraftaki martılar duyardı. Tuai'yle öbür erkekler kayalıklara avlanmaya gitmişlerdi, ama onlara ulaşmak köye koşmaktan daha da çok zaman alırdı.

«Sancıların çok mu kuvvetli? Hareket edebilir misin?»

Luina başını salladı. «Sabahtan beri çok hafif bir ağrım vardı, ama önemli olmadığını sanmıştım.»

'Aman Tannm' diye düşündü Susan. Kendini ne işlere bulaştırmıştı? Yardım aramak için Luina'yı yalnız bırakmaya cesareti var mıydı? Yoksa beraber köye gitmeye mi çalışmalıydılar? Luina'nın yüzüne bakınca her iki düşüncesinin de çok tehlikeli olduğunu anladı. Genç kadın çok sancı çekiyor, boğazına takılan çığlıkları bastırmak için çok zorlanıyordu.

Susan hemşire değildi, ilk yardım konusunda eğitim de görmemişti, ama şimdiye kadar bir iki köpek yavrusunun doğumuna tanık olmuştu. Bu, çok mu değişik olurdu acaba? Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Luina'nın ıslak saçlarını alnından çekerek, «Köye gidebilir misin Luina?» diye sordu.

«Bebek geliyor galiba, Miss Susan. Ben... ben hissediyorum. Hiç zamanımız yok.»

Susan hemen bir muz ağacının yapraklarından yatak hazırlayıp. Luina'nın oraya yatması-

nı sağladı. Sonra kızın üstündeki şalı çıkarıp, onu bir battaniye gibi üstüne örttü. Bundan ve beklemekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu.

Luina şimdi kesik kesik nefes alıyor ve acıdan inliyordu. «Dayan canım,» dedi Susan. «İyi olacaksın. Yakında, çok yakında kollarında tutacağın çok güzel bir bebeğin olacak.»

Susan aslında korkudan tir tir titrerken nasıl bu kadar sakin konuşabildiğine şaşıtı. Luina susup gözlerini kapayınca, 'Fırtınadan önceki sessizlik,' diye düşündü Susan. Neden sanki köye gelmek için bugünü seçmişti? Eğer gelmeseydi Luina şimdi evinde rahat bir doğum yapıyor olacaktı. Yanında da bu konuda tecrübeli insanlar bulunacaktı.

que

B ö l ü m 11

Endişelisiniz, Miss Susan,» dedi Luina yumuşak bir sesle. «Korkmayın. Burada benimle olduğunuz için mutluyum. Konuşacak bir arkadaş olması çok güzel.» Utangaç bir edayla gülümsedi. «Mr. Kaleb'le aranızın iyi olmaması çok kötü. Ona hayatın güzelliklerini gösterecek bir kadın gerekli. Çocuğunu doğuracak bir eşe ihtiyacı var.» Acıyla yüzü gerilince susmak zorunda kaldı. Susan'ın eline tutunup müthiş bir çığlık attı.

İşte o anda zaman durmuştu sanki. Çocuğunu doğururken Luina nefesini tuttu. Vücudundaki tüm kaslar sanki bir olmuş bebeği, Susan'ın bekleyen ellerine itiyordu. Bu küçük, yerinde duramayan yaratık ağlamaya başlayınca Susan'ın yanakları da gözyaşı içinde kalmıştı. Luina yorgun ama mutlu bir şekilde yerine uzanmıştı.

«Bir oğlan,» dedi Susan kısık bir sesle. «Çok güzel ve sağlıklı bir oğlan. Bak Luina, canım şuna bak.»

Luina başını kaldırdığında onun da gözleri, sevinç gözyaşlarıyla dolmuştu. Uzanıp oğlunun küçük parmaklarına dokundu. Sapphire Ada sı'nda yeni bir bebek doğmuş, yeni bir taş da

ha döndürülmüştü.

Bir süre sonra Susan koşarak köye geldi. Kalbi heyecandan dışarı fırlayacakmış gibiydi. Nuta'yı kulübesinin yakınında buldu. Kadın Susan'a baktığı zaman konuyu hemen anlamıştı. «Köye getirmek için çok mu geç?» diye sordu.

«Bebek geldi, Nuta,» diye haykırdı Susan. «Çok güzel bir oğlan çocuğu.»

Nuta'nın yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Bu arada onlara başka kadınlar da katıldı, hep beraber Susan'ı izlemeye başladılar. Herkes aynı anda konuşuyordu, ama plaja gelip de Luina'yı bebeğine sarılmış gördükleri zaman sesleri fısıltıya dönüştü.

Her şeyin kontrol altına alındığı bu sırada Susan en yakındaki ağacın altına çöktü. Olanlar aklına gelince elleri titremeye başlamıştı. Ama sonunda duyduğu heyecan ve sevinci, şimdiye kadar başka hiçbir şeyde duymamıştı.

Birazdan Tuai, iki adam ve bir sedyeyle geldi. Büyük bir dikkatle Luina ve bebeği köye götürdüler. Herkes bu mutlu olayı kutlamak istiyordu, ama Susan'ın tek düşüncesi dinlenmekti. Mutu'nun kulübesine doğru yürüdü. Yaşlı adam yaptığı beşiğin son rötuşları üstünde çalıyordu.

«Bu, Luina'nın bebeği için mi?» diye sordu Susan. «Çok güzel olmuş.»

Yaşlı adamın yüzü, gülümseyince kırıştı. Evet, ama çabuk olmalıyım. Bebeğin bir yatağa ihtiyacı var.»

Susan, Mutu'nun beşiği cilalamasını seyrederken içeriye birinin girdiğini, ancak bir el omzuna dokununca anladı. Gelen Tuai'ydi. Mutluluktan gülümsüyordu. «Gelin,» dedi yavaşça. «Luina sizinle konuşmak istiyor.»

Susan Tuai'yi izleyerek Luina'nın bebeğini emzirdiği yere geldi.

«Oğlumu dünyaya getirdiğiniz için size çok teşekkür ederim. Miss Susan,» dedi. «Size borcumu hiçbir zaman ödeyemem.»

«Sağlıklı bir oğlun oldu,» diye gülümsedi Susan. «Bu da bana yeter. Ayrıca bütün işi sen yaptın.»

Luina gülerek oğlunun başını öptü. «Şimdi kutlama törenleri yapılacak. Yeni bir doğum olunca her zaman yapılır. Törene kalacak mısınız?»

«Çok isterim, tabii sizi rahatsız etmezsem»

«Doğumdan başka, yeni dostumuzun da aramıza katılmasını kutlayacağız, Miss Susan. Şimdi siz de bizden birisiniz.»

Luina'nın bu sözleri Susan'a çok dokunmuştu. Hemen kağıdıyla kalemini alıp yeni annenin mutluluğunu çizmeye başladı. Bir saat süreyle hiç durmadan çalıştı. Bu arada içeriye insanlar girip bebeği görüyor, sonra çıkıp gidiyorlardı. Bir ara Susan'ın omzuna yine biri dokundu. Gelen Nuta'ydı. Onu dışarı çıkıp tören hazırlıklarını gösterdi.

Böylece Şef Fua'nın kulübesinin önüne geldi. 1er. Şef onları gülümseyerek selamlarken, Tuai, Susan'ın boynuna orkidelerden oluşmuş bir kolye takıp yeni doğan oğlunun, adını genç kızdan aldığını söyledi. «McRay'den Flay,» dedi. herkes alkışlarken. «Ve eğer bir gün de bir kızımız olursa, onun adını da Susan koyacağız.»

Susan ahıra döndüğünde vakit epey ilerlemişti. Genç kadın çok yorulduğu halde, unutulmaz bir gün geçirmişti.

Susan içeri girdiğinde Sam de oradaydı. «Nottumu buldun mu?» diye sordu genç kadın bir iskemleye çökerken.

Sam'in kahverengi gözleri bulutlanmıştı. Evet. Miss Susan. Moonfhght'la gitmeyi başa. racağımızı biliyordum, ama Mr. Kaleb...»

«Çılgın atın seni nehre atabileceğini düşün- dü.» diye tamamladı Kaleb. Elleri kalçasında gözleri ateş saçarak kapıda duruyordu. «Bütün gün çalıştığım için senin bu sorumsuz davra- nışından ancak yarım saat önce haberim oldu. Notunu bulduğu zaman bana haber vermedi- ği için Sam'e kızdım zaten. Eğer Sunbird'e bak- maya gelmeseydim. hâlâ haberim olmayacaktı. Sam seni benden korumaya çalışıyor. Susan. İlginç değil mi?»

Kaleb'in demek istediği Susan'ın öfkesini kamçılarmıştı, ama dudağını ısırarak soğukkan- lılığını bozmaması gerektiğini hatırladı. Yine de kendi yaptıklarının Sam'e yüklenmesini iste- miyordu. Ayaa kalkarak Kaleb'in gözlerinin içine baktı. «Moonfhght'la köye gitmeye karar vermemle Sam'in hiçbir ilgisi yok. Mr. Knight. Tamamıyla kendi fikrimdi. Günün ve gecenin her saatinde gelip size rapor vermem gerektiği- ni bilmiyordum.»

Kaleb'in gözleri Susan'ın daracık blucini ile gömleğine kaydı. «Alışık olmadığın yollardan gitmenin ne kadar kötü sonuçlar doğuracağını sana anlatmıştım. Moonflight ve onun değışken huylan hakkında da seni uyarmıştım. Tek par- ça halinde döndüğüne şükretmelisin.»

«Moonflight tam bir centilmendi.» dedi Su- san buz gibi bir sesle. «Sahibinden çok daha centilmen. Ayrıca köye daha önce de gitmişim, hatırladın mı?» Derin bir nefes aldı. Kavganın ne anlamı vardı ki? Her zaman Kaleb Knight kazanıyordu. Bu güzel günü onun mahvetmesi- ne izin vermeyecekti.

Kaleb'e arkasını dönerek Sam'e, «Luina bu-

gün bebeğini doğurdu,» dedi. «Çok güzel ve sağlıklı bir oğlan çocuğu ve adını da benden esinlenerek koydular.»

Sam'in yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Çok mutlu olduğu her halinden belliydi.

«Sue adında bir oğlan mı?» diye alay etti Kaleb.

*

«Hayır. Ray adında bir oğlan,» dedi Susan. «Soyadımdan aldılar, eğer çok ilgilendiysen. Şimdi izinle evime çekilmek istiyorum...»

Susan, Kaleb'in kendisini durdurmasını bekliyordu, ama Kaleb hiçbir harekette bulunmadı. Birdenbire anlatılmaz bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Ertesi sabah Susan saat dokuzdan sonra uyanabilmişti. Yataktan çıkabilmesi de epey zor oldu. Gece yarısından sonra Luina'yla bebeğin bir resmini boyamıştı. Verandaya çıktığında hiç bir rüzgâr esmediğini fark etti. Adaya geldiğinden beri ilk defa bulutlar görünüyordu. Her şey durmuş gibiydi, kuşlar bile fısıltı halinde ötüyorlardı.

Aklına Sam'in söyledikleri geldi. Sapphire Adası'nda pek fırtına olmaz demişti, ama bazen gökyüzünün açılıp yere boşandığı da olur... Laelia'nın kocası da öyle bir fırtınada ölmüştü.

Susan bu kötü düşüncelerden kendisini sıyrıp mutfağa geçerek kahve yapmaya başladı. Resimlerini boyamaya sonra devam edecekti. Tuval üstünde resminin hayat kazanmasını seyretmek çok hoşuna gidiyordu.

Susan'ın o günü nasıl geçireceği hakkındaki düşünceleri ağaç evini asıl eve bağlayan telefonun sesiyle yarım kaldı.

«Annemle Essie bugün öğlene doğru geliyorlar,» dedi Kaleb'in kısık sesi. «Benimle iskelede

buluşursan, onları uygun bir şekilde karşılayabiliriz.»

Tıpkı bizi karşılamak için senin de iskelede olduğun gibi mi?» demekten kendini alamadı Susan.

«Bu sabah küçük bir cadı gibisin, değil mi?» diye sordu Kaleb alayla.

«İçimdeki cadıyı siz ortaya çıkarıyorsunuz -Mr. Knight. Ama merak etmeyin, iskelede olacağım. Sizin bu kaba davranışlarınızdan annenizi veya yengenizi sorumlu tutamam ya.» Susan ellerini yumruk yaparak ahizeyi Kaleb'in yüzüne kapattı. Kaleb onu neden bu kadar kolay sinirlendirebiliyordu?

Verandada kahvesini içerken düşünmek için bol bol vakti oldu. Hangi konuya kafası takılısa eninde sonunda gelip Kaleb Knight'a dayanıyordu. Üzgün olduğunu kabul etmek zorundaydı. İçindeki sıkıntının tek nedeni de basınçlı hava veya ormanın hareketsizliği değildi. Garip bir şekilde huzursuz olmuştu.

Göl camdan bir tabak gibi hareketsizdi. Acaaba okyanus da böyle miydi? Gözlerini kapayıp içinden yükselen korkuyu bastırmaya çalıştı. Hava da düşüncesi gibi garipti bugün. Kaşık düşüncelerinin başında Kaleb Knight geliyordu. Susan onu deli gibi seviyordu ve artık ne olursa olsun hayatı eskisi gibi olmayacaktı.

Sam'in arkadaşlığına ihtiyaç duyan Susan ahıra doğru yürüdü. Onu Sunbird'ün yanında buldu.

«Sunbird hiçbir şey yemiyor,» dedi Sam. «Bu da, ya doğumu yaklaştı demektir ya da gelen fırtınayı haber veriyordur.» At başını sinirli bir şekilde geriye attı.

Susan'ın içini yine o sıkıntı kaplamıştı. «O

zaman sahilden bir fırtına geliyor. Havada bir gariplik sezmiştim zaten. Her şey çok sessiz, çok durgun. Kötü bir fırtına mı olacak?»

Sam omuzlarını silkti. «Bilemeyiz, Miss Susan, ama eğer rüzgâr birazdan başlarsa...» Duraklayarak genç kadının endişeli gözlerine bakmamaya çalıştı. «Mr. Kaleb'i çağırdım. Deniz uçağı iner inmez gelecek.»

«Fırtınanın yaklaşmasına ne kadar var?» diye sordu Susan. Helen'le Essie'nin böyle bir havada uçakta olacağı düşüncesi genç kadını kor. kutmuştu.

«Bir, belki iki saat.» Sam, Sunbird'ü sakinleştirmek için onunla konuşmaya başladı. «Eğer şanslıysak, adaya tam karşıdan vurmaz.»

«Ya vurursa?» Susan nefesini tutuyordu.

Sam yine omuzlarını silkti. Susan uzanıp onu sakinleştirmek istiyordu, ama Güney Pasifik fırtınalarının gücünü bilen kendisi değil oydu.

«Kaleb'le iskelede buluşmam gerek,» dedi. «Karşılama töreninde bulunmamı istiyor.»

«O zaman gidin, Miss Susan,» diye başını Salladı Sam ve, «Mr. Kaleb'e de burada her şeyin yolunda olduğunu söyleyin.»

Susan patikada ilerleyerek plaja yöneldi. Kaleb iskelede durmuş gökyüzünü inceliyordu. «Zamanı geldi,» diye mırıldandı, Susan'a bakmadan.

«Uçağı göremiyorum,» diye cevapladı Susan aynı düşmanca tavırla. «Burada oluşumun ne deni bu değil mi? Uçağı bekleyip annenle yeni yeni uygun bir şekilde karşılamam için çağırmadın mı?»

Aralarındaki gerilime rağmen Kaleb genç kadına bakınca gülümsedi. «Evet, bunun için buradasın. Ama artık benden nefret etmediğin için burada olmanı dilerdim.»

«Siz kelimelerle istediğiniz gibi oynuyorsunuz, Mr. Knight. Bence nefret eden biri varsa o ben değil, sizsiniz.»

«Yani?»¹

«Yani adada geçireceğim şu üç beş günü elinizden geldiğince zorlaştırmak istediğinize göre benden çok fazla nefret ediyor olmalısınız.»

Konuşurken Kaleb'in sesi soğuk, bakışları sertti. «Eğer geçen gece hakkında konuşuyorsan...»

«Her gece hakkında konuşuyorum,» diye Kaleb'in sözünü kesti Susan. «Her gün ve her gecenin her saati hakkında. Beni her tarafımdan sardınız ve aramızda geçen her olaydan sonra aklımdan, vücudumdan ve ruhumdan bir parçayı alıp götürdünüz.»

«İnan bana canım, hiçbir şey alıp götürmedim. Aslında bunu düşünmedim değil. Örneğin şimdi, canım seni alıp, gözlerden uzak bir mağaraya götürüp orda seninle sevişmek istiyor. Şu anda ne kadar çekici olduğunun farkında mısın? Boğazındaki damarın nasıl attığını görüyorum, benim küçük kuşum. Oraya bir öpücük koymak için neler vermezdim. Geçen gece söylediklerim için özür dilerim ve mantığımı isteklerime yenik düştüğü içinde çok üzgünüm. Ama unutma ben de bir erkeğim ve her erkeğin bir zayıf tarafı vardır.»

«Ve ben de sizin zaaflarınızı bağışlamalıyım, öyle mi?» diye sordu Susan gerçek duygularını saklamak için. Eğer Kaleb kendisinin onu ne kadar çok sevdiğini anlarsa çok kötü olurdu.

«Bu, sana kalmış bir şey, tatlı kuşum.»

«Ben sizin tatlı kuşunuz değilim,» dedi Susan. «Aslında şu an bunları tartışmak için uygun bir an değil. Sam'den bir mesajım var.»

Kaleb, Susan'ın kemiklerini eriten bir bakış-

la süzdü onu. «Sunbird hakkında mı?» diye sordu. «Sam sana bunun, onun ilk doğumu olduğunu söyledi mi?»

«Evet, Sam her şeyin yolunda olduğunu size söylememi istedi.» Derin bir nefes alarak devam etti. «Ayrıca gelen fırtınanın Sunbird'ü huzursuz ettiğini söyledi.»

«Fırtına herkesi huzursuz yapar,» dedi Kaleb gözlerini yine gökyüzüne çevrerek. Bulutlar bir araya toplanmış ve iyice alçalmışlardı. Susan rüzgârın başladığını hissetti.

Kaleb içinden bir küfür savurdu. Uçak konusunda endişeli olduğu belliydi.

«Sam... Sam fırtınanın adaya doğrudan vuramayabileceğini söyledi,» dedi Susan yavaşça.

«Sam seni sakinleştirmeye çalışıyormuş,» diye mırıldandı Kaleb. «Şiddetli bir fırtınanın belirtilerini herkesten iyi bilir o. Tanrı cezasını versin. Bu uçak da nerede kaldı?»

Sesinin tonu Susan'ı korkutmuştu. «Fırtınanın yolda olduğunu anladıkları zaman Pago Pago'dan kalkmazlar ama, değil mi?» diye sordu.

«Bir fırtına hiçbir zaman yolda değildir, Susan. Birdenbire çıkıverir. Pago Pago'dan bura ya yol 20 dakika kadar uzaklıkta. Her halde fırtınadan önce gelebileceklerini düşündüler.» Susan'a baktığında gözleri endişe doluydu. «Fırtına geçene kadar asıl evde kalmanı istiyorum, tamam mı?»

Normal şartlar altında Susan, Kaleb'in bu hükmedici tavrına karşı çıkardı, ama şimdi onun kendisini korumaya çalıştığını biliyordu. Anlıyorum.»

«İyi. öyleyse ilk defa olarak bir konuda anlaştık.»-

Uçağı görmeden önce motorunun sesini duy-

dular. O sırada Kaleb'in yüzündeki ifade uçağın kendisi kadar güzeldi. Yolcular, iskeleye indikten sonra, pilot tekrar havalandı.

«Az kalsın Pago Pago'dan kalkmıyorduk,» dedi Helen, Kaleb'le Susan'ı öperken. «Eğer adamız bir iki mil daha ötede olsaydı...»

«Hâlâ havaalanında tartışıyor olacaktık,» diye söze katıldı Essie. «Annen de senin kadar inatçı, sevgili yeğenim. Eğer pilotu kandırmasaydık, uçağı kendi kullanacaktı.»

Helen, Susan'ı inceledikten sonra gözlerini oğluna çevirdi. «Şunlara bak, Essie Mae. Gittiğimizden beri yemek yemişler mi dersin?»

«Hiç sanmam,» dedi Essie. «Neler yaptılar ki acaba?»

«Eve gittiğimizde öğreniriz,» dedi Helen gök yüzüne bakarak. «Gökyüzü tepemize boşalırken dışarda olmaya hiç niyetim yok.»

Kaleb bavulları alırken, Susan'la Laelia da geriye kalan çantaları aldılar ve hep beraber eve yöneldiler. Verandaya geldikleri zaman ağaçlar sallanmaya başlamıştı bile.

«Ben ağaç evine bakarken siz de pencerele-ri kapayın,» dedi Kaleb. «Döndüğümde konuşuruz.»

İşlerini bitirdikten sonra kadınlar salonda toplandılar. «Kaleb nerede kaldı?» diye sordu Helen bir iki dakika sonra.

Susan gülümsemeye çalıştı. «Belki de Sam ve atların durumuna bakmak için ahıra gitmiştir. Sunbird yemekten kesildi.»

«Belki de doğuruyordur,» dedi Helen. «Tam sırası, değil mi?»

«Yeni bir tay. Tıpkı yeni bebek gibi,» dedi Susan. «Kardeşinin çok güzel bir oğlu oldu, Laelia.» Susan bu haberi Kaleb'in vermesini istiyordu, ama Laelia, geçen fırtınayla ilgili acı

anıları yüzünden o kadar mutsuzlaşmıştı ki Susan bu haberin onu sevindireceğini düşündü. Gerçekten de Laelia'nın yüzü mutlulukla aydınlanmıştı.

Bu sırada Kaleb döndü ve kadınlar onu yeni bebek hakkında soru yağmuruna tuttular.

«Hey,» diy« bağırdı. «Benim bildiğim tek şey bebeğin doğduğu ve adının Ray olduğu. Güzel misafirimiz Miss McRay'den esinlenmişler. O sırada ben değil Susan oradaydı. Onun için sanırım o size daha çok şey anlatabilir.»

Bütün gözler Susan'a çevrildi. Genç kadın onlara olanları anlattıktan sonra duraklayarak dudağını ısırdı. «Köyde her şey yolunda mı acaba? Yani fırtınaya dayanabilecekler mi?»

Kaleb endişeli gözlerle başını salladı. «Şimdiye kadar pek çok fırtına atlattılar. Ayrıca yardım için Sam'i de gönderdim. Böyle bir zamanda herkesin yardımı işe yarar.»

Bu havada Sam'in köye gitmesi Susan'ı ürpertti, ama hiçbir şey söylemedi. Laelia'yı olduğundan da fazla endişeye sürüklemeye gerek yoktu. Zavallı kızcağız zaten çok kötü durumdaydı.

Bunu anlayan Kaleb sesine neşeli bir hava vererek Laelia'ya döndü. «Fırtına geçtiğinde hepimiz köye gideceğiz, Laelia. Ben de yeni bebeği görüp yeni babayı kutlamak istiyorum. Bu arada Sunbird'le birlikte olacağım.»

Bölüm 12

öğleden sonra başlayan rüzgâr akşam iyice sertleşti, ama yağmur hâlâ gelmemişti.

«Belki de fırtına bizim adaya uğramadan geçer,» dedi Susan. Ellerini göğsünde birleştirmiş, sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu.

«San Francisco'nun güzel sisini özledim,» dedi Essie. Bir dergi alıp sonra yine bıraktı. «Fırtınalar beni çok korkutur. Bunu sizin bilmeniz de de bir sakınca yok.»

«Bir an önce yağıp bitse.» dedi Helen, rahatsız bir sesle. «Daha önce hiçbir fırtınanın gelmesi bu kadar uzun sürmemişti.»

Laelia, mutfaktan, elinde bir çay termosu ve sandviçlerle döndü. Solgun görünüyordu.

Kaleb gideli altı saat olmuştu. Helen ahır te-
lefonla aramıştı, ama bir cevap alamamıştı. Acaba hâlâ Sunbird'in başında mıydı, yoksa Sam'in arkasından o da köye mi gitmişti?

Susan pencereye yürüyüp dışarıyı seyretilme, ye başladı. Palmiye ağaçları iki büküm olmuştu, ormandaki çeşitli bitkiler de havada uçuşup duruyordu. Genellikle, evden plajı görmek olanaksızdı. Ama şimdi, ağaçlar eğilip durduğu için. Susan denizi görebiliyordu. O anda boğazına bir şey takıldı. Plaj yok olmuştu. Güçlü,

önündeki her şeyi içine alan dalgalar sahili yıkıyorlardı. Kaleb'in daha ilk gün gösterdiği o güzel plaj şimdi yoktu. Gözleri yaşlarla dolar-ken kendi aptallığına kızdı genç kadın.

«Gözlerinizde yaşlar var,» dedi Laelia yumu-
şak bir sesle. «Mr. Kaleb için mi endişeleniyor
sunuz?» ^

Susan, genç kızın elini tuttu. «Yalnızca fır-
tına için. Kaleb'in kendine bakabileceğini bili-
yorum.»

Laelia derin bir iç geçirdi. Ben de kendi ko-
cam hakkında öyle düşünürdüm, Miss Susan.
Ama o da aynı bunun gibi bir fırtınada bir
ağacın altında ezilmişti. Daha yağmur başla-
madı, neden ahıra biraz kahveyle sandviç gö-
türmüyorsunuz? En azından böyle oturup dü-
şünmekten kurtulursunuz.»

Susan da saatlerdir bunu yapmak istiyordu,
ama sormaya korkmuştu. Şimdi Laelia'nın ken-
dişini desteklediğini bildiği için, Helen'le Essie
ye ahıra gideceğini söyledi. Karşı çıkmamaları
genç kadını çok şaşırttı.

Laelia su geçirmez bir çantaya sandviçler
ve bir termos kahveyi koyarken Susan da, fır-
tınanın şiddetlenmesi halinde, Kaleb'le kalaca-
ğına dair kadınlara söz veriyordu.

Ahıra giderken, yarı yolda, göğü yırtarcasına
bir şimşek çaktı. Onu izleyen gök gürültüsü de
sanki toprağı sarsmıştı. Susan, iki kez, yere dü-
şen ağaçlara takılıp sendeledi.

Yağmur öylesine birdenbire boşandı ki, Su-
san anında sıırıslam olmuştu. Şimşek bir kez
daha ahıra yakın bir yerde çakıp etrafı aydın-
lattı. Susan son metreleri koşarak ahırın ağır
kapısına vurmaya başladı. Kapı, fırtınaya kar-
şı içerden kilitlenmişti. Genç kadına cevap ve-
ren yalnızca gök gürültüsü oldu. Susan bağı

rı, fırtınayla yansıyan bir öfkeyle kapıyı tekmelemeye başladı. «Tanrı cezanı versin Kaleb Knight!» diye bağırdı. «Eğer içeride değilsen, ben...» Çığlıkları hıçkına dönüşürken bir çift el uzanıp onu içeri aldı.

«Kes sesini ve bir aptal gibi davranmayı da bırak.» diye emretti Kaleb. Onu yan kapılardan birinden içeri sokmuş ve yere bırakmıştı.

Bir kadının sesinin fırtınayı bile bastırabileceğini hiç ummazdım.»

Yüzündeki öfke, kızgın gökyüzü gibiydi. Zelim yeşil gözleri genç kadının ıslak saçlarıyla, vücuduna yapışmış giyeceklerinde dolaştığı an aralarında bir elektriklenme oldu. Susan'ın ayakları dibinde küçük bir göl oluşmuştu ve üşümediği halde tir tir ütiyordu.

«Çok kötü görünüyorsun canım. Evden dışarı çıkmak için annemi nasıl kandırdığını anlat-sana bana. Yoksa gizlice mi kaçtın?»

Susan, kendisini içeriye çekerken en az onun kadar ıslanmış olan bu adama koşup sarılmak istemişti. Ama bu nefret dolu sözler yine öfkelenmesine yol açtı. «Buradayım, çünkü ailen seni çok merak ediyor Kaleb Knight. Telefonun bozulduğunu anladığın an eve gelip haber verseydin, şimdi burada olmazdım.»

«Benim için bu kadar endişelenmenize sevindim,» dedi Kaleb alayla. «Ama evle ahır arası o kadar uzun bir mesafe değil. Aranızdan herhangi biri gelip bana bakabilirdi.»

«Ben de bunu söylemeye çalışıyorum,» diye cevap verdi Susan soğukkanlılıkla. «O kadar uzak değil. Sen de aynı kolaylıkla eve gelebilirdin.»

«Sunbird'ü bırakamazdım. Zor anlar geçiriyor.»

Kaleb'in cümlesi bir gök gürültüsüyle yarıda

kesildi. Ama söyledikleri Susan'm öfkesinin en-dişeye dönüşmesine yetmişti.. Beceriksiz bir şekilde sandviçleri ve termosu Kaleb'e uzattı. «Ebeler de yemek yemeli. Yapabileceğim bir şey var mı?»

«İlk iş olarak o ıslak elbiseleri üstünden çıkar. İçeride bir havluyla bir iki parça giyecek bulacaksın, Kahve içmek için fincan da var, yanılmıyorsam. Sandviçleri masanın üstüne bırak. Daha sonra yiyeceğim,» dedikten sonra yürüyüp uzaklaştı.

Neden bu kadar nefret doluydu sanki? Susan, onun duygusal, anlayışlı bir yanı da olduğunu biliyordu. Bir iki kez onu böyle görmüştü.

Genç kadın içini çekerek yandaki odaya geçti. Zavallı Sunbird yavrusunu kaybederse çok kötü olurdu. 'Böyle düşünme,' diye geçirdi içinden. Eninde sonunda her şey düzelecek, yoluna girecekti.

Kaleb'in bahsettiği giyecekler kendisine en azından üç beden büyük iki beyaz tulumla Sam' in blucini ve beyaz bir tişörttü. Soyunup kurulanıktan sonra bir tulumla tişört giydi. Pantolonun paçalarını üç kez kıvrıdıktan sonra, üstlerine basmadan yürüyebileceğine karar verdi. Ayakkabıları sırlıslıkladı, ama onları giymekten başka çaresi yoktu.

Kaleb içeri daldığı sırada saçını kurutuyordu. Yorgun, ama hâlâ kibirliydi genç adam. «Neden bir kadının ilk düşündüğü şey saçıdır?» diye sordu.

Susan, ona nefret dolu bir bakış attı. «Bana bir çocuk,' yerine 'Kadın,' diye hitap ettiğine göre bunu bir iltifat olarak almalıyım, ama yine de içimden bir ses senin benimle alay ettiğini fısıldıyor.»

«Alay etmek için çok yorgunum, ama baba-

sının giyeceklerini giymiş bir çocuğa benzediğini de söylemeden geçemeyeceğim.»

«Neden Sunbird'ün yanında değilsin?» diye sordu Susan. Havluyu bir kenara bıraktı. Küçük bukleler halini almış olan saçını düzeltmesi olanaksızdı.

«Biraz dinlenmeye geldim. Sunbird ter içinde kaldı, ama henüz bir şey olduğu yok. Daha önce de onun gibi bir kısırağım vardı. Aynı anda iki tay birden doğurmaya çalışıyordu, fakat ikisi de gelmiyordu.»

«Sunbird de ikiz bekliyor olabilir mi?»

«Onun sorununun bu olduğunu sanmam. Galiba tay ters dönmüş. Benim çıkarmam gerekecek.»

Bu düşünce Susan'ı ürpertmişti, ama gülümsemeyi başardı. «Yapılacak olan her şeyi hiç zorlanmadan yapacağına eminim.»

«Tabii yapacağım şekerim. Ben istediğim her şeyi elde ederim.»

«Galiba kadınlardan söz ediyorsun,» dedi Susan kahve koyarken.

«Bu da nerden geldi aklına?» Kaleb hafifçe gülümsüyordu. «Senin aklında böyle bir düşünce mi var yoksa?»

Gözleri birleştğinde Susan'ın kalbi delice çarpmaya başlamıştı, ama Kaleb genç kadını yalnızca yanağından öpmekle yetindi.

«Şimdi, iyi bir kız olup kahveni bitir, sonra da gidip ne yapabileceğimize bakalım.»

Olanları kavrayamayan, ama reddedildiğini anlayan Susan, Kaleb'i Sunbird'ün yanına kadar izledi. Kendini çok kötü hissediyordu. Bir kaç dakika önce, eğer Kaleb onu kollarına alırdı buna hiç itiraz etmeyecekti.

Sunbird'ün yattığı yerin üstündeki ampul, yağmur ve gök gürültüsünün tesiriyle bir ya-

nıyor bir sönüyordu.

«Eğer sönerse, feneri al ve bana doğru tutmaya hazır ol,» dedi Kaleb. «Önümde tutup, is tediğim yöne çevirmen gerekecek. Bunu yapabilir misin?»

Susan başını salladı, ama kalbi heyecanla çarpıyordu. Sunbird ter içinde kalmıştı ve acıdan inliyordu. Kısrağın bu hali Susan'ın içini parçaladı. «Yavaş ol, kızım,» dedi ata. Dizlerinin üstüne çöküp kısrağın boynunu okşamaya başladı.

Kaleb bir iki dakika için onlan bırakıp, bir kova kaynar suyla döndü. Üstündeki gömleği çıkarmıştı. Kovaya biraz antiseptik katınca suyun rengi süt beyazına döndü. Susan bakışlarını kısrağın üzerinde tutmaya çalışıyor, ama Kaleb'in yan çıplak vücudu göğsünde bir şeyleri kıpırdatıyor ve boğazını kurutuyordu.

«Onunla konuşmaya devam et,» dedi Kaleb. Susan'ın üstünde bıraktığı etkiyi fark etmediği belliydi.

Sunbird şimdi kesik kesik soluyordu, «Dayan kızım,» diye mınıdandı Susan. Kaleb'e endişeye bakmaktan da kendini alamamıştı.

Kaleb alnında biriken terleri koluyla sildi. Tanrı cezasını versin!» diye küfretti yerini değiştirirken. Ümitsizce Susan'a baktı. «Böyle zamanlarda, 'Keşke veteriner olsaydım,' diyorum. At doğurtmak, uzun bacakları yüzünden, hiç bir zaman kolay değildir. Ama bu durum çok daha zor.»

Bir şimşek daha çakınca Kaleb başını salladı. «En iyisi, sen şimdiden feneri alıp yanıma gel»

«Uzun süre önce, bir buzağının doğmasına yardım etmiştim,» dedi Susan zor duyulan bir sesle. «O zaman ip kullanmışlardı, İşe yarar mı

dersin?»

Kaleb, Susan'a bakarak, «Yarayabilir,» dedi. «Böylece arka ayaklarını dışarı çekebilirim belki. Duvarda asılı bir ip olacak.»

Susan hemen koşup ipi getirdi. Sunbird acıdan kıvranıyordu.

«Kaybedecek vaktimiz yok,» diye mırıldandı Kaleb. Arka ayaklardan birini hemen bağlamıştı. «Tamam bir dahaki sancıyla biz de harekete geçeceğiz.»

Kısırak titreyip kasılmaya başlayınca Susan nefesini tuttu. Kaleb müthiş bir kuvvetle çekmeye başlamıştı. Birazdan önce tayı ıslak kuyruğu sonra da tamamı Kaleb'in titreyen kollarındaydı.

Tay anında tepinmeye başlayınca Susan'ın gözleri yaşlarla doldu.

«Başardık!» diye bağırdı Kaleb de aynı sevinçi duyarak. «Şu güzelliğe baksana.» Soluk renkli tayı bir havluyla silmeye başlamıştı. «Ay ışığı renginde bir kız.»

«Küçük Moonbeam,» diye mınıdandı Susan dizlerinin üstüne çökerken. Küçük kahverengi gözler kendininkilerle karşılaşınca ıslak bir burun elini kokladı. «Ne kadar güzel bir isim.»

«Seyretmesi de ne kadar güzel, değil mi?»

Gerçekten de öyleydi. Sunbird yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalıştı. Yavrusuna bakıp, onun yanına yaklaştı. Bir iki dakika sonra tay titreyen bacakları üstünde ayağa kalkmış, Sunbird'ün yanına sokulmuştu.

Kaleb ayağa kalkarak gerinmeye başladı. «Artık bize ihtiyaçları kalmadı. Bir sandviç ne dersin?»

Susan başını salladı. «İkisi birlikte ne kadar güzel görünüyorlar,» dedi yumuşak bir sesle.

«Fırtınadan sonra da göreceklerine inanama-

yacaksın,» dedi Kaleb kısık bir sesle. «Anlatmakla olmaz, insanın kendisinin görmesi gereken bir şey.»

Kaleb içerideki odaya bağlı banyoda duş alırken, Susan kahveleri ve sandviçleri hazırladı.

«Laelia bu» sefer neli yapmış?» diye sordu Kaleb genç kadının yanına gelince.

«Tavuklu.» Susan ona bir sandviç uzattı. Kaleb mavi gömleğini yalnızca yarıya kadar iliklemişti. Susan'ın gözleri ister istemez onun bronz rengi göğsüne takıldı.

«Şerefimize,» diye gülümsedi Kaleb, fincanını kaldırarak. «İyi yapılan bir işin şerefine.»

que

B ö l ü m 13

Fincanlarını tokuşturdukları zaman Susan kızardı. Kaleb'le son kez şerefe kadeh kaldırdıkları gece, ağaç evinde o müthiş kavgayı ettikleri geceydi. O gece ondan gelecek her saldırıya karşı ne kadar savunmasızsa şimdi, şu anda da o kadar savunmasızdı. Bunun nedeni fırtına ya da birlikte yaşadıkları bu sevinçli anlar mıydı acaba? Bu adama karşı olan duyguları gün geçtikçe kötüye giden bir hastalık halini alıyordu.

Hiç konuşmadan sandviçlerini yediler. Susan, Kaleb'in gözlerine bakamadığı halde, onun kendisine baktığını hissediyordu. Ne düşünüyordu acaba? Susan'ı baştan çıkarmanın ne kadar kolay olacağını mı? Genç kadın hislerini belli edip etmediğini düşündü. Ne olurdu sanki Kaleb'e buz gibi bir nefretle bakıp ne bir erkek ne de bir arkadaş olarak ona ihtiyacı olmadığını genç adama kanıtlayabilseydi? Kaleb'in bir daha kendisine dokunmasına izin vermeye ceğine dair kendi kendine söz vermişti, ama yine de, onun ellerini, dudaklarını düşündükçe titremekten kendini alamıyordu.

«Çok şiddetli bir fırtına,» dedi Kaleb sessizliği bozarak. «Şimdiye kadar geçip gitmiş olmıydı.»

Susan, başını sallayarak, en sonunda onun gözlerine bakma cesaretini buldu. «Bunu annen de söyledi.»

«Hımm. Gök gürültüsü durdu galiba.»

Susan bunu fark etmemişti, ama şimdi, dikkat edince, gök gürültülerinin zayıfladığını duydu. «Yani, şimdi eve dönebilir miyiz?»

«Yağmur ve rüzgâr durmadan olmaz. Korkarım, bir süre daha buradayız canım. Ben, 'Gidebiliriz,' diyene kadar da burada kalacağız.»

«Sen benim koruyucum değilsin,» diye cevapladı Susan. Yine paniğe kapılmaya başlıyordu. 'Ya fırtına bütün gece sürerse...' diye düşündü. Bir saat bile daha dayanabileceğini sanmıyordu. «Eğer ben gitmeye karar verirsem, sen beni durduramazsın,» dedi.

Kaleb masadan kalkarak Susan'ı kolundan tuttu. «Bütün adayı dolaşıp seni arayamam.»

«Yalnız başıma buraya gelmeyi başardım, dönmeyi de başarabilirim. Şimdi, beni bırak!» Kaleb'den kurtulduktan sonra bir adım geriledi. «Sen... sen, seni tarif edecek kelime bulmıyorum.»

Kaleb gülümsedi. «Ben, gördüğüm zaman, arzuyu anlayabilen bir erkeğim. Susan McRay. Ve, şu anda da, senin gözlerinde görüyorum onu. Mor arzu kıvılcımları. Eğer yapabilseydim, şu anda, buraya geldiğin güne dönmek isterdim. Sen deniz uçağından inerken açık kollarım ve yeminlerimle karşılamak isterdim seni. Adada geçirdiğin bu günleri hiç unutamayacağın kadar güzel geçirtmek için ettiğim yeminlerle. Keşke her şeye en baştan başlayabilseydik teinetti. Senin düşündüğün gibi bir adam olmadığımı kanıtlamamın tek yolu bu olurdu.»

Başka, Mr. Knight? Bunlar sadece laf. Sizin bu tatlı konuşmalarınızı daha önce de din-

ledim ve her seferinde beni kırdınız. Bunun tekrarlanmasına izin vermeyeceğim.»

«Aramızda olanlar nasıl inkâr edersin? Biz-i kader bir araya getirdi. İki kırık kalp. Ama sen bize bir şans tanısan, ikimiz de acımızı biraz olsun hafifletebiliriz.»

Kaleb, Susan'ın omuzlarını acıtana dek sık-tı. «Aramızda oluşan bağı inkâr edebilir mi-sin?»

«Çek ellerini üstümden!» diye bağırdı Susan. «Eğer böyle bir bağ oluştuysa da, bu, günler önce yok oldu. Şimdi senden nefret ediyorum.»

«Sen kavga istiyorsun küçük cadı,» dedi Kaleb. «İstedğin gibi olsun.»

Susan'ın bağrışlarına aldırmadan genç kadını kollarına aldı, karanlık bir köşedeki saman-ların üstüne attı. Susan'ın çılgınlıkla Kaleb'in zalim dudakları tarafından bastırılmıştı. Genç adam çok güçlü, kendisi ise çok zayıftı.

«İhtiras tüm vücudunu sarıyor,» dedi Kaleb. «Benden nefret ettiğini söyle. Gözlerime bak ve benden ne kadar çok nefret ettiğini söyle. Hissettiklerini inkâr et. Ben de sana yalancı olduğunu söyleyeyim.»

Kaleb'in kendine olan güveni Susan'ı öfke-lendirmişti. Bir ara tüm gücünü toplayıp ayağa kalkmayı başardı. Kaleb'in sesine aldmış etme-den kapıyı açıp, gecenin karanlıklarına daldı. Yağmur ve rüzgârda ilerlemeye çalışırken, her şeyin neden böyle denetimi dışına çıktığını dü-şünüyordu. Çok aptaldı.

Kocaman bir ağaç büyük bir gürültüyle tam önüne düşmeden bir saniye önce Kaleb'in se-sini duydu. Daha olanlar anlamadan Kaleb'in güven verici kolları arasındaydı.

Ahıra geri dönerlerken yolda hiç konuşmadı, lar. Ama içen girdikten sonra, Kaleb kapıyı

kilitlerken. «Laelia'nın kocası düşen bir ağaç yüzünden öldü,» diye mırıldandı. «Yoksa duymadın mı? Sapphire Adası'nın fırtınalarını iyi bilen güçlü bir insandı, ama ağaç beynini parçaladı.»

«Yeter!» diye çılgılık attı Susan. Kendi de, şu anda, Laelia'nın kocası gibi ölmüş olabilir.

İkisi de iliklerine kadar ıslanmışlardı. Kaleb hiç de nazik olmayan bir şekilde genç kadını içerdeki odaya götürdü. «Havlu var. ama giyecek bir şey kalmadı. Ben yine de, Sam'in blucini giyebilirim.» Yeşil gözlerinde alay pırıltıları belirdi. «Senin ne giyeceğin ise kendi sorunun.»

«Durum ciddiye bile uyarca davranamıyorsun, değil mi? Hayatımı kurtardığın için sana çok şey borçluyum. Ama, bu bile, bana ayağının altında dolaşan bir köpek muamelesi yapma hakkını sana vermez. Elbiselerimi çıkarıp, çırılçıplak dolaşmam çok hoşuna giderdi herhalde.»

«Haklısın, giderdi,» diye cevap verdi Kaleb. alaylı bir tavırla.

«Senden nefret ediyorum.»

«Belki.» Yeşil gözleri kararmıştı. «Ama ben kendi vücudum altında titreyen bir vücut ve ateşli bir çift göz hatırlıyorum. Cennete ne kadar yaklaştığımızı da hatırlıyorum. Bunu yine yapabiliriz.»

Yaklaşıp, elleriyle Susan'ın omuzlarını kavradı, Genç kadının ondan kaçmasına imkân yoktu. Bunu istemiyordu da zaten...

«Seni istiyorum,» dedi Kaleb, genç kadının tulumunun düğmelerini açarken. «Çok güzel-sin ve de çok istekli. Sana bir dokunuşumla...»

Susan artık nefes bile alamıyordu. Kaleb genç kadının tulumunu ve tişörtünü çıkannca

Susan çırılçıplak kalmıştı, ama bu umurunda değildi. Kaleb'in yeşil gözlerinin büyüüne kapılmıştı. Genç adam, göğüslerine uzanınca Susan inledi. Üstünde sanki küçük kelebekler dansediyor, dizleri gittikçe kuvvetten düşüyordu.

Kaleb gömleğini çıkardıktan sonra, Susan'ı tekrar kendine çekti.

«Ay ve yıldızlar senin şu andaki güzelliğin yanında sönük kalır,, dedi Kaleb kısıp bir sesle. «Seninle yarını düşünmeden sevişmek istiyorum.»

«Beni şimdi sevmezsen yarın hiç gelmez,» dedi Susan, "Vücudunun her noktası Kaleb'i arzuluyordu. «öp beni, lütfen, öp beni.»

Bu yalvarışa karşılık olarak Kaleb onu öpmeye başlayınca, istekli ve en az kendininki kadar ihtiras dolu bir ağızla karşılaştı. Susan, genç adama aşık olduğunu düşündü, ama Kaleb onu sevmiyordu. En sonunda, kendisi de bu durumu kabullenmişti. Yine de sevişmeleri büyük bir mutluluk olacaktı.

Kaleb onu kaldırıp, yine samanların üstüne yatırdı. Genç adam Susan'ın göğüslerini öperken, genç kadının elleri de onun saçlarını tutuyor, bırakmıyordu.

Susan, Kaleb'in altında hareket ederken ona olan aşkını haykırmak istiyordu.

İhtirasları sönerken. Susan bir defanın yetmeyeceğini düşündü. «Harikaydın,» diye fısıldadı Kaleb, onun burnunun ucunu öperken.

«Hımm,» diye mırıldanarak Kaleb'e iyice sokuldu Susan. Onu henüz bırakmamak istiyordu. Çünkü bıraktığı zaman, sonsuza dek bırakmış olacaktı.

Susan gecenin bir yerinde uyandığı zaman

Kaleb'in üstlerine bir battaniye örtmüş olduğunu gördü. Genç adam uyuyordu, huzurlu ve masum yüzü ise Susan'a çevrilmişti.

Olanları düşününce Susan'm gözleri yaşlarla doldu. Bu geceyi hiçbir zaman unutamayacaktı.

Kaleb gerinerek uyandı. Yeşil gözleri yine ihtirasla parlıyordu. Saçları dağınık, bronz teni pırıl pırıldı. «O kadar güzel uyuyordun ki, seni rahatsız etmeye kıyamadım, canım. İyi ki de uyandırmamışım. Henüz seviştiğin bir kadının yanında uyanıp onu eskisinden de çok arzuladığını hissetmek çok güzel.»

Susan biraz yana kaçarak, «O anın büyüsüydü o Kaleb. Sen de öyle söyledin,» dedi.

«Tekrarlanamaz mı?» diye sordu Kaleb. «Bana bak Susan. Bana bak ve ellerimi vücudunda, dudaklarımı seninkilerin üstünde istemediğini söyle. Tıpkı âşıklar gibi...»

«Ama biz âşık değiliz,» diye üsteledi Susan. «Olabiliriz.»

Susan da, daha en başından beri, Kaleb Knight'la olacak herhangi bir ilişkinin, geçici olacağını biliyordu. «Yani iki haftalık bir ilişki mi teklif ediyorsun? Sonra da birbirimize güle güle deyip ayrılacağız, öyle mi?»

«Onu bilemem,» dedi Kaleb. «Havayollarının hem San Francisco'ya, hem de Arizona'ya seferleri var. Belki de biraz uzun süreli bir ilişkiye girebiliriz. Bilirsin, bağ yok, ama tatminkâr bir ilişki.»

«Senin için tatminkâr olabilir, ama benim için değil. Kaleb görmüyor musun? Bu işi bu kadar ileriye götürmemeliydim.»

«Öyleyse neden götürdün? Çünkü sen de beni en az benim seni istediğim kadar istedin. Haydi canım, neden inkâr ediyorsun?»

«Çünkü sen kibirlisin. Belki bunu bağışlayabilirim, ama beni, Sam'i yatağa atmaya çalışan bir kadın olarak düşündüğün için seni hiç bağışlamayacağım.»

«Sadece kıskanmıştım,» dedi Kaleb rahat bir şekilde yatarken. Yine alay mı ediyordu yoksa?

«Kıskanmak mı? Senin gibi adamlar kıskanmaz, Kaleb Knight. Hayatta her şeyin, uzanıp almanız için sizi beklediğini sanırsınız. Sizin karar vereceğiniz tek şey nerede ve ne zaman olacağıdır. Senin cazibene kapıldığım için büyük bir aptalım ben de. Sabahleyin pişman olacaksın derler ya. ben de öyle oldum. Herhalde daha pek çok sabah da bu düşüncesizliğim için pişman olarak uyanacağım. Şimdi eve dönmek istiyorum. Elbiselerim kurumuştur.»

«Eğer gerçekten gitmek istiyorsan,» diyerek battaniyeyi Susan'ın üstünden çekti Kaleb, Susan'ın nefesi kesilmişti. «Bu bir protesto muydu? Hımm, emin değilim.»

«Lütfen,» diye yalvardı Susan, ondan kaçmaya çalışırken. Nesi vardı? Ona hiç 'hayır' diyemeyecek miydi?

Kaleb, Susan'ı yere yatırıp yanına uzandı. Işığa gelen bir pervane gibi, Susan'ın ağzı Kaleb'in dudakları için açılmıştı.

«Sen bir cadısın,» dedi Kaleb genç kadının üstüne çıkarak. «Bana bir büyü yaptın ve eğer sana sahip olamazsam ölürüm.»

«Kaleb, lütfen yapma,» diye mırıldandı Susan zayıf bir sesle.

«Sana yaptıklarımдан hoşlanmadığını söyle bana,» diye fısıldadı Kaleb, onun dudaklarıyla oynarken. «Beni istemediğini söyle. Seni bırak, mamı söyle, teinetiti. O zaman bırakırım. Hiçbir zevk almadığını söyle, ben de bu gece olanları unutayım.»

Susan söyleyemedi. Ağzından tek kelime çıkmıyordu. Bu adama deli gibi âşıktı çünkü,

«Hımm, ben de öyle düşünmüştüm,» dedi Kaleb. İkimiz de bunu inkâr edemeyiz, onun için zevki almaya bakalım, benim seksi oyun arkadaşım. Yarını yârın düşünürüz.»

Susan o sabah daha sonra giyinirken, 'Kaleb için sadece seksi bir oyun arkadaşı mıyım?' diye düşünüyordu. Pantolonun fermuarını çekerken elleri titredi. 'Kullanıldıktan sonra atılacak olan seksi bir oyun arkadaşı,' dedi içinden.

Ahırdan çıktıkları zaman Susan bir iki devrilmiş ağaç ve dallarla, yerdeki çiçek yığının-dan başka her şeyin eskisi gibi olduğunu görmüştü. «Ne kadar güzel,» diye fısıldadı. «Daha fazla hasar olacağını sanmıştım.»

«Hasar var,» dedi Kaleb. «Sadece sen yanlış yerlere bakıyorsun. Görmek istediğini görüyorsun. Nemli ve hayat dolu bir orman... Kuşlar bile daha parlak görünüyor.»

«Senin kuşların,» diye bağırdı Susan.

Kaleb gülümseyerek ıslık çaldı. Üç kuş da hemen ağaçlardan aşağıya indiler.

«Hiçbir zaman uzaklaşmıyorlar, değil mi?» Susan gülümsemekten kendini alamamıştı.

«Dayanılmaz cazibem yüzünden,» diye cevapladı Kaleb bembeyaz dişlerini göstererek, «Her zaman yakınımdadırlar ve her çağırışımda gelirler. Sen de onlar gibi yumuşak başlı olacak mısın?»

Alay ettiğini bildiği halde Susan öfkelen-di. -Ben senin kuşlarından biri değilim, Kaleb Knight. Bana ıslık çalıp istediğini yaptırabileceğini sanıyorsan aldanıyorsun.»

Kaleb durarak Susan'ı kendine doğru çekti. -Belki de öyle değildir. Sana böyle dokunduğumda veya böyle öptüğümde bana karşı gele.

biliyor musun?»

Budaklan Susan'ınkilerin üstüne kapanmıştı. Genç kadın yine ona teslim olmuştu.

«Hiç sanmıyorum zaten, canım. Ve ister inan ister inanma, bunu bilmek benim çok hoşuma gidiyor. Saman ve bir aşk gecesi gibi kokuyorsun.»

«Ve sen Kaleb Knight,» dedi Susan sertçe, «aşk gecemizin sona erdiğini artık kabul etsen iyi olacak.»

Kaleb yeşil gözleriyle Susan'ın kızarmış yüzüne baktı. «Göreceğiz, teinetiti, göreceğiz. Belki de aşk gecemiz daha yeni başlıyordur»

que

B ö l ü m 14

Ağaç evine geldiklerinde Susan'ın gözlen sevinç gözyaşlarıyla dolmuştu. Küçük yuvası fır tınaya dayanabilmişti. Gölün kenarında bir iki dalla verandanın üstündeki yapraklar haricinde her şey yerli yerindeydi.

Kaleb panjurları sabah güneşine açarken gülümsedi. «Ben bir şey yaptım mı iyi yaparım,» dedi. Dikkatle Susan'ı süzdükten sonra, «Gözlerinde bir iki damla yaş mı görüyorum?» diye sordu.

Susan başını sallayıp arkasını döndü. Kendini aptal gibi hissediyordu. Bu adayı, ağaç evi ni ve buradaki her şeye hükmeden bu adamı çok seviyordu, ama yakında hepsini terk etmek zorunda kalacaktı.

Demek ki ağaç evine çok bağlandım. Hımm?»

Susan tekrar başını salladı ama konuşamadı, Kaleb kollarıyla onu sarıp kendine çektiğinde bile bir şey diyemedi. «Seni korkuttuğum için özür dilerim, canım. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen ağaç evime olan bağlılığının çok hoşuma gittiğini söyleyebilirim. Burada daha fazla kalmak istiyorsam bile, yine de gidip an, neme bakmalıyım. İki aspirinle bir sıcak banyo alıp kahvaltıya gelmeni tavsiye ederim. Fır-

tınadan sonra Laelia'nın kahvesiyle ananas kurabiyeleri çok iyi gelir.»

Susan, Kaleb'in evden çıkıp kapıyı kapamasından sonra bile hâlâ onun kollarını kendi omuzlarında hissediyordu.

Sonunda verandaya çıkıp başını güneşe doğ. nı çevirdi. Ada kendisini büyülemişti, ama yakında onu bırakmak zorundaydı. Kaleb Knight'ı da kafasından şimdi atamazsa kalbi çok fena kırılacaktı. Onu hiçbir zaman unutmayacak ve hep sevecekti, ama ondan uzak durması şarttı.

Bir saat sonra Susan ev sahipleri ve Kaleb'le evin verandasında buluştu. Gözlerini ondan kaçtırmaya çalıştıysa da, genç adamın üstüne beyaz bir pantolonla gömlek giymiş olduğunu fark etti.

«Evet, şimdi tamamlandık,» diye gülümsedi Helen, Susan'ı öperken. «Aç mısın? Laelia bir kutlama kahvaltısı hazırladı.»

«Çok güzel görüldüğünü söylemeliyim.» dedi Essie. «Ahırda geçirdiğin o büyük sıkıntılardan sonra bile,» diye de ekledi.

Susan'ın nefesi kesilmişti. Kaleb'e bakınca onun çok eğlendiğini fark etti. «Sıkıntı mı?» diye sordu.

«Sunbird'ün doğumu, elbette. İp kullanma, nın senin fikrin olduğunu öğrendik.»

Kaleb'in gözleri alaylı bir ifadeyle parladı. «Aslında Susan'ın tek fikri bu değildi. Akıllı olamayacak kadar güzel görünüyor, ama inanın bana sürprizlerle doluymuş meğer.»

Susan, Kaleb'in bu yorumuna cevap verecek gücü kendinde bulamadı. Tam beklediği gibi, genç adam çok kötü davranıyordu.

«Gel, biraz kahve al,» dedi Kaleb. «Sabahleyin içilen ilk kahveden daha güzel bir şey düşünemiyorum.»

Susan fincanını alıp sırtını Kaleb'e döndü. «Sam'den haber aldınız mı?» diye sordu konuyu değiştirerek.

Helen başını salladı. «Bir iki dakika önce geldi. Köye pek bir zarar gelmemiş. Hepsini onarılacak şeylermiş. Kısrağın haberine de çok sevindi. Kaleb de şimdi bize ona Moonbeam adını koymanın senin fikrin olduğunu anlatıyordu.»

«Kaleb bize resimlerinden de bahsetti.» diye devam etti Helen. «Görmeyi çok isteriz. Sam'in de senin bir resmini yaptığını söyledi. Onun bu yeteneğinden yeni haberdar oluyorum.»

«Resimlerim aslında. boyamadan önce yaptığım basit karakalem çalışmalar.» dedi Susan, sesinin titremesini önlemeye çalışarak. «Sam'in de gerçekten yeteneği var. Ona bir iki ders vermeyi teklif ettim.»

Helen başını salladı. «Bir kitabı sadece kapakına bakarak anlayamıyoruz, öyle değil mi?»

Tabii ki hayır,» diye gülümsedi Kaleb. «Kilapların da pek çok sayfası vardır.»

Söylediği her şey çift anlamlı olduğu için Susan gittikçe sinirleniyordu. Kaleb'in cehenneme kadar yolu vardı. Neden Susan'ı rahat bırakmıyordu, sanki?

Laelia tam bu anda herkesi kahvaltıya çağırırdı. Ananas kurabiyeleri, sosis, yumurta ve taze portakal suyu; hepsi tek kelimeyle nefisti'.

Yemeğin ortasında Essie, Helen'in kolunu çekti, «Acıkmış gibi yiyorlar sevgili Helen. Biz gittiğimizde neden iştahlarının kapandığını da halâ öğrenemedik.»

«Bize anlatmak istediklerini de sanmıyorum. Essie Mae. Onun için bu konuyu kapatsak iyi olacak.»

«Bu konuyu olduğundan fazla büyütüyorsunuz-

nuz siz de,» dedi Kaleb, rahat bir tavırla. «Susan sanatına, ben de kitabıma o kadar çok dalmıştık ki yemek yemek aklımıza bile gelmedi. Öyle değil mi Susan?»

Helen şüpheyle başını kaldırdı. «Bir şey demiyorsun. Neyse sizin sanatınıza karışamam. Ayrıca bu yaşlı beynimi zorlamak için fazla güzel bir gün. Havayı koklasanız. Ne kadar güzel, değil mi?»

«San Francisco'da da hava çok güzeldir, sevgili Helen,» dedi Essie.

Susan bu tartışmaya girmemek için parmaklılara yürüdü. Çok geçmeden Kaleb de yanına gelmişti. «Neden onlara böyle bir sebep uydurdun?» diye fısıldadı Susan.

«Seni kurtarmak istedim, o kadar. Annem bir sürü soru soracak, sen de zor durumda kalacaktın, Ayrıca samanlarda boğuşmaya devam edeceksek böyle bir nedene ihtiyacımız var. Tabii sen ne yaptığımızı onlara anlatmak istersen o başka.»

Susan sinirlenmişti. «Böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin? Beni zor durumda bırakan tek olay seninle olan ilişkim. İnanılmaz derecede kendini beğenmişsin. Aramızda her şey bitti. Anlamıyor musun, bitti.»

«Yavaş ol. Birazdan tartışmaları bittiğinde bizim de tartıştığımızı anlayacaklar. Bu da onlara, cennette her şeyin yolunda olmadığını gösterecektir. Neden onların dikkatini çekelim? Birbirimize gülümsersek, onların romantik kalplerini de mutlu etmiş oluruz.»

«Hiçbir zaman,» diye üsteledi Susan, «Benimle oyun oynayamayacaksın.»

«Oyun mu? Ben bunu bir aşk ayini olarak kabul ediyorum.»

Kaleb, Susan'ın o kadar yakınındaydı ki genç

kadın geri çekilmek zorunda kaldı. Kaleb'in orman yeşili gözleri geçip giden fırtına kadar tehlikeliydi. Susan bir an bu gözlere bakınca kendini kaybedecek gibi oldu.

«Eğer çok bilmek istiyorsan söyleyeyim. O andaki aptallığımdan dolayı çok pişmanım. Aramızda bir yakınlık olduğunu ben de kabul ediyorum. Fiziksel bir yakınlık ama, hepsi bu kadar. Şimdi izinle günümü resim yaparak geçirmek istiyorum,» dedi Susan.

«Merak etme. Ben de zaten Laelia'yla köye gideceğim. Onun için bir iki saat emniyette sayılırsın.»

«Emniyette mi? Şuna huzur desen daha olacak.» Daha fazla tartışmanın bir yaran ol madığını anlayarak. Susan kadınların yanına döndü. Yüzlerindeki ifadeden Kaleb'le konuşuklarının en azından bir bölümünü duymuş oluklan anlaşılıyordu.

'Bir problem mi var, canım?» diye sordu Helen dikkatli bir şekilde.

«Galiba oğlun bir sorun yaratıyor,» diye mırıldandı Essie.

Bu sırada Kaleb, Susan'ın arkasında hemen belirmiş, kolunu onun omzuna atmıştı. «Ben masumum,» dedi gülümseyerek. «Düşündüğünü nüzün tam tersine Susan'la ben çok iyi geçiniyoruz. Ama Susan galiba geçen gecenin heyecanını üstünden atamadı. Gidip biraz uyusa iyi olacak. Uyumaya pek vaktimiz olmadı.»

«Belki de haklısın, canım.» diye sözünü kesu Susan. Alaylı bir tavırla konuşuyordu. «Ama uyuyarak vakit harcayacağıma resim yapmayı tercih ederim. Aklıma gelmişken söyleyeyim. Sam'i görürsen bir ara ağaç evine uğramasını söyle. Onunla çalışmaya başlamak istiyorum.»

«Demek öyle,» diye fısıldadı Kaleb, Susanın

kulağına. Sonra da yüksek sesle, «Söylerim, canım. Ama hemen bekleme. Sam'in işleri çok fazla ve çeşitlidir.» dedi.

Günün yirmi dört saati de çalışır mı?» diye sordu Susan, kaşını kaldırarak. Kendine hâkim olabildiği için seviniyordu.

Tabii ki hayır.» diye cevapladı Helen. «Kaleb bu ne biçim konuşma? Sanki Susan'ın Sam'e ders vermesini istemiyor gibisin. Bence bu çok güzel bir fikir.»

Susan kendini Kaleb'den kurtararak. «Teşekkür ederim.» dedi nazikçe. «Şimdi sahiden gitmeliyim. Laelia'ya benim için teşekkür edin. çok güzel bir kahvaltıydı.» Ağaç evine doğru yürümeye başladı.

que

B ö l ü m 15

Bir iki dakika sonra Kaleb ona yetişmişti. 'Sen ne yaptığını sanıyorsun?' diye sordu. «Erkeklerden nefret ettiğini iddia eden bir kadın için iyi bir erkek koleksiyoncususun.»

Susan bu adamla başa çıkmanın tek yolunun onun kendi silahını kullanmak olduğunu öğrenmişti. Aynı kibir ve soğukkanlılıkla cevap verdi.

«Benimle sevişmene izin verdiğim ve Sam'e resim konusunda ders vermek istediğim için mi erkek koleksiyoncusu oluyorum? Ne kadar gülünç. Ayrıca ben hiçbir zaman erkeklerden nefret ettiğimi söylemedim. Bence sen kendi duygularını çevirip bana karşı istediğin gibi kullanıyorsun. Ne derler bilirsin, yarası olan gocunur.»

Kaleb'in yeşil gözleri kısılmıştı. «Bana kadın düşmanı mı diyorsun?»

"Değil misin?"

-Şimdiye kadar öyle mi davrandım?"

«Şimdi öyle davranıyorsun.» diye cevapladı. Susan, gözlerini nefretle kısıarak. «Benim koruyucum gibi davrandığın halde, koruyucum-değilsin. Bana oyun oynamadığını söylüyorsun, ama tanıştığımız ilk andan beri bir kedi fare

oyunu oynuyorsun. Artık yeter. Evime gidip biraz boya yapacağım. Sam'e de sanatın ince liklerini öğreteceğim. Moonflight'a da istediğim zaman ve istediğim yerde bineceğim. Eğer istersem, ormana dalıp o yaban domuzuyla da karşılaşacağım, ama seçim hakkı benim olacak. Geriye kalan iki haftamı senin mahvetmene izin vermeyeceğim. Ya zararsız düşmanlar olursun, ya da birbirimizi görmezlikten geliriz. Sen kendi işine bak, ben de kendi işime.»

Kaleb'in gözleriyle karşılaştığında yanakları kızardı. Ama onun gözlerinde, görmeyi beklediği öfke yerine sadece alaylı bir ifade vardı. «Biz cennet gibi bir adadaki âşıklarız,» dedi kısık bir sesle. «Unutulmaz bir gecenin zevkini beraber paylaştık. Şimdi ise çekilmez bir güne dayanmak zorundayız. Neden, Susan? Gerçeği neden görmek istemiyorsun? Duygularını neden kendine saklıyorsun? Gözlerinden okuyorum Susan. Sen de beni istiyorsun. Ama seni zorla mayacağım. Senden uzak duracağıma söz vermem. Fırtına gibi, kader de taşları kaldıracak, biz de bekleyip ileride olacakları göreceğiz.»

Bu son söylediklerini adeta fısıldadıktan sonra yerdeki yaprakların üstüne basa basa yürüdü ve gitti.

Öğlene kadar. Susan, Luina'yla bebeğin portresini neredeyse tamamlamıştı. Portre, belki de şimdiye kadar yaptıklarının en iyisi olmuştu. Karışık duygularına ve üzüntüsüne rağmen nasıl böyle bir esin geldiğine şaşırmıştı. Belki de nedeni bu düşünce ve duygularıydı.

Bir İki dakika dinlenmek için buzlu çayını alıp oturduğunda, kapının hafif çalışını neredeyse duymayacaktı. Gelenin, Kaleb'den başka biri olmasına dua ederek kapıyı açtı. Kar-

şısında duran uzun boylu Samolıyı neşeyle karşıladı.

«Kötü bir zamanda mı geldim?» diye sordu Sam, hafifçe gülümseyerek.

«Hayır,» diyerek onu içeri aldı Susan. Sam' in giydiği blucinin, fırtına sırasında Kaleb'in giydiğiyle aynı olup olmadığını düşünmemeye çalışarak ona buzlu çay isteyip istemediğini sordu.

Sam başını sallarken Susan'ın üstündeki boyalı ve yıpranmış pantolonla gömleğe bakıyordu.

«Üstümü başımı kirletmeden resim yapmayı bir türlü öğrenemedim,» dedi Susan, ona buzlu çayını verirken. «Gel, ne yaptığımı gör.»

Sam gördüğü resimden çok etkilenmişti. «Siz çok yeteneklisiniz, Miss Susan,» dedi hayran bir şekilde. «Bütün değişik renkleri öğrenmem zor olacak mı?»

«Moonflight'a binmek kadar kolay,» diye gülmüseddi Susan. «İlk önce ne yapmak istersin? Renkleri karıştırıp fırça tutmayı öğrendikten sonra her seçtiğin konu uygun olur.»

Sam göl konusunda karar kıldı. Birkaç saat hiç ara vermeden çalıştılar. Sam'in renklere olan yatkınlığı inanılmayacak derecedeydi. Fırçadarbeleri de aynı mükemmellikteydi.

Saat beşten sonra Susan onu bir palmye ağacıyla uğraşırken bırakıp Helen'e telefon etti. «Şam'la ben hâlâ boyalarla uğraşıyoruz,» dedi. «O yüzden burada bir şeyler atıştırsam daha iyi olacak. Sam çok yetenekliymiş. Eğer sizle çalışmaktan vazgeçip resim yapmaya karar verirse sakın beni suçlamayın.»

Helen güldü. «Bu konuda hiç meraklanma, canım.Sam'e de iyi eğlenceler dile tarafımdan.

olur mu?»

Helen'in tatlılığından güç alan Susan yiyecek bir şeyler hazırlayıp Sam'i çağırmaya gitti. «Picasso bile yemek yemek zorundaydı. Bu yolculuğumun en güzel anı.»

«Siz bizim parlak yıldızınızsınız, Miss Susan,» dedi Sam, yumuşak bir sesle. «Herkes sizin bizden biri olduğunuz düşüncesinde.»

«Luina'nın doğumunda yardım ettim diye mi?» Duygularını bastırmaya çalışarak devam etti Susan. «Ben yapılması gerekeni yaptım. Sam.»

«Ondan daha başka şeyler de var, Miss Susan.» Kızarak devam etti. «Ama bunu söylemek bana düşmez. Bir iki gün sonra karnavalımız olacak. Kayalıklarda fenerle balık tutacağız. Luina geleceğinizi söyledi, bizi şereflendireceksiniz.»

«Benim için bir şeref olacak bu.» dedi Susan. «Çok heyecanlı olacak. Mr Knight da gelecek mi?»

Sam gülümserken beyaz dişleri göründü. «Evet. Miss Susan. Adadaki eğlencelerimizden en beğendiği odur ama merak etmeyin. Her şey düzelecek.»

«O zaman aramızın iyi olmadığının farkındasın?»

«Herkes farkında, Miss Susan. Bizim insanlarımız başkalarının bilmediği şeyleri hemen anlarlar. Siz onu seviyorsunuz. O ise size olan aşkını kendine bile itiraf edemiyor.»

«Yanılıyorsunuz,» diye fısıldadı Susan. Mr. Knight beni sevmiyor. O kimseyi sevemez. Kendi duygularımı inkâr etmiyorum, ama bu umutsuz bir sevgi.»

«Mr. Knight korktuğu için aşkını düşmanlığa çevirdi. Miss Susan. Kalbi Çok kırıldı»

için korkuyor şimdi.»

'Ben de kırılmıştım, Sam, ama benim kalbim bu yüzden taşa dönüşmedi.»

«Her insan aynı şekilde davranmaz ki,» dedi Sam. «Mr. Knight da pek çok insandan daha farklıdır. Kendisiyle sonsuza kadar savaşmaz.»

«Ama benim o kadar çok vaktim yok. Sam. İki hafta sonra gidiyorum.»

«İki hafta bazen bir hayat kadar uzun olabilir. Ahırdan gelirken o da Sunbirdle beraberdi. Gözlerinin anlatımını iyi bilirim. Şu anda çok mutsuz olduğunu anladım. Mutsuz çünkü sizi mutsuz ediyor. Bu da aşkın en belirgin özelliği, değil mi?»

Susan, Sam'in yapmaya çalıştığını takdir ediyordu, ama söylediklerinin doğru olmadığını biliyordu. Sam, Kaleb'i ne kadar iyi tanırsa tanısın, kimsenin Kaleb Knight'ı yeterince anlayabildiğini sanmıyordu.

Bölüm 16

Güneş ışınlarını saçarken rüzgâr da hafif hafif esiyordu. Susan kumun üstüne uzanmış, tembel bir şekilde güneşleniyordu.

Kaleb'i son gördüğü ve Sam'e ders verdiği günden sonra dört gün daha geçmişti. Bu süre içinde sanatıyla uğraşmış. Sunbird ve tayırla ilgilenmiş ve hatta Sam'in yardımıyla tepelelere bile tırmanmıştı. Ama kalbi hâlâ kırıktı.

Yemekleri evde Essie ve Helen'le yiyordu. Helen oğlunun yokluğu için mazeretler buluyorsa da Susanın duygulan ve bedeni gün geçtikçe eriyip gidiyordu. Bir insanın kendj kendini işine kaptırmasının nasıl bir şey olduğunu bilirdi. Ama Kaleb'in ortalıkta görünmeyişinin gerçek sebebi bu muydu acaba?

Susan güneşe arkasını çevirip iç geçirdi. Olayların bu şekilde dönüşmesine sevinmeliydi, ama duyduğu tek şey mutsuz bir boşluk duygusuydu, Kaleb'in alaylı gözlerini, öfkesini ve arzusunu özlüyordu.

Susan, bu gece Laelia ve Sam'le köye gidecek ve fenerle balık tutma törenlerine katılacaktı. Yarın da karnaval, Fia Fia vardı. Kaleb'in de gelmesi bekleniyordu, ama gelecek miydi acaba?

-Samoa güneşine karşı dikkatli olmanı söyledim günden beri sanki bir yıl geçti,» dedi Laelia, Susan'ın yanına gelip diz çökerek. «Ama şimdi şu haline bak. Adadaki herkes gibi karardın. Miss Helen'den bir mesaj getirdim. Saat dörtte yemek yiyeceğiz sonra da atla yola çıkacağız.»

«Uzun süredir buradayım, Laelia. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu geceyi dört gözle bekliyorsun, değil mi?»

«Evet. Bu özel bir gün. Kutlanacak çok şey var. İçine bikinini giy, o zaman sen de bizle balık tutabilirsin.»

«Yoo,» diye güldü Susan. «Sadece seyretmeye gidiyorum.»

«Ama herkes balık tutacak,» diye üsteledi Laelia. Ne kadar çok tutarsak, yarın o kadar çok yiyebileceğiz.»

Susan iyi arkadaşı olan bu güzel kıza baktı. «Mr. Knight da yerlilerle beraber balık tutar mı?»

«Evet,» dedi Laelia gözlerini yere indirerek. Ama bu sefer... Neyse bekleyip göreceğiz.»

«Benim yüzümden gelmeyeceğini düşünüyorsun, değil mi?»

«Mr. Kaleb kendisiyle savaşıyor. Miss Susan. Kendini işine veriyor. Bunu daha önce de yaptı ama bu sefer duygularından kaçıyor. Annesiyle yengesi çok endişeliler. Çok az yiyip, devamlı şikâyet ediyor.»

-Ve bu gece gelmezse de bunun suçlusu ben olacağım,» dedi Susan. -Neden sanki her şey bu kadar karıştı? Onu arkadaşlarından vs sevdiği şeylerden uzak tutmak istemiyorum.

Ben burada kalacağım, o zaman o gidebilir. Törende bulunmak onun hakkı, benim değil.»

Laelia başını salladı. «O inatçı bir adamdır.

Eğer gitmemeye karar verdiyse, senin ne yaptığın onun için önemli değildir. Sana âşık oldu ve bu zayıflığı yüzünden de kendisinden nefret ediyor. Tekrar âşık olmak istemiyordu, Miss Susan, ama yakında gerçeği görecektir.»

«Sen Sam'le birlik olmuş Mr. Knight'ın beni sevdiğini söylüyorsun. Ama ikiniz de yanılıyorsunuz. Beni ancak bir kadın olarak beğeniyor olabilir. Belki Samoa erkekleri daha değişik, sizi yanıltan da budur.»

«Erkekler her yerde aynıdır,» dedi Laelia yumuşak bir sesle. «Aşk da öyle. Aşk hiçbir zaman kolay değildir.»

Saat altıdan biraz önce atları eyerlediler. Ayak üstü bir yemek yemişlerdi, Kaleb ortalıkta görünmediği için herkes onun gitmeyeceğini sanmıştı. Ama Kaleb son dakikada ahıra gelince kimse Susan kadar şaşırmadı.

Sam'le Laeha önde gidiyorlardı. Susan Moonflight'la giderken tam arkasından gelen Kaleb'i düşünmekten kendini alamıyordu.

Susan atını hızlandırarak Sam ve Laelia'nın yanına geldi. Arkada Kaleb'le yalnız kalmak istemiyordu. «Dönüşte, karanlıkta yolumuzu nasıl bulacağız?» diye sordu Sam'e,

«Atlar gözleri bağlı bile evin yolunu bulurlar,» diye cevapladı Sam.

Dar bir patikaya geldiklerinde tek sıra olmak zorunda kaldılar. Susan yine arkada Kaleb'le kalmıştı.

«Benden uzak durmaya mı çalışıyorsun?» diye sordu Kaleb alayla.

«Tıpkı senin bütün hafta benden uzak durmaya çalıştığın gibi,» diye cevap verdi Susan.

«Öyle düşünüyorsun, değil mi? Neden kendimi kitabıma kaptırdığıma inanmıyorsun? Bunu en iyi sen anlayabilirsin sanıyordum.»

Susan yan gözle ona baktı. Ciddi mi söylüyordu? Yoksa bu dört günlük yok oluşunu herkes gibi kendisi de çok mu büyütüyordu? «Seçimini yaptığını sanmıştım,» dedi genç kadın Kaleb kaşım kaldırıp alayla sordu. «Hangi seçimden bahsediyorsun, canım?»

«Sana seçenekleri söylemiştim,» dedi Susan «Ya zararsız düşmanlar olacaktık, ya da bir birimizi görmezlikten gelecektik.»

«Ve sen de benim ikinci seçeneği seçtiğim; sandın. Çok ilginç! Demek ki seçimim senin için epey önem taşıyormuş.»

«Kendini o kadar büyük görme.» dedi Susan «Eğer bilmek istiyorsan, şu son dört günüm çok güzel geçti. Resimlerimi bitirdiğim gibi gü neşlenmek için de vakit buldum.»

«Memnun oldum,» dedi Kaleb. «Eğer dırđır cı bir kadın olsaydın seninle ilgilenmezdim.»

Susan çenesini kaldırarak sordu. «Öyleyse neden ilgileniyorsun benimle?» Atını ileri sü rerek bu konuşmayı sona erdirebilirdi. Neden onun yanında durup duymak istemediğı cevap ları bekliyordu ki?

«Diyelim ki kadınları eğitmek için içimde dayanılmaz bir istek var.» Gözleri Susan'ın dar pantolonuyla sarı gömleğinin altından belli olan göğüslerinde dolaşıyordu. «Veya diyelim ki senden uzak durmaya çalışsam da bunu ba şaramıyorum. Hâlâ iyi âşıklar olabileceğimizi düşünüyorum

İşte Susan'ı yine tuzağa düşürmüştü.

«Sakin ol,» dedi birdenbire. «Senin at üstün de ırzına geçmeyeceğim, rahatla.»

Kaleb bir daha konuştuğunda sesi kısıtı. Güzel Susan. Masum ama tecrübeli. Bana yaptığının farkında mısın?»

Susan ne yaptığıının farkındaydı. 'Cehenne-

ne kadar yolun var,' diye düşündü ve Moonlight'ı hızlandırdı.

Köye vardıklarında her zamanki gibi gülen çocuklar ve havlayan köpekler tarafından karşılandılar. Bütün yerlilerin boyunlarında çiçekten kolyeler vardı. Laelia'yla Susan atlarından inince Luina onlara da birer tane taktı. Herkes fırtınadan kurtuluşlarını, Luina ile bebeğini ve yeni arkadaşları Susan'ı kutluyordu. Bütün fenerler yakılmıştı. Susan titrediğini fark etti.

»Rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyorsun,» diye fısıldadı Kaleb. «Duyduğün heyecan yüzünden mi yoksa hasta mısın?»

Gömleğini çıkarmış, yarı çıplak, Susan'ın yanın da duruyordu. Boynunda bembeyaz çiçeklerden bir kolye vardı. «Sevinçten ve heyecandan sarhoş oldum,» dedi Susan. «Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Yüzlerine bak. İnsanın kendini bu kadar özgür, bu kadar mutlu hissetmesi ne güzeldir, kim bilir?» .

"Sen şu anda en güzel yüze bakıyorum, teinetiti. Eğer yüz ifadeni bir kitapta anlatabilseydim, bir milyon satardı.»

«Sen de bu anın sarhoşluğu içindesin.»

«Ben sana yakın olmanın sarhoşluğu içindeyim.»

Gözlen karşılaştığında Susan fener ışığında onun gözlerinde parıldayan arzuyu gördü. Ama yine de genç kadına dokunmuyordu. Onun kollarını, dudaklarını arzulayan ise Susan'dı.

Ama bana dokunmuyorsun,» dedi.

Dokunmamı istiy'or musun?» diye sordu Kaleb. Gözleri koyulaşmıştı. «Samoa'da aşk srrbest ve basittir. Seni şimdi öpsem veya ormana götürsem kimse bir şey demez. İstedığın bu mu? Bana ne istediğini söyle, teinetiti.»

Susan'ın istediği onun aşkıydı, bir aşk gece-

si daha değil. Yine de ona duyduğu arzu o kadar glyd ki, tüm dşnce ve yeminlerinin üstesinden geliyordu.

Bu sırada Kaleb onu gölgeye çekmiş, dudaklarından öpmeye başlamıştı. Elleriyle genç kadının göğüslerini okşarken, «Seninle sevişmek istiyorum,» dedi kısık bir sesle.

Susan da uzanıp onun yüzünü ellerinin içine almak, bu ateş içinde kavrulmak istiyordu. Ama bunu nasıl yapabilirdi? Yine bir gecelik bir aşka nasıl teslim olabilirdi?

Kaleb yavaşça genç kadının gömleğinin düğmelerini açtı. «Bikini giydiğine göre gömleğini çıkarsam kimse dönüp de bakmaz,» dedi. Gömleği yere bırakırken sesi iyice kalınlaşmıştı. Yavaşça ellerini Susan'ın kalçalarına indir-di. Susan öpmesi için yüzünü Kaleb'e çevirdi. Ona iyice sokuluyor, genç adamın sırtını okşuyordu.

«Vücudun beni deli ediyor,» diye inledi Kaleb. «İçimdeki ateşi sen yakıyorsun ve ancak sen sndrebilirsin. Seninle sevişmek istiyorum. Her günün her saati. Kendi vücudumun altında seninkini hissetmeden duramıyorum.»

«Yapamayız,» diye soludu Susan, «Diğerlerinin yanına gitmeliyiz.» Kendini Kaleb'den uzaklaşmaya zorluyordu. Kaleb'i tüm vücudu ve ruhuyla istiyordu, ama bu yanlıştı. Hem de çok yanlış.

Kaleb onu yavaş yavaş bıraktı. «Galiba haklısın. Diğerlerine katılmalıyız. Töreni kaçırmak istemem. Nasıl olsa bütün gece bizim, bunu daha sonraya bırakabiliriz.»

'Asla,' dedi Susan içinden. Bu defa kurtulmuştu, aynı duruma bir daha düşmeyecekti.

Bir süre sonra Susan kuma oturmuş fenerlerin yanıp sönuşünü seyreliyordu. Genç, yaşlı köydeki herkes balık avliyordu. Susan'ı da yanlarına çağırtdıkları halde genç kadın oturup seyretmeyi tercih etmişti. Dağılan düşüncelerini toplamak için zamana ihtiyacı vardı.

Luina bebeğıyle gelip yanma oturdu. Mutu'yla çok yaşlı bir kadından başka suda olmayan tek yerli oydu.

-Sanki gecenin binlerce gözü varmış gibi,- diye mırıldandı Luina. «Geçen sefer en çok balığı Tuai avlamıştı. Sizin de orda olmanız gerekli, Miss Susan. Çok eğlenceli ve kolaydır- Seyretmek de çok güzel.» dedi Susan.

«Biz Tuai'yle evlenmeden önce ben de bazen kumda oturup yanıp sönen fenerleri seyrederdim. Hangi fenerin benim erkeğim tarafından tutulduğunu merak ederdim. Mr. Kaleb'

in hangisi olduğunu merak etmiyor musunuz?-

«Mr. Kaleb benim erkeğim değil.» dedi Susan.

«Ama olmalı. Onu sevmiyor musunuz?»

'Benim sevgim ona yetmiyor.»

«Sevgi her zaman yeterlidir. Miss Susan. Sizde nasıl baktığını görüyorum. Sizin gözleri-

nizden de okunuyor bu.»

Susan'm boğazına bir şey takılmıştı. Ağlamamak için güç tuttu kendini. «İşte hepsi o.» dedi. «Benim gözlerimden sevgimi okuyorsun, ama Kaleb öyle bir şey hissetmiyor. Onun ihtiyaçları benimkilerden farklı.»

-O kadar emin misiniz?» diye sordu Luina. -Ondan çok fazla şey beklemiyor musunuz? O kalbi kırılmış bir erkek. Yaralarının sarılması için zamana ihtiyacı var. Onu seviyorsanız, bu zamanı ona vermeyecek misiniz?»

Susan'ın nabızı hızlanmıştı. Neden bütün dünyaya kendisine karşıydı? «Tam tersi. O benden çok fazla şey istiyor.» Kelimeler ağzından çıktı. tığı anda pişman oldu. Kaleb'in bir şeytan oluşu veya kendi aptallığı Luina'nın suçu değildi ki. «Be... ben özür dilerim.» dedi kızın elini tutarak. «Bu gecenin özel olmasını istemiştım, şimdi ise tek duyduğum kırık kalbimin acısı.»

Burada durarak dudaklarını ısırđı. Kaleb sudan çıkınca ne olacaktı? Avlanması bitince bıraktıkları yerden başlamak isteyecekti. Susan'ın yine kollarına atılacağına emindi. Genç kadının söyleyeceğı veya yapacağı hiçbir şey de onu durduramayacaktı.

Daha da kötüsü Kaleb sudan çıkıp kendisine dokununca, Susan ona karşı gelemeyeceğini biliyordu.

Ama eğer o sırada orada olmazsa... «Ben köye beklemeye gidiyorum,» dedi birdenbire. Luina'nın bir şey anlamaması için dua ediyordu. «Mutu hâlâ orada, ben de ona bakacağını.»

Luina'nın yüzünü göremediğı halde onun çok şaşırđığını biliyordu. 'Öyle olsun,' diye düşündü. Şu anda önemli olan kendi hayatıydı.

Planı, köye dönüp. Moonflight'a atlayıp rüzgâr gibi buralardan uzaklaşmaktı. Sam'in eyer

çantasından, yanlarında getirdikleri el feneri ni alacaktı. Ayrıca Sam de atlar gözü kapalı evin yolunu bulabilirler dememiş miydi?

Bu sırada köye giden yolu kaybetti. Kaya-
lıklardan köye giden yol pek uzun değildi, ama
buraya yerlilerle beraber, hem de fenerle gel-
mişti. Yarım ayın verdiği ışıktaki Susan, yalnız-
ca köye giden yolu kaybetmedi, gei dönüş yo-
lunu da bulamadı. Bir daire içinde mi dönü-
yordu yoksa?

'Şimdi ne olacak?' diye düşündü bir ağaca
yaslanıp, Yerlilerin çığlık ve kahkahaları art-
tık duyulmuyordu. Bunun yerini ormanın' ge-
ce sesleri almıştı. Görünmeyen yaratıklar ağaç-
larda dolaşıyor, gece kuşları kanat çırpıyor-
lardı. Galiba son gülen Kaleb olacaktı. Orman-
da kaybolmanın tehlikelerini genç kadına çok
önceden anlatmıştı.

İç geçirerek yürümeye başladı. Ayağının al-
tından bir şey sürünerek geçince bağırarak
için zor tuttu kendini. Yardım istemek için çığ-
lık atmayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Bo-
şu boşuna nefesini tüketmemesi daha iyi ola-
caktı.

Bütün adayı gözünün önüne getirdi. Er ve-
ya geç ya kayalıklara ya da nehre varması
lazımdı. Adanın orta yerindeki o büyük arazi-
yi düşünmemeye çalıştı. Yaban domuzlarının
ve yılanların bulunduğu o yere gelmesi için
nehri geçmesi gerekiyordu. Yoksa gerekmiyor
muydu? Şu anda hiçbir şeyden emin değildi.

Yürümesi oldukça güçleşmişti. Bazı yerlerde
sarmaşıklar ve çalılar geçiş: imkânsız hale ge-
tiriyordu. Susan ne kadar zamandır böyle do-
laştığını düşündü. Ay ve yıldızlar da ortadan
kaybolunca adanın iyice derinliklerine daldı-
ğını anladı. Nasıl olduysa nehri geçmişti,

Artık iyice yorulmuştı ve bütün kemikleri sızlıyordu. Yola devam edemeyeceğini anlayınca gündüzü beklemeye karar verdi. O zaman yolunu bulabilirdi. 'Acaba Kaleb yokluğumu fark etti mi?' diye düşündü. Köyü haberdar etmiş miydi? Acaba onu aramaya başlamışlar mıydı? Belki de çok yakınında birileri vardı. Bağırarak için ağzını açtı. ama hiç ses çıkmadı. Yakındaki ağaçlardan birinde bir kovuk bulmuştu. Çok yorgun olduğu için hemen uykuya daldı.

que

Susan ertesi sabah başına çok yakın bir yerde yaprakların kımıldamasıyla uyandı. Hiç düşünmeden hemen kovuktan fırladı ve ancak o zaman kendisini uyandıranın ne olduğuna bakabildi. Geceyi uyuyarak geçirdiği dalın üstünde kocaman yeşil bir yılan duruyordu. Dili içeri girip dışarı çıkarken küçük siyah gözleriyle Susan'a bakıyordu.

Susan zorla ortadaki boş alana yürüdü ve bir kütüğün üstüne oturdu. İki büklüm olmuştu. 'Gece bitti,' diye düşündü. Artık üstünden geçmiş olabilecek yaratıkları düşünmesi gereksizdi.

Burda böyle oturup birinin onu bulmasını beklememeliydi. Açlıktan ölebilirdi, kimsenin onu bulamaması da mümkündü. Ormanda yoluna devam etmeliydi.

Etrafta bir sürü çeşit çeşit kuş uçuşuyordu, ıslık çalmak geldi aklına. Kaleb'in, Tasi'yi eğitme teklifini kabul etmediğine göre ne bekliyordu ki? Güzel kuşun bir mucizeyle gelip ona yol göstermesini mi? 'Çok saçma bir düşünceydi,' diye geçirdi aklından.

Susan acıkmıştı, ama bulduğu muzlardan başka nelerin yenebileceği konusunda bir fikri

yoktu. Ama su bir problem değildi. Her yandan küçük kaynaklar fışkırıyor, ormana hayat veriyordu.

Arkasına baktığında etrafının ne zaman değişmeye başladığını fark edemedi. Ne zamandır içinde yürüdüğü nemli ormandan çıkmış, güneş ışığına ve mavi gökyüzüne kavuşmuştu? Kalbi hızla çarpmaya başladı, burayı biliyor gibiydi. Bunun gördüğü bir hayal olmasından korkarak koşmaya başladı. Attığı bir iki dik-katsiz adımdan sonra ayağı yerde bir şeye takıldı düşerken de küçük ağaçlardan birinin dalına kafasını çarptı. Düşüp bayılmadan önce düşündüğü son şey üstünde hangi sürün-gen yaratıkların dolaşacağı oldu.

Yanağında bir sıcaklık duyan Susan gözleri ni hemen açtı. Kaleb eğilmiş, kendisine bakı-yordu, "öldüm de cennete mi geldim?" diye dü-şündü.

«Seni küçük aptal,» dedi Kaleb. Sesinden kızgın hem de mutlu olduğu anlaşılıyor.-Eğer bu kadar kötü bir durumda olma-saydın, ben sana yapacağımı bilirdim.»

Susan. Kaleb'e baktığında gördüğü manza-ra karşısında çok şaşırdı. Kaleb yanına diz çök-müştü. Elbiseleri yırtılmış, saçları da dağılmıştı,

Yüzü kir içindeydi, gözleri ise acıyla doluydu.

Aman Tanrım!» diyerek doğrulmaya çalıştı Susan.

Hayır,» diye fısıldadı Kaleb. «Ayağındaki şi-şe bakılırsa, kötü burkmuşsun. Başında da ko-caman bir şiş var. Seni eve götürecek bir yol bulana kadar öylece yat.»

Tekrar acıyla kıvranırken Susan gözlerini kapadı. «Bir kaynakla palmiye ağaçları gör-müştüm. Eve yaklaştığımı sanıp, koşmaya baş-

ladım.»

»Gittiğin yere dikkat etmemişsin,» dedi Kaleb

«Tepenin arkasında ne var?» diye sordu Susan. Kaleb yanında olduğuna göre artık güvenlikte olduğunu düşünüyordu.

Yine aynı şeyler. Ama yine de şunu söyleyeyim, doğru yönde ilerliyordun.»

»Çok kötü görünüyorsun,» 'dedi Susan. Kaleb'in bütün gece kendisini aradığını anlamıştı.

«Kendimi çok da kötü hissediyorum, ama bunu tartışmamayı tercih ederim. İlk iş seni eve götürmek. Belki o zaman yerliler tuttukları balıkları yemeye başlayabilirler. Bütün köyün seni aradığı garip bir karnaval oldu bu.*

Üzgünüm.»

«Bunun için biraz geç kaldın,» diye homurdandı Kaleb. «Bana neden gittiğini söyler misin? Luina köye gittiğini söyledi, ama hepsi bu kadar değil, öyle değil mi? Kayalıklardan köye giden yolda kimse kaybolamaz.»

'Benden başka kimse diye düşündü Susan. Ama ona gerçeği nasıl söyleyebilirdi ki? «Kendimi iyi hissetmiyordum,» diye yalan söyledi, «özür dilerim.»

«Bunu zaten söylemiştin. Kendini iyi hissetmediğini soyleseydin yerlilerden herhangi biri sana yardım edebilirdi. Bu inatçılığın yok mu? Bu özgürlük aşkın...»

Ya sana ne oldu?» diye sordu Susan. "Bir savaştan çıkmış gibisin. Böyle konuştuğuna göre benim için neden bu kadar çok çaba harcadığını anlayamıyorum.»

Ben de bir aptalım da ondan. Şimdi öylece yat. ben de gömleğimle bileğini sarayım. Sana bir de değnek bulmamız lazım. Epey uzun

bir yolumuz var ve seni taşımaya da hiç niyetim yok.»

«Bir sineği bile taşıyabilecek durumda değilsin.» diye cevapladı Susan, Kaleb'in bu alaylı konuşmaları acısını daha da fazlalaştırıyordu. Genç adamın elleri su toplamıştı ve kanıyordu. Susan bütün acısına ve başındaki zonklamaya rağmen uzanıp onun yaralarını, acıyan yerlerini öpmek istiyordu.

Kaleb ona bir sopa bulduktan sonra. «Değneğin.» dedi. «Bir tarafından ben destek olurum, ama öbür tarafını sen idare etmek zorundasın.»

Yani tek ayağımın üstünde zıplayıp, başımı daha da mı ağrıtayım? Burda kalmayı tercih ederim.»

Kaleb, Susan'a baktığında gözlen çevrelerindeki orman gibi koyuydu. «Daha iyi bir fikrin var mı?» diye sordu nerdeyse nazik bir sesle.

Susan'ın boğazında bir şey düğümlenmişti. «Hayır, yok, ama bana yumuşak davranma, Yoksa ağlamaya başlarım, bu da başımı, aptal bir tavşan gibi tek ayak üstünde gitmekten daha çok ağrıtır. Şimdi gidebiliriz.»

Kaleb, Susan'ın ayağa kalkmasına yardımcı olurken genç kadın ona yaslanmak zorunda kaldı. «Ben... her şey kararıyor.» Tekrar yere düşerken Kaleb onu kollarından tuttu.

Susan yeniden uyandığında baş ucunda Laelia'yı buldu. Ağaç evinde miydi? Düşünceleri karmakarışık. Bacaklarını ve kollarını oynatmaya çalışınca yüzünü buruşturdu. Her yeri ağrıyordu.

«Kıpırdamayın, Miss Susan,» dedi Laelia «Doktor öyle söyledi.»

«Doktor mu?» Susan'ın gözleri iyice açıldı.

Yataktaydı, ama ağaç evinde değildi. «Ben ner deyim?, diye sordu.

«Mr. Kaleb'in odasında,- diye cevapladı Laelia. «Bakılmanız lazım, bu da ağaç evinde çok zor olurdu.»

«O zaman Kaleb ağaç evinde mi kalıyor?.

Şimdilik. Miss Helen'e uyandığınızı söyleyeyim.

Laelia, lütfen buraya nasıl geldim? Orman-da Kaleb'le beraberdim.«

Sizi Mr. Kaleb taşıdı. Tutuila'dan da doktor getirtti...

«Ne kadar zamandır kendimde değilim?» Susan cevabı beklerken nefesini tuttu.

«İki gündür, ama doktor bunun beyin sarsıntısı geçirmiş biri için normal olduğunu söyledi.»

«Beyin sarsıntısı mı?»

«Doktor yine gelecek. Eğer yarına kadar uyanmasaydınız, sizi hastaneye kaldıracaktı. Ama uyandınız,, diyerek gülümsedi genç kadın. «Herkes çok korktu.»

Acaba bu Kaleb'i de içine alıyor muydu? Umarım, Fia Fia planlandığı gibi gitmiştir. Bu aptalca davranışıyla her şeyi mahvetmedim ya?»

Laelia gözlerini yere indirdi. «İyi gitti. Miss Helen'i çağırayım.»

Susan kötü bir şeylerin olduğunu hissetti.

«Tanrıya şükür,» diye içeri girdi Helen. Essie de gelince Susan gülümsemekten kendini alamadı.

'Bizi iyi korkuttun canım,» dedi Essie, gözlerinde yaşlarla. «Ama şimdi her şey yolunda.»

Laelia'nın güzel yemekleri ile seni iyileştireceğiz,» diye gülümsedi Helen.

«Kaleb iyi mi?» diye sordu Susan. Kadınla-

rın gözlerinde anlayamadığı bir ifade vardı. «Bana anlatmadığınızı bir şey mi var?. Kadınlar birbirlerine baktılar. «Lütfen, Kaleb de çok kötü durumdaydı, beni adanın bir ucundan öbür ucuna taşıdıysa....

«Kaleb iyi.»' dedi Helen. «Bir iki yarası var. ama ciddi bir şey değil.»

«O zaman ne oldu?» diye üsteledi Susan. «Gözlerinizden okuyorum, bir şey oldu.. Paniğe kapılmıştı.

«Galiba anlatsak iyi olacak,» dedi Essie. «Yoksa en kötü şeyi düşünüp, hemen yataktan fırlayacak. Seninle bir ilgisi yok canım. Biz biraz üzgünüz o kadar. Deniz uçağı Tutuiladan buraya gelir gelmez Kaleb Arizona'ya dönecek..

«Oğlumun nesi var bilmiyorum,» dedi Helen, «Ama hep böyledir o. Senin iyileşeceğini öğrendikten sonra... Sen kendi üstüne alınma, canım. Eğer onu daha iyi tanısaydın, anlardın.»

Susan anlıyordu. Sadece bu kadar erken gitmesine şaşırılmıştı, hepsi o. «Galiba benim yüzümden ayrılıyor,» dedi. Duyduğu acıyı belli etmemeye çalıştı. «Son zamanlarda pek iyi geçinmiyorduk.»

«Bu yeğenimin bir dayağa ihtiyacı var.» dedi Essie.

«Hayır, hayır, bütünüyle onun hatası değil. Sadece birbirimizle geçinemiyoruz, hepsi bu.» Derin bir nefes aldı. «Hafta sonuna kadar yolculuk etmeye hazır olur muyum?, diye sordu Essie'ye. Her şey bittiğine göre artık adada kalması daha fazla üzülmekten başka bir işe ya ramayacaktı.

«Doktor daha bir iki hafta burada kalmanı istedi, canım. Ama merak etme. Sen yolculuk etmeye hazır olana kadar San Francisco bizsiz de kalabilir.»

Ama sorun bu değildi. Susan adada Kaleb' siz yaşayabilecek miydi? Onsuz, herhangi bir yerde hayatına devam edebilecek miydi acaba?

que

B ö l ü m 19

Sarı gömleğiyle şortunu giyen Susan resim defterini de koltuğunun altına sıkıştırarak plaja doğru yürüdü. Kaleb gideli bir hafta olmuştu. Susan'ın çıldırmasını önleyen tek şey sanatıydı. Şimdi artık değneksiz yürüyebiliyordu, Laelia'nın yemekleri ve Helen'le Essie'nin anaç tavuk gibi etrafında pervane olmaları sayesinde biraz kilo bile almıştı. Gözlerinin altındaki mor halkalar da artık görülüyordu. Ama Susan'a yakından bakan biri, onun hâlâ kırık kalbinin acısını hissettiğini anlardı. Kaleb Knight'ı unutabilmesinin bir iki haftadan çok daha fazla zaman alacağını biliyordu.

Susan, Kaleb'in kendisini ilk defa öptüğü plajın o pembe kumlu ve deniz kabuklu yerine gitmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Ağaç evine de bir daha gidememişti. Ahıra bile ayak basmamak için direnmişti. Ama Sam, Moonflight'ı tımar etmek için onun kendisine yardımcı olmasını istemişti. Hatta Susan'ı yine kendisine sanat dersi vermesi için de ikna etmişti. Kimse Kaleb'den bahsetmiyordu. Sanki Kaleb diye biri hiç yaşamamıştı.

Susan şimdi kumda otururken iskelenin resmini yapmaya karar verdi.

Deniz uçağının sesini duyunca, güneşten gözlerini koruyarak yukarı baktı. Herhalde haftalık erzak getiriyordu. Daha bu sabaha Helen her şeyin bittiğini söylemişti.

Uçağın denize inişini ve iskeleye doğru gelişini seyretti. Pilottan önce uçaktan inen adama baktı. Adamın bakır rengi saçları güneşte alev gibi parlıyordu. Kaleb!... Aman Tanrım, bu Kaleb'di. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Soluk alıp veriş de hızlanmıştı. Gökyüzü birdenbire daha mavi olmuş, su elmas gibi parlamaya başlamıştı.

Kaleb onu görünce hiç duraksamadan genç kadının oturduğu yere doğru yürümeye başladı. Beyaz bir pantolonla açık sarı bir gömlek giymişti. Susan onun biraz zayıflamış olduğunu fark etti.

«Merhaba, Susan,» diye selamladı onu Kaleb, kısık bir sesle. «İyi görünüyorsun.»

«Annenle yengen bana iyi baktılar. Beni şişmanlatmak için bir mazeret bulmuş oldular böylece. Seni bekliyorlar mıydı?» diye sordu. Sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

«Hayır, sürpriz olacak. Yaraların nasıl?»

«Daha iyi. Artık değneksiz yürüyebiliyorum. Günlerdir de başım ağrımadı.»

Susan gözlerini Kaleb'in yüzüne ve ellerine çevirdi. Yaralarının izleri hâlâ belli oluyordu. Genç adam Susan'ın yanına oturdu,

«Neden geri geldin?» diye sordu Susan, aynı uzaklardan gelen sesiyle.

«Kitabımın metnini burada unutmuşum.»

«Annen postalayabilirdi.»

«Ve vedalaşmadan gitmiştim.» Bakışları karıştı. Güneş Kaleb'in saçlarında parlıyordu.

Susan derin bir soluk aldı. Titriyordu. «Elveda demek çok sıkıcı olabilir. Demesen daha

iyi olur. Senden nefret etmemi kolaylaştırıyor.»

Kaleb'in sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu. Ben. den nefret mi ediyorsun?»

«Evet dersem ne yapardın?»

Sana inanmazdım.» Kaleb, Susan'ı ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. Haydi gel, biraz yürüyelim.»

Yavaş yavaş yürümeye başladılar. Susan plajın o özel kısmına doğru yürüdüklerini fark edince durdu. «Be... ben yapamam.»

«Ne yapamazsın? Ayak bileğin mi?» Susan cevap vermeyince Kaleb onu kucağına alarak geri kalan yolu yürüdü ve yavaşça onu yere bıraktı.

'Burda olmak istemiyorum, diye mırıldandı Susan.

Kaleb'in yüzü çok yakındı şimdi. «Neden, teinetiti? Burasının adanın en beğendiğin yerlerinden biri olduğunu sanıyordum.»

«öyle... öyleydi. Ama aklıma çok acı hatıralar getiriyor. Buraya son geldiğimizde seninle arkadaştık.»

«Ve sonra bir yerde yanlışlık yaptık. Arkadaşlığımız... ilişkimiz. Buna inanmanı bekleyemem, ama benim için cehennemden farksızdı.»

Susan şiddetle başını salladı. «Artık neye inanacağımı bilemiyorum. Tek bildiğim, senin yakınında olduğum zaman, bütün denetimimi yitirdiğim ve bunun için de kendimden nefret ettiğim.»

«Neden? Beni en az, benim seni istediğim

kadar istediğin için mi? O gece neden kayalıklardan kaçtın?» Gözleri Susanın yüzünde dolaşıyordu. «Avlanma bittikten sonra seni kol larıma alıp kuytu bir köşede seninle sevişeceğim için mi kaçtın?»

«Bir nedeni oydu.» Susan bacaklarının titre-
diğini hissediyordu.

«Ya, öbür nedeni?»

Susan sevdiği adamın yanında pembe kum-
ların üstünde otururken gerçeği söylemesinin
zamanının geldiğini düşündü. «Fiziksel bir bağ-
lantıdan öteye gitmeyen bir ilişkiyi kabul ede-
mezdim.» dedi. «Böyle kısa süreli ilişkiler ba-
na göre değil. O gece ahırda benimle sevişme-
ne izin vermemeliydim. Aşk olmadan seks, bi-
yolojik bir dürtüden başka bir şey değildir.»

«Ama bu dürtüyü inkâr edemezsin.» dedi Ka-
leb, Susan'ı yavaşça kollarına alırken. -Ne ka-
dar kolaylıkla kollarıma geldiğinin farkında
mısın? Birleşmek isteyen iki vücudun bu bü-
yülü gücünü görmüyor musun?»

«Benim gördüğüm, çok zor karakterli bir ada-
ma âşık olmuş, aptal bir kadın,» dedi Susan,
iç geçirerek. «Taştan bir kalbi olan bir adama.
Böyle tek taraflı bir ilişkiyi devam ettiremem
ben. Kaleb, neden döndün sanki?»

«Çünkü ben de seni seviyorum, küçük aptal,»
dedi Kaleb, genç kadını öperek. «Bana neler
yaptın baksana. Neden geri geldiğimi sanıyor-
sun? Ben de senin kadar suçluyum. Gerçeği
görmek istemediğim çin kaçtım. Ama Arizona'
da uçaktan inince bunun bir işe yaramayaca-
ğını anlamıştım. Kaçmak aptallara mahsustur,
ben de pek çok şey olabilirim, ama aptal... as-
la.»

Susan şaşırılmış bir halde Kaleb'e baktı. «Ba-
na aşkın, aptallar için olduğunu söylemiştin.»

«Ama onu ilk gün demiştim, canım. Gerçek-
ten sevmenin ne olduğunu öğrenmeden önce.
İlk günlerde sana karşı, bir kadın olmandan
başka hiçbir şey hissetmediğimi sanıyordum,
ama uzun süre inkâr edemedim aşkımlı. Bir

sabah uyandığımda seni sevdiğimi biliyordum artık. Bu beni çok korkutmuştu. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Seni ormanda deli gibi aradığım o gece artık devam edemeyeceğimi anlamıştım. Aklım hâlâ başımdayken buralardan kaçıp gitmeliydim..

«Öh, Kaleb,» diye fısıldadı Susan, ona yaslanırken. «Eğer neler hissettiğine dair bir tek ipucum olsaydı...»

«Sam'le olan arkadaşlığına gösterdiğim tepkiden anlamalıydın. Daha önce kıskançlık nedir bilmezdim. Bu duygu benim için çok yeniydi.»

Kaleb'in dudakları Susan'a uzanırken genç kadın kendini eve dönmüş gibi hissediyordu. Hayalini kurduğu mutluluğu bulmuştu. Hayat yeni başlıyordu. Bu yeni yaşamının ilk günüydü.

«Herkesi rahatlatmak için benimle evlenmen gerekecek,» dedi Kaleb, Susan'ın saçlarını okşarken. «Neler çektiğimi bilemezsin. Ben daha farkına varmadan, adadaki herkes bizi birbirimize âşık ilan etmiş ve evlendirmişti. Annemle Essie yenge bile... Gitmemden hiç hoşlanmamışlardı, ama döneceğimi de söylemişlerdi. Benimle evlenir misin, teinetiti? Benim karım olup her erkeğin hayalini kurduğu, ama çok azının bulduğu mutluluğu ve güzelliği benimle paylaşır, hayatımı bütünler misin?»

Susan bir taşın daha çevrildiğini hissederek başını salladı. «Seninle evleneceğim, Kaleb. Senin aşkın olmadan yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum.»

Kaleb onu tüm yarınların özlemini yansıtan bir öpücükle susturdu.